

ဝမ်းသာ

မောင်မောင် (ဝမ်းသာ)

BURMESE
CLASSIC
COM

သွေးသံ ရဲရဲ

ဒိုက်တာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

စာစဉ်အမှတ် (၂၃)

အပုဒ် ၂၇၆၊ ဘားလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုံး (၁၀၈၁၅)

၁၉၆၂-ခု၊ အောက်တိုဘာလ၊ ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း။

ထအုတ် - တ ကုတ်

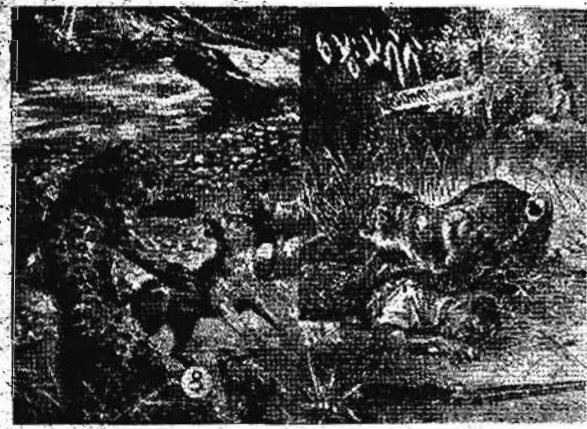
T.D.B.L. 1.

www.burmeseclassic.com
 (၀၇၇၃) ၂၇၆၊ ဘားလမ်း
 ရန်ကုန်။

ဦးချစ်စိုး၊
 ဦးစန်းလွင်၊
 ခေတ်ဆန်းဘလောက်တိုက်၊
 ၃၆၈၊ ၃၇၆၊ ဘားလမ်း၊ ရန်ကုန်။
 ဦးချစ်စိုး၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်.....
 ၀၇၇၁၊
 သိပ္ပံပညာ ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်၊
 အမှတ် ၂၇၆၊ ဘားလမ်း၊ ရန်ကုန်။

သွေးသံ ရဲရဲ

ဗိုလ်တာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

BURMESE CLASSIC

ပြည်လုံးကျွတ် စာပေဖြန့်ချိရေးဌာန
 ဖလင်စတားစာပေ
 အမှတ် ၂၇၆၊ ဘားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အောက်ပါ ဖော်ပြမည့် ကျွန်တော် တသက်တာတွင် ကိုယ်
 တွေ့မျက်မြင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်ထုတ်ဖော်
 တိုင်း ပဋိမဦးစွာ တုံ့လှုပ်ချောက်ခြားသော စိတ်ဝေဒနာကို ချယ်
 ခြင်းခံရ သလောက် ဒုတိယ အနေဖြင့် ကျွန်တော် တသက်တာ
 တွင် “မဖြစ်ဘူး-မဟုတ်ဘူး-မမှန်ဘူး- မရှိဘူး” ထူထောင် ယုံကြည်
 ချက်တခုကို မူတည်၍ ထားခဲ့သည့် အခြေခံ ယုံကြည် ချက်တွေ
 သည် အောက်တွင် ဆက်လက် ဖော်ပြမည့် အသံယားစရာ တကယ်
 အဖြစ် အပျက်များ ကြောင့် တိုက်ဆိုင် ချက်များ ကြိုတင်၍ ပြော
 ဟောထားချက်နှင့် တလက်မ မတိုင်းတမ်း ကိုက်ညီ ချက်များ
 ကြောင့် ကျွန်တော် ယခင်ကာလ တွေက ‘မ’ ခံသမျှ ယုံကြည်
 ချက်တွေသည်၊ ဇောက်ထိုး ပြောင်းပြန် “ဖြူ” ထုန်ခံရ ပါသည်။
 ကျွန်တော်၏ ယုံကြည်ချက်ဖြစ်သည့် ‘အရှေ့’ သည် ထိုကိုယ်တွေ့
 မျက်မြင်တွေ့ဆုံရချက်များကြောင့် ‘အနောက်’ သို့ တမယုတ်ခြင်း
 ပြောင်းလဲကုန်ခဲ့ရပါသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် လက်တွေ့
 သမားစစ်စစ်ဖြစ်ခဲ့သလောက် ပြောသံကြားနှင့် တရားနာ အဆွယ်
 ကောင်း၍ ခေါင်းငြိမ်တတ်သော လူတန်းစားတယောက် မဟုတ်
 ခဲ့ဘဲ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ဒိဋ္ဌ ဓမ္မ စမ်းသပ် တွေ့ကြုံမှသာ ကျွန်တော်
 သည် ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်စွာ လက်ခံယုံကြည်တတ်သူတို့ဖြစ် ချေ
 သည်။

www.burmeseclassic.com

ယခု ဆက်လက် ဖော်ထုတ်မည့် ကိုယ်တွေ့ကြုံရ မြင်ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို အရင်းတည့်၍ ကျွန်တော်နှင့် တကွ ဗမာ့ ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်သားများ၏ အသက်စဉ်းစိမ်ကိုပါ ထိပါးစေလာခဲ့သည့် အသက်စဉ်းရ မလောက် ဘေးအန္တရာယ် များပြားလှသည့် ဇွန်လအတွင်းများ အရင်းခံ၍ ကိုယ်တွေ့ကြုံရ တွေ့ရသိရသည့် အကြောင်းအရာ များကို ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရခဲ့လျှင် မူလ ပဋ္ဌမက ကျွန်တော်သည် ရုပ်ဝါဒ ဆန်လှသော လက်တွေ့သမားတယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ကိုယ်တော် ထပ်လောင်း၍ ကြိုတင်ကာ စာဖတ်ပရိသတ်သို့ အစီရင်ခံခဲ့ရန် လိုပေသည်။ အကြောင်းမှာ ဖော်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်များသည် ရုပ်ဝါဒ သမားတွေနှင့် ဆန်ကျင်လှသော စိတ်ဝါဒ ဆန်လှသည့် တကယ်ဖြစ်ရပ်များဖြစ်ခဲ့သည့်အလျောက် တွေ့ရ ဆုံရသည့် ဆန်းကြယ်မှု ဇာတ်လမ်းမှ မှတ်တမ်းဖြစ်စဉ်များက ကျွန်တော် ကိုယ်စား စာဖတ်ပရိသတ်များကို တအံ့-ဩဩဖြစ်သွားစေမည်။ ခိုင်မာလုံလောက်သော ဝန်ခံချက်များအဖြစ် အတိအလင်း သက်သေခံကြပေလိမ့်မည်။

“လောက၌ မဖြစ်နိုင်သောအရာ မဖြစ်နိုင်သော အကြောင်းများမရှိချေ။ ကျွန်တော်တို့ မသိနားမလည် မတွေ့ဘူး မဖြစ်ဘူး၍ သာ ထိုဖော်ပြပါ မဖြစ်နိုင်သောအရာ....” ဟူ၍ နှမည်ဒုး ခေါ်ဝေါ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဝါရင့်လှသော ရုပ်ဝါဒ ဆရာကြီး တဦး၏ ကိုယ်တွေ့ကြုံမှု ဖော်ထုတ် မြက်ဟု ဝန်ခံချက်သည် ကျွန်တော်၏ ဖြစ်ရပ်များနှင့် ထပ်တူ ထပ်မျှ ကိုက်ညီနေတော့၏။ “ပြောမယုံ ကြုံမသိ....” ဟူသော စကားပုံသည်လည်း ကျွန်တော် အတွက် သပ်သပ်ဖန်တီးတည်ထွင်ခဲ့သလို ရှိနေပေတော့သည်။ စစ်သားတိုင်း မုဆိုးတိုင်း

တသက်တာ ဘဝသံသရာ ကျင်လည်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန် နှစ်ဦးသား၏ အသက်ပိုင်းနှင့် ခံစားရမှုများ အတွင်း၌ ဤဖော်ပြမည့် ထူးပေ ဆန်းပေသည့်ဟု ကင်ပွန်းတပ် ခေါ်ဝေါ်အမည်ပေးရမည့် “သေးသံ ရဲရဲ” ရန်သူ လူသတ္တဝါများနှင့် လူသားစား သားကောင်ကြီးများတို့၏ ရင်ဆိုင် တိုက်ပွဲများ အကြားမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုယ်တွေ့ကြုံရလောက်အောင် ဒုးပါးပျက်စီးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ ဖြစ်ပွားတွေ့ကြုံရသည့် နေ့ရက်ကို ပြန်လျှန်ကာစတင်၍ ရည်တိုက်ခဲ့လိုက်လျှင်....

“မမျှော်လင့်သောပုဂ္ဂိုလ်တဦး”

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ သမားများ ဗမာ့မြေဖော်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးစီးသည့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်များ ကွပ်ကဲ အုပ်ချုပ်တာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကြီးဖွဲ့စီး၍ တော်လှန်မောင်းထုတ်လိုက်ပြီးသော တနှစ်ကျော်ကျော်ကာလ သို့မဟုတ် ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် ဖွဲ့စည်း ပြီးသည့်နောက် ရှစ်လပိုင်းကာလ ဖြစ်ပါသည်။ တိုင်းပြည် အခြေအနေဖြင့် ကောင်းစွာ မငြိမ်သက်သေးကြောင်းကို ပျဉ်းမနားနယ်အနေနှင့် ဝန်ခံရလျှင် တချုပ်စစ်မြေးအင်္ဂလိပ် စစ်ပြေးများ ကျန်ရစ် ပစ်လွှတ်ခဲ့သည့် လက်နက်များကို ရယူထားသည့် တော်ကြောင် လူဆိုးများ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိပြီး ကွက်တိ ကွက်ကြား ဟိုတနေရာ ဒီတနေရာ ဝါးပြတိုက်မှုကလေးများဖြစ်ပွားနေကြောင်းကို ဝန်ခံရပေမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်သားများ၏ စစ်မိန့်သံ စစ်ဘိနပ်သံ ကြားရသည့် တပြိုင်နက်တည်း ထိုးမဖော် ပြုလေ့ရှိသော သောင်းကျန်းမှု ကလေးများသည် မကြာခင်ကာလအတွင်း ကြက်

ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်ခဲ့၏။

ကျွန်တော် အနေဖြင့် နယ်မြေဒေသဆိုင်ရာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး အတွက် တာဝန်ယူထားရသော တပ်ရင်းမှူး တဦးအနေဖြင့် တဖက် နားက နယ်အခြေအနေ ထိမ်းသိမ်း နိုင်ရေး အတွက် သတင်း ကောင်း နားထောင်ရင်း တဖက်နားက တပ်ရင်းရှိ ရဲဘော်များ ၏ ညီညီညာညာ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေသော စစ်ဘိနပ် သံ၊ စစ်ခရာသံ၊ စစ်အမိန့်သံများကို နားထောင်ကာ အနည်းငယ် စိတ်ချမ်းသာ ကြည်လင်စ ပြုလာပါသည်။

နံနက်ခင်း တပ်ရင်းရုံးခမ်းထဲသို့ နေ့စဉ် တန်းစီဇယားများ စစ် လေ့ကျင့်ခန်း ဇယားများကို စစ်ဆေးရန် အတွက် ကျွန်တော် ထည် ထင်ထောက်ခဲ့သည်တွင် တပ်ရင်းတာဝန်မှူးကြီး ဗိုလ်ကြီး မောင်မြင့်သည် ကျွန်တော် အား ဆီးကြိုအလေးပြုလိုက်ပြီး။

“ဟေ့တန်ရှားခရဘူး (မြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့)က ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း ကိုစစ်ဆေးဘို့ ဘုန်းကြီးတပါး လာပို့ အပ်ထားပါတယ် ဗိုလ်မှူး” ကျွန်တော်သည် ကလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ရာမှ...

“ဘယ်လိုကိစ္စလဲ ဗိုလ်ကြီး မောင်မြင့်၊ ဘယ်နဲ့ ဘုန်းကြီးကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ဆီ လာမို့ ရသလဲ ခက်တဲ့ ငပုတွေတဲ့”

သတိအနေအထားဖြင့် ခြေစုံရပ်၍ ဗိုလ်ကြီး မောင်မြင့်သည်။

“မသင်ကာလို့ စပိုင်ဆိုပြီး ခုတင်ကလေးဘဲဗိုလ်ကြီးကာမဒါနဲ့ တပ်ကြပ်တဦးက ဘုန်းကြီးကို ကြိုးနဲ့ တုပ်လာပြီး လာအပ်တယ် ခင်ဗျာ၊ ဘုန်းတော်ကြီးကြည့်ရတာ စိတ်မနှံ့ပဲ့ဘဲ၊ ငပုတွေက တော်တော် များများ တွယ်ထားတဲ့ပဲ့ဘဲ၊ နဖူးနဲ့ ခေါင်းတွေမှာ ယောင်လို ဗိုလ်မှူး...”

“ခက်ပါပြီ၊ ဒီတိရစ္ဆာန်သာသာ အကောင်တွေနဲ့ သူတော် ကောင်းမှန်း ဘာမှန်းမသိနဲ့ ကကြီးတိုက်ကုန်တော့မှာဘဲ ဗိုလ်

ကြီးမောင်မြင့် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထားသလဲ၊ အ ချုပ်ထဲသွင်းထားသလားဗျာ...”

“မဟုတ်ပါဘူးဗိုလ်မှူး၊ ကင်းရဲဘော်တွေနဲ့ အတူ အပြင်မှာခဏ ထားပြီး ဗိုလ်မှူးအမိန့်ကို စောင့်နေပါတယ်...”

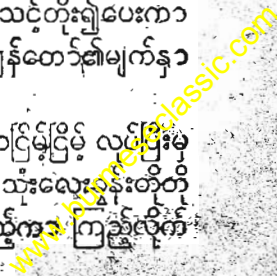
ကျွန်တော်သည် သာသနာရေးကိစ္စတွင် ကြာကြာမဆိုင်းလို သော စိတ်ဓာတ်အတိုင်း...

“ကောင်းပြီး ဗိုလ်ကြီးမောင်မြင့် ဘုန်းကြီးကို ဒီကိပင်ခဲ့ဗျာ ခိုခိုသေသေ စပိုင်ဟုတ်တာမဟုတ်တာတော့နောက်ထား သက်နီး ကို ပထမ ရှိသေရမယ်၊ နည်းနည်း ပါးပါး စစ်ဆေးကြည့်ကြ ရအောင်...”

ကျွန်တော်သည် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ မကြာမီ သက်နီး နှမ်းနှမ်းကို ဘိုသီ ဘတ်သီ ရုံကာ ရဲဘော်နှစ်ယောက်က နောက်မှ စောင့်ကြပ်၍လာသည်ကို ကျွန်တော်သည် ရုံးခမ်းထဲမှ လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရပါသည်။ ခေါင်းပြားပြားကြီးကြီးကို ပြောင်နေအောင် ရိပ်ထားပြီး မျက်လုံးပြူးပြူး မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် သက်တော် လေးဆယ်ကျော်မှာ ရှိပုံ ရသည်။ အသားဖြူဖြူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင်းကာ ငံ့ကာဖြင့် ကြည့် လျှက် ပါးစပ်ကလည်း တကိုယ်တော်တည်း သုံးလေးခွန်းပြောကာ ဖြင့် တလှမ်းခြင်းပင် တပ်ရင်းရုံးထဲသို့ ကြွရောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်တလုံးကို အဆင်သင့်တိုး၍ပေးကာ အထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျွန်တော်၏မျက်နှာ ကို စေ့ စေ့ ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အေး...အေး နှင့် ခေါင်းတင်မြင့်မြင့် လည်တင်မြင့်မြင့် လုပ်ပြီးမှ ကျွန်တော်နားမလည်သော ပြည်နယ်အာသာဖြင့် သုံးလေးခွန်းတိုတို ပြောကာ တပ်ရင်းရုံးအတွင်းသို့ ဟိုဟို-ဒီဒီ လှည့်ကာ ကြည့်လိုက်

သည့် ပြီးမှ ကုလားထိုင်ကို သူ၏ညာလက်ဖြင့် ဆွဲယူကာ သုံးလေး
မိတ်လှည့်ကာ ခင်းကျဉ်းလျက် အခန်းသားထိုင်တော်မူပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အရိပ်အကဲကို အကဲခတ်
လေ့လာနေမိပါသည်။ တပ်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရိုးရိုးတန်းတန်းအကြည့်
မျိုးနှင့် ကြည့်နေခြင်းပေလော၊ သို့မဟုတ် သူ့လျှို၏ အကြည့်မျိုး
ဖြင့် ကြည့်နေခြင်းပေလော ဟူသော သံသယစိတ်များနှင့် ပတ်သက်
၍ ဝေခွဲမရနိုင်ချေ။ အလစ်တွင် ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက်....

“ဘာလုပ်တာလဲဘုန်းကြီး၊ ဘယ်ကလာသလဲ...”

အသံပြင်းပြင်းနှင့်မေးလိုက်သည်တွင် တဖက်သို့ငေးကာစဉ်းစား
နေပုံ ရသော ဘုန်းတော်ကြီးသည် တစုံတရာ တု လှုပ်ခြင်းရှိမသွား
ဘဲ၊ တွေးချင်ရာတွေး ငေးချင်ရာငေးနေတော့သည်။ ပြီးမှစားပွဲ
ပေါ်ရှိ တွယ်အပ်ထည့်ထားသည့် ဖလံခွက်ပြားထဲမှ တွယ်အပ်တ
ချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး သူ၏ သွားကြားကို ဟန်ပါပါနှင့်
ထိုးလျက် မည်သူ့ ကိုမျှအရေးစိုက်ပုံ မပေါ်ချေ။ အယောင်ဆောင်
သမားများအဘို့ ယခုတင်ကလို ကျွန်တော်၏ အရေးတကြီး
အလန့်တကြား အော်ဟစ်မေးသံကြားရလျှင် အနည်းဆုံးတု လှုပ်
သွားပေမည်။ ထိုထက်ပိုမို၍ ပါးစပ်က ယောင်ရမ်းကာ ဖြေပေ
လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုသာသောအသံ
ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးအားလှမ်း၍....

“ကိုယ်တော် ဘယ်ကကြွလာသလဲ၊ ဘာလူမျိုးလဲ....”

မေးမြန်းရပြန်ပါသည်။

ဤတွင် အနီးတော်ကြီးသည်ကျွန်တော် အားကြည့်၍ ပြည်နယ်
ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ့ အား ဆွမ်းကပ်ရန်
ဆွမ်းဆာကြောင်းကို ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်ပြသပြန်ပါသည်။ ပြီးနောက်

ဘုန်းတော်ကြီးသည် အရှေ့ အနောက်သို့ လှတ်သွားတင် ကင်
နှင့်ထ၍ ညွှန်းပြုပြန်သည်။ ဘာသာခြားစကားများဖြင့် သုံးလေး
ခွန်း ရောနှောပြောပြန်တော့သည်။ ကျွန်တော်သည်ပြည်နယ်ဘာသာ
သုံးမျိုးတတ်သူ ကျွန်တော်၏ ထမင်းချက် ရှမ်းအမျိုးသား ဦးနုကို
ရဲဘော်တယောက်စေလွှတ်ပြီး အမြန်ခေါ်ယူ၍ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်
ကျွန်တော် ကြား၌ စကားပြန်အဖြစ် ဆက်သွယ်လုပ်အောင်စေဘို့
အခေါ်လွှတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

မီးဖိုထဲမှ ချက်ပြုတ်ရင်း ချေးသံရွဲရွဲ အိုးပေတေ့ ဝေရေရနေသော
မျက်နှာဖြင့် ဦးနုသည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဆိုက်ရောက်လာပါတော့
သည်။

“ကဲ...ဦးနု ဘုန်းတော်ကြီးကို သင့်သလိုဘာသာနဲ့ တီးခေါက်
မေးမြန်းကြည့်စမ်းဗျာ....၊ ဘာလူမျိုးလဲ၊ ဘယ်ကြမလဲဆိုတာ”

ဦးနုအား ရောက်မဆိုက်ခင်ပင် တာဝန်ပေးလိုက်သည်ကြောင့်
ဦးနုသည် ပထမဦးစွာ ရှမ်းဘာသာဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးအားနှစ်ခွန်း
သုံးခွန်း မေးလိုက်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကား ဦးနု၏အမေးကို ခေါင်း
ခါပြလိုက်၏။ ဦးနုသည် ဒုတိယ ဘာသာတမျိုးဖြင့် မေးမြန်းပြန်၏။
သို့ရာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးအဘို့ နားလည်ပုံ မရချေ။ ဦးနုသည်
အတန်ကြာမှ ဘုန်းတော်ကြီး၏ အရိပ်အကဲကိုခတ်လိုက်ပြီး တတိယ
ဘာသာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သည်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် “အဲ
ကနဲ ပါးစပ်ဟလာပြီး သုံးလေးခွန်း ခတ်သွက်သွက် ပြန်ပြေလိုက်
သည်။

တောင်သူစကားနဲ့ ပြောတော့ နားလည်တယ်ဗိုလ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့်
ဘုန်းတော်ကြီးက တောင်သူပအိုစ် လူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဆောင်ရင်း
လူမျိုးဗျာ၊ အရှေ့တောင်ပေါ်က တပေါင်းတည်းလာခဲ့သတဲ့၊ လမ်းမှာ

ဆွမ်းငတ်လာလို့ ဆွမ်းဆာကြောင်းပြောပြီး ဆွမ်းအကပ်ခိုင်းနေတယ်...”

ဦးနုသည် ဆက်လက်၍ တောင်ရင်းလူမျိုး ဘုန်းတော်ကြီးအား မေးမြန်းသည်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရှေ့အဘို့၌ ခေါင်းသာ တွင်တွင်ခါတော့၏။

သူ့အနေနဲ့ ကြွချင်ရာ ခြေဦးတည့်ရာကြွမှာဘဲတဲ့၊ သူ့ကိုဒီမှာ ဘာလုပ်ဘို့ခေါ်ထားသလဲတဲ့၊ ဆွမ်းဆာတယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီးပြောလို့ မရဘူးဗိုလ်မူး...”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုင်ရင်းမှ ရပ်လိုက်ပြီး အရှေ့တောင်နှင့် အနောက်အက်သို့ လှည့်ကာ လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့်လုပ်၍ ပါးစပ်က ဂါထာရှုတ်သလို ရှုတ်ဆိုလိုက်ပြန်တော့သည်။

“အဲဒါ သူ့မှာရန်သူပေါ်နေလို့ ရန်သူမလာနိုင်အောင် စည်းချအဟန့်အတား ဂါထာရှုတ်တာဗျ...”

ဦးနုသည် ဘာသာပြန်၍ ပြောလိုက်သည်နောက် ဘုန်းတော်ကြီးသည် စိတ်တိုသည့် မျက်နှာဖြင့် မမြင်ရသော လူတယောက်ကို ရန်မူသည့်ပမာ ဒေါသသိကြီးဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ကြိမ်းဝါးပြောဆို၍ လက်သီး လက်မောင်းတန်းနေပြန်တော့၏။

“စိတ်မကောင်းဘူးဘုန်းကြီး...”

ဦးနုသည် မှတ်ချက်ကား....

“သူ့ပြောနေတယ်၊ သူ့နောက်မလိုက်ကြနဲ့တဲ့၊ သူသိတယ်တဲ့၊ ဘယ်တော့မှ တောင်ပေါ်ပြန်မတက်ဘူးတဲ့ တတ်နိုင်ရင် အစွမ်းစညာနဲ့ လုပ်စမ်းတဲ့ဗျ...”

“မှော်ပေါက်လာတဲ့ ဘုန်းကြီးနဲ့ တူပါတယ် ဗိုလ်မူး ငပုတွေကတော့ ဘာနားလယ်တဲ့ အကောင်တွေလဲ တွေ့ကရာ စပိုင်ထင်နေမှာချစ်တဲ့...”

တာဝန်မှူးကြီး ဗိုလ်ကြီး မောင်မြင့်က ထင်ကြေး ပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်မရှည် လာတော့သည်ကြောင့်....

“ကဲပါဗျာ ဗိုလ်ကြီး မောင်မြင့် ဘုန်းတော်ကြီးကို တနေရာရာမှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ခဏထားပါ ချုပ်နှောင်တော့မထားနဲ့ ပြီးတော့လဲ သူ့အနားမှာ ရဲဘော်ထယောက် အစောင့်ချထား ဆွမ်းလဲမြန်မြန်ပြင်ပြီး ကပ်လိုက်ပါ ဆက်လက်ပြီး အရိပ်အခြေ အက်ခတ်ကြရအောင် ဇာတ်ရှုပ်ကြီးဘဲ.... ငပုတွေကျောက်လာဘုန်း ဘာဗျ-ကျုပ်တို့ တပ်ရင်းကို”

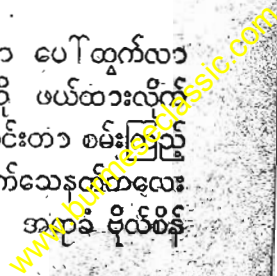
ကျွန်တော်သည် တာဝန်မှူးကြီးအား အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အံ့ဩစရာ အဖြစ် အပျက်”

“သုံးချက်ဆက်ပစ်...”

ကျွန်တော်သည် တပ်ရင်း လက်နက်ဌာန အရာခံ ဗိုလ်စိန်ထွေးအား ပြုပြင်တားသည့် ရိုင်ဖယ်တလက်ကို တပ်ရင်းလက်နက်ရုံ အနီး မြေကတုပ်ကြီးဆီသို့ စမ်းသပ်အပစ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ရုံးအုပ် ဗိုလ်ကြီး ကျော်အောင်၊ ထောက်ပံ့ရေးဌာန ဗိုလ်ကြီး ရှေ့မောင်တို့သည် ကျွန်တော်နှင့် အတူမြေကတုပ်ကြီးကိုမျက်နှာမူ၍ ဗိုလ်စိန်ထွေး၏ ပစ်ခတ်နေပုံကို အကဲခတ်လိုက်ကြသည်။

ရိုင်ဖယ်သံ သုံးချက် တိတိ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ ကောင်းပြီ ဗိုလ်စိန်ထွေး ဒီရိုင်ဖယ်ကို ဖယ်ထားလိုက် ဟောဒီဘက်က စက်ကလေးကို ကျည်ကုပ် မကောင်းတာ စမ်းကြည့်စမ်း သုံးစီတင်စီဆွဲပစ် ကျွန်တော်သည် ဂျပန်စက်သေနတ်ကလေးကို ပစ်ခတ်စမ်းသပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ အရာခံ ဗိုလ်စိန်

ထွေးသည် စက်သေနတ်ကလေး၏ မဂ္ဂဇင်းထဲသို့ ကျည်ဆံအသစ် လပ်လပ်ဆပ်ဆပ် အတောင့်နှစ်ဆယ်ထည့်ကာ စက်သေနတ် ကျည် လုပ်သို့ တပ်လိုက်ပြီး ရွှေ့တည့်တည့် ပေတရာရှိ စက်ပစ်ကင်း အထာ အကယ် အဖြစ် ဆောက်လုပ် ထားသော မြေကတုပ်ကြီး အလယ် ဗဟိုရံတွင် စိုက်ထူထားသော စက်ကွင်းကြီးကို လှမ်း၍ စက်သေနတ် ကလေးဖြင့် ချိန်လိုက်သည် နောက်ခံ ကတုပ်ကြီးမှ အထက်အမြင့်သို့ ပေးသုံးရာကျော် မြင့်မားစွာ တက်နေ၍ သေနတ် စမ်းသော ကျည်ဆံပူးများ၏ အပြင်အပသို့ ဖောက်ထွက် မသွား ရေး အထွက် စိတ်ချရ၏။

“သုံးချက်ပစ်...”

ရိုးအုပ် ဗိုလ်ကြီး ကျော်အောင်၏ အမိန့်သံနှင့် အတူ စက်သေနတ် သုံးချက် ဆဲပစ်သံ ဟိန်းထွက်လာ၏။

“နောက်ထပ် သုံးချက်စီ ဆဲပစ်...”

ဒုတိယ အမိန့်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် စက်သေနတ်သံ နှစ် ချက်သံ ထွက်ပေါ် လာတော့သည်။ ထိုခဏ၌ မြေကတုပ်ကြီး၏ သယ်ဘက်ဆီမှ မြေကတုပ်ကြီး၏ ညာဘက်သို့ ရုတ်တရက်ပြတ်၍ ကူးလိုက်သည့် လူတယောက်၏ သဏ္ဍာန်ကို ခိုပိကန့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးတွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟယ်...ဟယ်...ဟယ်”

ဟူ၍ အလန့်တကြားနှင့် ယောင်ရမ်းကာ အော်ဟစ်လိုက်သည့် ဗိုလ်ကြီးကျော်အောင်၏ အလန့်တကြား အသံနှင့် အတူ စက်သေနတ် စမ်းနေသော ဗိုလ်စိန်ထွေး၏ ညာလက်ညှိုးသည် စက်သေနတ် မောင်းကွင်းကို အလိုလို ဆွဲပြုတ် ချလိုက်သည်ကို အံ့အားသင့် ကာ ကြည့်နေသော ကျွန်တော်သည် အရှင်းသားတွေ့လိုက်ရ၏။ စက်ပစ်ကွင်း ရွှေ့မှ အပြေးတက်သွားသော လူတယောက်၏ မရှု

မလှ ပြတ်ထပ်ထွက်သွားတော့မည့် သွေးရဲရဲသဏ္ဍာန်ကို ကျွန်တော် သည် ကြိုတင်၍ တွေးမြင်မိလိုက်၏။

ချောက်ကနဲ မောင်းချသံ ပြင်းပြင်းသာ ဗိုလ်စိန်ထွေး၏ စက် သေနတ်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“ဟီး...က...ကောင်းလို့ ဟေး...ဘုန်းကြီးနယ်အလကားအချောင် စက်သေနတ်စာ ဖြစ်သွားမှာ...”

ဗိုလ်ကြီးကျော်အောင်သည် ဟင်း...ကနဲ သက်ပြင်းကြီးတချက် ချရင်း မြေကတုပ်ကြီး၏ တဖက်ထိပ်နား၌ ပြူးပြူးကြီး ရပ်၍ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေသည့် ဘုန်းတော်ကြီးကို ကြည့်ရင်း အရေး တကြီးမှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

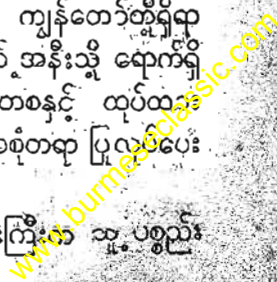
“ကျည်ဆံမထွက်လို့ လား...ဗိုလ်စိန်ထွေး...”

ဗိုလ်ကြီး ရွှေမောင်က စက်သေနတ်ဆီသို့ ငှဲ့ ကာကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်တွင်...

“ထွက်ပီး ရိုက်တယ် ခင်ဗျ ကျည်ဆံ ဖင်ခွက် ဝင်သွားတယ် အံ့ဩစရာဘဲ ကျည်ဆံကလဲ အသစ် ဒီပြင် ကျည်ဆံတွေ ကျတော့ ထွက်လိုက်တာ လွန်ရော...”

ထိုအခိုက်တွင် အစောင့်ရဲဘော်သည် စိတ်ကောင်းစွာမနှံ့ သော ဘုန်းတော်ကြီးအား လိုက်၍ ခေါ်ယူနေပါကန်ပါ။ သို့ရာတွင် ဘုန်း တော်ကြီးသည် ရဲဘော်၏လက်မှ ရုံးဖယ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ရှိရာ သို့ဝှေ့တိုး၍ ထွက်လာပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော် အနီးသို့ ရောက်ရှိ လာသော ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ၏သင်္ကန်းစတစနှင့် ထုပ်ထား သော ပစ္စည်းတခုကို ကျွန်တော်တို့အားပြု၍ တစုံတရာ ပြုလုပ်ပေး ရန် အမူအရာဖြင့် ပြသ ပြန်တော့၏။

“ကြည့်စမ်း ဗိုလ်ကြီး ကျော်အောင်၊ ဘုန်းကြီးက ဆူ ပစ္စည်း

ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ခိုင်းနေတာမျှ အရေးထဲမှာ ပြီးဆေးလာပြီး စမ်း ခိုင်းနေပြန်ပါပြီ....”

ဗိုလ်ကြီးရွှေမောင်သည် ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည် သို့ရာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် အလျော့မပေးစတမ်း ဇွတ်အတင်းပင် သူ၏ လက်တဝါး သာသာခန့် ထုပ်ထားသော ပစ္စည်းကို သေနတ်နှင့် ပစ်ရန်ခိုင်းနေပြန်ပါသည်။ ခိုင်းယုံတွင်မကဘဲ ထိုပေါ်ပြပါ အထုပ် ကလေးကို ကျွန်တော်အနီးရှိ သစ်ငုပ်ကြီး အလယ်တွင် လာရောက် တင်ဖေးလိုက်သေး၏။

“ကဲ...သူကျေနပ်သွားအောင် ပစ်လိုက်စမ်းပါ ဗိုလ်စိန်ထွေး၊ ဝါမှ နားအေးမှာ....”

ဗိုလ်ကြီးကျော်အောင်သည်၊ ဗိုလ်စိန်ထွေးအား ခိုင်းလိုက်သည် အရာခံ ဗိုလ်စိန်ထွေးသည် ကျည်ဆံ အသစ် သုံးတောင့်ထည့်ထား သော အင်္ဂလိပ်ရိုင်ဖယ် တလက်ကို ကောက်၍ ကျွန်းငုပ်ကြီးပေါ်မှ သင်္ကန်းထုပ်ကို နှစ်ပေခန့်အကွာမှ ကပ်ကာ တွေ့၍ မောင်းဖြုတ် ချလိုက်သည်။

ဒိုင်း ဟူသောအသံကိုကျွန်တော်တို့ကြိုတင်ကြားမည်ဟုယုံကြည် ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဒိုင်းဟူသော ယမ်းပေါက်ကွဲသံအစား ကျည်ဆံဖင် ကို ရိုင်ဖယ်၏ တွပ်ပီနှင့် ရိုက် လိုက် သည့်။ “ချောက်....” ခနဲ အသံသည် ပေါ် ထွက် လာ တော့၏။ လက် မြန် စိတ်မြန်လှ သော ဗိုလ်စိန်ထွေးသည်၊ ကျန်နေသည့် ကျည်ဆံနှစ်တောင့်နှင့် ဆင့် ကာဆင့်ကာ သင်္ကန်းထုပ်ကို ခြောက်လက်မ အကွာမှကပ်၍ပစ်ခတ် တော့သည်။ သို့ရာတွင် ချောက်ကနဲ အသံနှစ်သံသာ ပေါ်ထွက်လာ တော့၏။

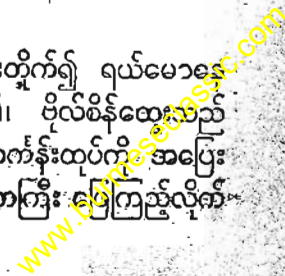
ကျွန်တော်တို့အားလုံးမျက်လုံးတွေ ပြူးလာကုန်တော့၏။ လက် နှစ်ထက်ကို နောက်သို့ မှန်ကာ ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံ ကို

ကြည့်နေသော ဘုန်းတော်ကြီးသည် တဟဲ...ဟဲ....အားရပါးရ ရယ် မောစပြုနေပါသည်။

ဤတွင်မျက်နှာတွေနီလာစပြုလာသော ဗိုလ်စိန်ထွေးသည် အနီး ရှိ ဂျပန်ရိုင်ဖယ်တလက်ကို ကောက်ကာဝင်ကာဆွဲ၍ သင်္ကန်းထုပ် ကို ပစ်ခတ်ပြန်တော့၏။ ဒိုင်းဟူသော အသံထသံထက်မလွှာတော့ ချေ။ အနား၌ရပ်နေသော ဗိုလ်ကြီးရွှေမောင်သည် ပစ်ပြီးသား ကျည်ဆံနှစ်တောင့်ကို ရိုင်ဖယ်ထဲသို့ထည့်ကာမြေကတုပ်ကြီးအလယ် သို့ လှမ်း၍ ပစ်ခတ်ရာ ဒိုင်းကနဲမြည်းဟီး၍ ပေါက်ကွဲသံကြီးပေါ် လာတော့၏။

ကျွန်တော်သည် စက်သေနတ်ထဲသို့ ကျည်ဆံကပ်လုံးထည့်ကာ ဗိုလ်စိန်ထွေးအား သင်္ကန်းထုပ်ကို ကပ်၍ ပစ်ခတ်ခိုင်းလိုက်ပြန်၏။ သို့ရာတွင် တချက်တည်း ‘ချောက်’ ခနဲ မောင်းရိုက်သံသာ အဖြေ ထွက်လာပြန်တော့၏။ ဒုတိယ အကြိမ် တတိယ အကြိမ် စတုတ္ထ အကြိမ် ဆက်လက်၍ စက်သေနတ်မောင်းကို ဆွဲခိုင်းပြန်၏။ အဖြေ ကား ထူးမခြားနားပင် ပေါက်ကွဲသံ တစုံတရာ ထွက်ပေါ်မလာဘဲ ချက်ကနဲ ချောက်ကနဲ အသံသာအဖြေထွက်လာချေ၏။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ပစ်ပြီးသား ကျည်ဆံလေးတောင့်ကို ကောက်ကာ ကျည်ဆံကပ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ မြေကတုပ်ကြီး အလယ်သို့ လှမ်း၍ ပစ်ခတ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဝေါကနဲ ဝေါကနဲ စက်သေနတ် ဆွဲသံ ရှည် ကြီးပေါ် ထွက်လာ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကား အားရပါးရ ဟွားတိုက်၍ ရယ်မောနေ သလောက် ခုန်ပေါက် မှူးတူး နေတော့၏။ ဗိုလ်စိန်ထွေးသည် ချက်ခြင်းပင် ကျွန်းပင် ဇုပ်ကြီးပေါ်မှ သင်္ကန်းထုပ်ကို အပြေး ကလေးကောက်ယူကာ သင်္ကန်းစကို အရေးတကြီး ပြန်ကြည့်လိုက်

၏။ ကျွန်တော်တို့ပါ စုရုံး၍ ခတ်သွက်သွက် သွားကြည့် လိုက်ကြ ပါသည်။

သင်္ကန်းစ သုံးလွှာ အလွန်ထွင် ဖြူဆတ်နေသော ကျောက်သား တခုကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၏။ ဗိုလ်စိန်ထွေးသည်။ ရှည်မျော မျောကျောက်ဖြူတို့ ကိုမဲ့ကာကြည့်လိုက်သည်တွင် ပြီသလှသော လူတယောက်၏ သဏ္ဍာန်ကို တူညီအောင် ပုံ သွင်း ထုလုပ်ထားသည့် အသွင်ကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အံ့အား သင့်သွားစေအောင် တွေ့ ရတော့မည်။ သေသေချာချာ ကြည့်လေလေ လူတယောက်၏ သဏ္ဍာန်နှင့် တူလေလေ တွေ့ရတော့၏။ ဧရာဝတီ ကြီးကြီးနှင့် အဘိုး ကြီးတယောက် သဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် တွေ့ရကာ ညာ ဘက်ဇာန်က တောင်ဝေးရှည်တချောင်းကို ကိုင်ဆွဲကာ မာန်ပါပါ ထောက်ထားသော ကျောက်ဖြူရုပ်ပုံမှာ အသက်ပါလှတော့၏။

“သေသေချာချာ တော်တဲ့ လက်ယာဘဲ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်လဲ ပန်းပုဘက်မှာ နားလည်ခဲ့ပါတယ် ဒီလက်ယာကို မမှီနိုင်ဘူး ကြည့် စမ်းခင်ဗျာ၊ မုတ်ဆိပ် အဖျားကလေးတွေ ကော့နေပုံ နဲ့ ခြေဖျား ထိပ်က ခြေသည်းကလေးတွေ လန်နေပုံ ဟာ ပကတိအတိုင်း....”

ဗိုလ်ကြီးကျော်အောင်သည် တုဲရီသောလက်များဖြင့် သေနတ် ပြီးသော ကျောက်ဖြူရုပ်ကို ကြည့်ကာ မချင့်မရဲကြည့်ရှုရင်း ဝေဘန် ပါသည်။

ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဖာစ်အော်လိုက်သော ဘုန်းတော် ကြီး၏ အသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် အရေးတကြီး အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်တွင် ဘုန်းတော် ကြီးသည် ကျောက်ဖြူရုပ်ကို ပကတိမျက်စေ့ဖြင့် မကြည့်ရဲ သကဲ့သို့ သူ၏မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ပိတ်ကာ ကျောက်ဖြူရုပ်ကို ကိုကျောခိုင်းလျက် ကြောက်လန့်စာကြား အသံကြီးနှင့် ဖာစ်အော်

သွေးသံရဲရဲ

နေရှာပါသည်။ ပြီးနောက် ကျောက်ဖြူရုပ်ကို ထက်နိုးနှင့် အမြန် ဖြုတ်၍ ထုပ်ရန် အမူအရာဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ချက်ခြင်းပင် အဘိုးအိုကြီး ရုပ်ကို ထက်နိုး စဖြင့် အမြန်ဆုံးရစ်ပတ် ဖုံးအုပ်လိုက်ရပါသည်။ တုဲရီနေသော ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျွန်တော်၏ လက်မှ ထက်နိုးစနှင့် ထုပ်ထား သော ကျောက်ဖြူရုပ်ကို စွေ့ကနဲ ဆွဲကာ သူ့အား ခေတ္တ နေရာချ ထားသည့် နေရာသို့ ဘေးဥပုဒ် အန္တရာယ် ဆိုးကြီး နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါလာသလို သဏ္ဍာန်ဖြင့် တအားစွပ်၍ အသံကုန် အော်ဟစ် ကာ ပြေးထွက်သွားရှာပါသည်။

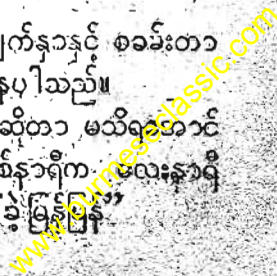
ကျွန်တော်တို့ လူစုသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် တယောက် မျက်နှာ၊ တယောက်ကြည့်ကာ စကားတခုခုမှ မပြောနိုင်ကြစတမ်း အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့် နေမိကြပါတော့ သတည်း။

အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသော တကယ်ဖြစ်ရပ်ကို ဘေးမှစိုင်း ၍ ကြည့်နေကြသော ရဲဘော်ကလေးများသည် စုပြုံ၍ ဘုန်းတော် ကြီး ထွက်ပြေးရာနောက်သို့ တအုပ်တသင်းကြီး ထွက်သွားကြတော့ သည်။

“ကျိန်စာသုံးသလော”

ကျွန်တော်သည် များစွာ စိတ်ဆိုးသည့် မျက်နှာနှင့် စခမ်းတာ ဝန်ခံ တပ်ကြပ်ကြီး မောင်စောက် စစ်ဆေးနေပါသည်။

“မင်း....ဘုန်းကြီး ဘယ်ကြွ သွားတယ် ဆိုတာ မသိရဘဲအောင် မင်းအိပ်နေသလား.... အဲဒီ အချိန် ဖန် နှစ်နာရီက ဖလားနာရီ အတိုင်း အိပ်ဖန်စေ ငွေချား ရဲဘော်ကို ခေါ်ခံ ပြန်ပြန်”

ကျွန်တော်သည် နံနက်လင်းခါနီးမှ ကပ်၍ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားသော ဘုန်းတော်ကြီး အတွက် တာဝန်ရှိသော အကြပ်တပ်သားများကို ဝင်ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးက တညဉ့်လုံး မအိပ်ဘူး ဗိုလ်မှူး လန်လန်ပြီး ထအော်နေတယ် တခြားရဲဘော်တွေလဲ ဘုန်းတော်ကြီး အော်သံကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ကြပါတယ် လင်းခါနီးကြမှ ဘုန်းတော်ကြီး လန်အော်တာငြိမ်သွားမှ ရဲဘော်တွေအားလုံး အိပ်နိုင်ကြတာမို့ ဘယ်အချိန်က ထွက်ပြေးမှန်း ရဲဘော်တွေ သိကြပူမရပါဘူး ခင်ဗျာ...”

တပ်ရင်းတွဲဘက်တာဝန်မှူး အရာခံဗိုလ်ကျော်ဇော်သည် ဝင်ထောက်၍ ဖြစ်ပျက်ပုံကို အမှန်အတိုင်း အစီရင်ခံနေပြန်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဘုန်းတော်ကြီးကို အိပ်ဘို့ အိပ်ဆေးတွေ တိုက်ပါတယ် ဒါပေမယ့်လို့ တစက်မှ မသောက်ပါဘူး... ထွေးပစ်တယ် ပြီးတော့ ဟိုအရပ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက နဲနဲကလေးမှ ချဘော်မရဘူး ဗိုလ်မှူး ရောဂါဝေဒနာကြောင့် အော်တာ မဟုတ်တဲ့ အပြင် အမြဲတမ်း လန်ဖြန့် နေတဲ့ပုံ တွေ့ရပါတယ်...”

ဗိုလ်ကျော်ဇော်သည် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းညွှန်က တွေ့ရှိသမျှ သတင်းပို့ အစီရင်ခံနေသည်။

မကြာမှီပင် နံနက် နှစ်နာရီမှ လေးနာရီအတွင်း အိပ်ဖန်စောင့်တာဝန်ကျသော တပ်သားကြီး လှဖေသည် တပ်ကြပ်ကြီး မောင်စော နောက်မှ ပါလာပါသည်။ ကျွန်တော်အား သူတို့နှစ်ဦးက အလေးပြု၍ အပြီးတွင်....

“ရဲဘော် လှဖေ၊ မင်း-အိပ်ဖန်စောင့် ကျတဲ့အချိန်မှာ ဘာလို့ အိပ်သလဲ နှစ်အချက်က မင်းတာဝန်ကျတဲ့ အချိန်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ဘယ်လွှက်သွားတာ မသိတာမင်းရဲ့တာဝန်ဘဲ ကိုင်းဘာပြော

ချင်သေးသလဲ...”

ကျွန်တော်သည် စတင်ကာ စစ်ဆေးလိုက်သည်တွင်....

“ကျွန်တော် တာဝန်ကျတဲ့ အချိန်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးဟာ သူ့အတွက် ခင်းထားတဲ့ အိပ်ဆေးပေါ့မှာ အရပ်ကို ပွေ့ပြီး ကျိမ်းစက်နေပါတယ်...”

“ကျွန်တော်လဲ အမှန်အတိုင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရရင်... တညဉ့်လုံး ဘုန်းတော်ကြီး လန်လန် အော်နေတာ မအိပ်နိုင်လို့ ကျွန်တော် တာဝန်ကျတဲ့ အချိန်မှာ ထိုင်ရက်က အိပ်ပျော်မိပါတယ်ဗိုလ်မှူး ကျွန်တော်တို့ လာလာခြင်း ရဲဘော်တွေနဲ့ပြီး တစ်ဝန်းထဲမှာ လိုက်ရှာကြပါတယ် မတွေ့ရတဲ့ အဆုံးမှာ တွဲတက်တာ ဝန်မှူးနဲ့ ကင်းမှူးကို ချက်ခြင်း အစီရင်ခံ သတင်းပို့ ခဲ့ပါတယ်...”

ပွင့်လင်းရိုးသားစွာဖြင့် တပ်သားကြီး လှဖေသည် အစီရင်ခံစာ ဖြေကြားပါတော့သည်။

“ကောင်းပြီ မင်းရိုးသားစွာနဲ့ ဝန်ခံတဲ့ အတွက် မင်းအပြစ်ရှိကြောင်းလဲ သိခဲ့တဲ့ အတွက် ကွာတာထဲမှာ သုံးရက် အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်ကြမ်း ဒဏ်သုံးရက်...”

“ကဲ... တွဲဘက်တာဝန်မှူး ခေါ်သွား...”

ကျွန်တော်သည် တာဝန်ပေါ့လျော့မှု အတွက် နေရာတွင်ပင် အပြစ်ပေး အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် တာဝန်မှူးကြီးနှင့် ရုံးအုပ်ဗိုလ်ကြီးကျော်အောင်တို့ကို ခေါ်ယူ၍ ပျဉ်းမနား တောင်ဘက်မှစ၍ ရေတာရည်မြို့ အထိ လည်းကောင်း ပျဉ်းမနား မြောက်ဘက်မှစ၍ တပ်ကုန်းမြို့ အထိ ဘုန်းတော်ကြီးကို မှတ်မိသော ကင်းမှူး တပ်ကြပ်တဦးစီနှင့် ကင်းစပ်သား ငါးယောက်ကို ကားတစ်စီးစီဖြင့် စေလွှတ်၍ ရှာဖွေခိုင်းလိုက်သည်။ ပျဉ်းမနားမြို့ အရှေ့အနောက် နယ်များသို့ ရဲဘော် နှစ်ယောက် တဖွဲ့စီ အဖွဲ့နှစ်ဆယ့်ကို

စလင်စတားတိုက်ထုတ်

လည်း ထပ်ပြန်ကာ စေလွှတ်၍ ပျောက်သွားသော ဘုန်းတော်ကြီးအား ရွာဖွဲ့ရန် သတင်း ရယူနိုင်ရန် အတွက် စေလွှတ်လိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့လျှို့ မဟုတ်ဘဲ သံသယ ကင်းလှစေတော့၏။ သို့ရာတွင် စိတ်မနှံ့၍ ထမ်းက ဂျပန်စစ်တပ်များနှင့် တိုးဝင်ပြန်လျှင် ဒုတိယအကြိမ် ဒုက္ခေရာမည့် အရေးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကပင် ထိန်းသိမ်း၍ ဆေးဝါး ကုသကာ စိတ်ကောင်းလာမှ ၎င်း၏နေရပ်ကို ပြန်ကြစေရန် ဆန္ဒကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည်။ ထခုကဲ့သို့ စီစဉ်မှုများ ပြုလုပ်လိုက်ရပါတော့သည်။

ထက်ခွါသွားကြသော အဖွဲ့အသီးသီးအား နှစ်ဆယ် လေးနာ ခိုထက် နောက်မကျစတမ်း တပ်ရင်းရုံးသို့ လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ မိမိစို့စခမ်းချရာ ဒေသ ကျေးရွာမှနေ၍ သတင်းဖြစ်စေ ပြန်လည်ပေးပို့ရန် စီစဉ်ဆွန်ကြားကာ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

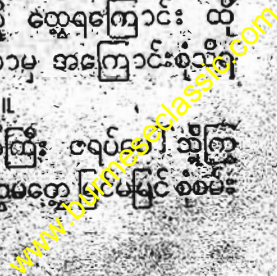
ညဉ့်ဆယ် တစ်နာရီအချိန်တွင်ကျွန်တော် ဆီသို့တပ်ရင်းတာဝန်မှူးကြီးရောက်ရှိလာပြီး ပျောက်နေသော ဘုန်းတော်ကြီးကို ရန်ကုန်ထားလမ်းပေါ်ရှိ ရေနံမြို့အနီး ရွာတန်းရှည်ရွာ ဇရပ်ပေါ်၌ ပျံတော်မူနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း အရေးသကြီး လာရောက်သတင်းပို့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ချက်ခြင်း စစ်ဝတ်စစ်စားများ လဲလှယ်ကာ တပ်ရင်း မော်တော်ယာဉ်ဥာနမှ အရှ သင့် စီစဉ်ထားသော ဇလွန်းကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ကားနောက်မှ စစ်သားအပြည့်နှင့် ထရပ်ကားတစင်းသည် အရှ သင့် လိုက်ပါလာပြီး လယ်ဝေးမြို့ဘက်စက်ကုန် မောင်းနှင်၍ ထက်လာခဲ့ကြသည်။ လယ်ဝေးမှ တဆင့် ရေနံမြို့ဘက်သို့ ထနာရီ မိုင်လေးဆယ်နီးဖြင့် မောင်းနှင်သည့်နောက် နာရီဝက် အကျော်တွင် ရွာတန်းရှည်ရွာ ဇရပ်အနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ ကားတွေ ဆိုက်ရောက်ခဲ့၏။ ဇရပ်ပေါ်၌ အဆင်သင့် စောင့်နေသော တပ်ကြပ်နှင့် ကင်း

ရဲဘော်ငါးဦး ရွာသူကြီးနှင့် ကာကွယ်ရေး အဖွဲ့ဝင်များကို လက်ဆွဲမီးအိမ်နှစ်လုံးအလင်းရောင် အဝေးမှတွေ့ရပြီး ဇရပ်အလယ်လောက်၌ တစောင်း ပျံလွန် နေရှာသော ဘုန်းတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလပ်ကို ပူးတွေ့ရပါသည်။

ရိုးအုပ် ဗိုလ်ကြီး ကျော်အောင်နှင့် ဆေးတပ်ကြပ်များသည် ဘုန်းတော်ကြီး၏ ကိုယ်မှ သက်န်းစက် ဖယ်ရှား၍ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ရွာဖွဲ့ကြည့်ရှုကြပါသည်။ တစုံတရာ မတွေ့ရှိရပေ တွန့်တော် အဘို့ စိတ်သက်သေရာရရှိခဲ့သည်။ ရွာသူကြီးကိုခေါ်၍ စစ်မ်းမေးမြန်းသည်တွင်...

“မနက် ဆယ်နာရီ လောက်မှာ မြောက်ဘက် (လယ်ဝေး) မှလာသော ကုန်ကားပေါ်၌ ဘုန်းတော်ကြီး ပါလာခဲ့သည်ကို တွေ့ရကြောင်း မိမိတို့ ရွာဇရပ်သို့ ကားတွေ ဆိုက်ကပ်၍ နားနေစဉ်တွင် ကားပေါ်မှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဆင်းသက် ကြချီလာပြီး ဇရပ်ပေါ်၌ နေမကောင်းသည့် သဏ္ဍာန်ဖြင့် ခတ်ခွေ ခွေ ခွေ ခွေ ခွေ ခွေ သည်ကြောင့် ရွာသားများက သောက်ရေနှင့် ဆမ်းကမ်းစို့ကို သွားလှူကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် မိမိတို့နားမလည်သော ဘာသာထမ်းဖြင့် ခတ်တိုတိုပြန်ဖြေကြားကာ အဟာရ တစုံတရာ လက်မခံဘဲ ကျမ်းမြဲဆက်လက် ကျမ်းစက်နေသည့် ဘေးမှ ဝိုင်း၍ အရိပ်အခြေကြည့်နေသော ရွာသားများသည်။ ညနေ လေးနာရီခန့်တွင် ဘုန်းတော်ကြီး၏ တချက်ငြိုးတူးသံကြောင့် သွားရောက်စုံစမ်းကြည့်ရှုရာ၌ ပျံ လွန်တော်မူကြောင်းကို တွေ့ရကြောင်း ထိုနောက် တပ်မတော်မှ ကင်းအဖွဲ့ ရောက်ရှိလာမှ အကြောင်းစုံသိရကြောင်း ကိုအစစ်ခံချက် မြေကြားပေါ်သည်။

ကျွန်တော်က ဆက်လက်၍ ဘုန်းတော်ကြီး ဇရပ်ပေါ်သို့ကြွရောက်လာစဉ် မည်သည့် စဉ်းပေါ်ပေါ် တွေ့မတွေ့ ဖြစ်မဖြစ် စုံစမ်း

ကြည့်လိုက်သည်တိုင် ရွာသားအားလုံးနှင့် သူကြီးကပင်ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်၌သက်န်းတထည်က လှူ၍ အခြား အပိုပစ္စည်းတစ်ခုတရာကို မတွေ့ခဲ့ရကြောင်းကို တညီတညွတ်တည်း ရံဝန်စွာ ပြောဆိုကြပါသည်။ ထိုကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီး အမြတ်တနိုး ထားသံလောက် သေနတ်မီးမကူးအောင် အစွမ်းထက်လှ သလောက် ဘုန်းတော်ကြီး မကြည့်ဝန်အောင် ကြောက်နေသော ကျောက်ဖြူ အဘိုးကြီးရုပ်မှာ လက်စပျောက်နေလေသည်ကို ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပါသည်။ အဘိုးကြီးပျံ ကျောက်ဖြူရုပ်ကို ကျွန်တော် အထင် ကျွန်တော်၏ တပ်ရင်းမှ ရဲဘော်များက ဘုန်းတော်ကြီးဆီမှ ခိုးယူ၍ဖြစ်စေ၊ လုယက်၍ဖြစ်စေ၊ ယူငင်ဝှက်ထားစရာ အခြေအနေရှိနေသည့် အတွက် တပ်ရင်း ပြန်ရောက်ခဲ့လျှင် မသက်သေသာ ရဲဘော် အားလုံးကို တန်းစီစေကာ ရှာဖွေခြင်း တပ်ဘုန်း၌ အထောက်အပံ့ တပ်သားများစေလွှတ်၍ သတင်းအစအန အနံ့ ခံခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ရန် စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ပျံ လွန်တော်မူရသည့် အကြောင်းရင်းကို ဆေးအကြပ်ကြီး ဦးကိုကြီးက စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးနောက် ရုတ်တရက် တုလှုပ်စရာ နှလုံးရောဂါ အခြေခံသော စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဝေဒနာ ခရီးပန်းခြင်း အဟာရချို့တဲ့ခြင်း ငှက်ဖျား ရောဂါ၏ ဒဏ်စသည့် စုပေါင်းသည့် ဝေဒနာများကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီး ပျံလွန်တော် မူရကြောင်းကို အစစ်ခံသတင်းပို့ပါသည်။

ကျွန်တော် အဘို့ ရွာတန်းရှည် ရွာသားများကို ဘုန်းတော်ကြီး၏ ရုပ်တလုပ်ကို ပေးအပ်ကာ နံနက်လင်းလျှင်လင်းခြင်း မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် အဘို့ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဘွဲ့တော် နာမ ဇာတိ အကြောင်းရင်း၊ ကျောက်ဖြူရုပ်၏ ရာဇဝင် စသည်တို့ကို စုံစေ အောင် မသိရ မမေးလိုက်ရ သည့်မှာ များစွာ

နှစ်နာလှစေတော့၏။ သို့ရာတွင် ကွင်းဆက် ပျောက်နေသော အဘိုးကြီးရုပ် ပျောက်ဆုံးခြင်း အတွက် ခြေရာခံ ဇာတ်ကြောင်း လှန်နိုင်ရေး အတွက် ကျွန်တော်သည် အားမလျော့သေးဘဲ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးကို ရှာဖွေကြံဆကာ တပ်ရင်းရုံးဘက်သို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ရပါတော့သည်။

“နောက်ထပ် သတင်းထူးနှင့် ဆက်သား နှစ်ဦး”

သုံးရောင်ချယ် အလယ်တွင် ကဒေါင်းတံဆိပ်နှင့် ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်၏ အောင်လံတော်ကား တပ်ရင်းရုံး ရှေ့၌ ဝင်းကြားထပ်ဆန်းကာ ကြက်သရေ ဆောင်နေတော့၏။

“ဘယ်ညာ-ဘယ်ညာ....ညာကြည့်ရှောက်...”

“တပ်စုမူးအား အလေးပြုရန် ညာကြည့်...”

“လှ စွပ်ထိုးရန် အသင့်ပြင်....ကျား....”

စသည့် စစ်မိန့်သံများသည်လည်းကောင်း၊ လှ စွပ်ရောင်များသည် တက်ခါစ နေရောင်တွင် ဟတ်ကာတပေးပေးနှင့် စစ်သွေးကို လှုံ့ဆော်နေပါတော့၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်စုလိုက်စစ်ရေး လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေသည်ကို မြင်းပေါ်မှနေ၍ လိုက်လန် ကြည့်ရှုအကဲခတ်ကာ နောင်လာလတန်သော ကာလ၌ ဗမာပြည်ထဲသား စစ်သားလောင်းများဖြစ်ကြသည့် ရဲဘော် များ၏ အနာဂါတ်ကို မျှော်မှန်းကာ ကြည့်နှုန်းနှစ်သိမ့် နေပါသည်။

“သတင်းပို့ ပါတယ် ဗိုလ်မူး....”

ကျွန်တော်၏ နောက်မှ ခြေစုံရပ်၍ ခွပ်ကနဲ သံခါဖေနှောင်ခြင်း ချီခတ်သံကြောင့် ကျွန်တော်သည် မြင်းဇက်လိုဆွဲ၍ လှည့်ကာကြည့်လိုက်၏။ တပ်ရင်းတာဝန်မှူး ဗိုလ်ကြီးသိန်းဦးကို တွေ့ရ၍...

“ဘာလဲဗိုလ်ကြီး သိန်းဦး...”

“ရုံးမှာ ဘုန်းကြီးနဲ့ ပါတဲဘက်လို့ အရေးကြီးတဲ့တောင်ပေါ် သားနှစ်ဦးနှင့် အတူ ရောက်လာပါပြီ...”

“အေး... ကျောင်းပြီ ရုံးကနေ စောင့်ပါစေ၊ ကျုပ်လေး ကျွန်ုပ် ခမ်းဆင်း ထပ်စုတွေကို ပြီးအောင် စစ်ဆေး ကြည့်လိုက်အုံးမယ်”

ကျွန်တော်သည် ရှေ့ သက်လက်ရုံရုံတော်များ၏ လေ့ကျင့် ခမ်းဆင်းနေပုံ စည်းကမ်းသေဝပ်မှု တက်ကြွမှု ဖြတ်လပ်မှု စစ် ပညာကျွမ်းကျင်မှုတွေကို အဖက်ဖက် ရှုဒေါင့်များမှ နေ၍ ကြည့်ရှု စစ်ဆေး အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။ စိတ်ထဲတွင် အတော်ကျေနပ်မှု ကျွန်တော်သည် မြစ်ကမ်းလှည့်ကာ တပ်ရင်းရုံးဆီသို့ ခတ်သုတ်သုတ် နှုတ်လေသည်။ တပ်ရင်းရုံး တနေရာတွင် ရှမ်းဘောင်းဘီရှည် ပစ်ခို ဝတ်ရုံအထူ အကြမ်းစားကြီးများ စုတ်ဆင်၍ ခေါင်းတွင် ပျော့ ခမောက်ကိတ်စီး ဓားလွယ်ကိတ်စီး လွယ်ထားသော တောင်ပေါ် သားနှစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်၏ ထမင်းချက် ဦးနုကို အခန့်သင့်တွေ့ရာ ပါသည်။ ကျွန်တော်၏အလားကို စောင့်ကြိုနေသော တာဝန်မှူး ကြီးသည် နေ့သည်များနှင့် စကားပြောရင်း ဆွေးနွေးရင်းသောက် ရန် လဘက်ရည်ကြမ်း တအိုးနှင့် လဘက်ရည် ပုဂံ လုံးများကို ရုံး တာဝန်ခံ ရဲအော်သို့ အဆင့်ဆင့် ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်၏။

“ကဲ... ဦးနု ဒီဘက်ကို နေ့သည်တွေ ခေါ်ခွဲပါ အေးအေး ဆေးဆေးစကားပြောရင်း လဘက်ရည်ကြမ်းသောက်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်ကပင် စတင်၍ဖိတ်ခေါ်ကာနေရာ ထိုင်ခင်းများ ချွဲ ထားပေးလိုက်ပါသည်။

အသက်သုံးဆယ် ကျော်ကျော် ခန့်စိရိမည့် တောင်ပေါ်သား နေ့သည်နှစ်ဦးသည် ရှိရှိသောနေ့စဉ် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာမူရာ ကုလားထိုင်ပုံများပေါ် သို့ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည် ဦးနုက စတင်၍...

“မနက်က ဈေးထဲသွားတဲ့အခါ မှာ ဗျာတို့နှစ်ယောက်က ဟိုဘုန်း ကြီးကိုလိုက်ရှာနေတာတွေရတယ် ဗမာလို ကောင်းကောင်း မှုဆတ် သားရမ်းနဲ့ ကရင်နီစကား တာပြောတတ်တယ်ဗျာဈေးထဲကတိုလူမေး ဒီလူမေးနဲ့ လုပ်နေတုံး အခန့်သင့် ကျွန်တော်နဲ့ သွားတွေ့စော့ ကျွန်တော်က ရှမ်းလိုဆရာပြောလိုက်မှ သူတို့ဘုန်းကြီးကို လိုက်ရှာ နေတာသိရတယ်...”

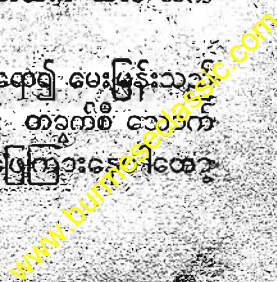
လဘက်ရည်ကြမ်းနှစ် ပုဂံ ကိုထည့်ကာတစ်ခင်း နေ့ခံလိုက်ပြီး “သူတို့ဘယ်ကလာကြသလဲဦးနု၊ ဘာလူမျိုးတွေလဲသူတို့နဲ့မယ်ကို မေးစမ်းပျာအားနယ်ကဆင်းလာအလဲ”

ဦးနုသည် ရှမ်းဘာသာဖြင့် ရောနေရာ၍ မေးမြန်းသည်တွင် နှစ် ဦးသားသည် သက်လက်စွာဖြင့် ချေချေငင် ပြန်၍ပြောကြသည်။

“နှစ်ယောက်စလုံးက ရှမ်းနဲ့ ကရင်နီနဲ့ စပ်ပြီးမေးတဲ့ တောင် ပေါ်သားတွေဗျာ... ပျဉ်းမနားအရှေ့ဘက်ကစပြီးကယားပြည် မယ် လှယ်ကော်အထိ လူမျိုး သန့်သန့် စစ်စစ်ရယ်လို့ သိပ်ရှာမချဘူး... ကရင်နီထဲမှာဆိုရင်လဲ လူမျိုးစုအမျိုးမျိုး ကဲ့နေတယ် သူတို့က ဒီက ခြောက်ညအိပ်ခရီးဖြင့် သွားရတဲ့ “ဘေးဆိုင်” ရွာကြီးကနယ် ပါမယ်ကတော့ ဖတ်ခုံနယ်တဲ။ ကရင်နီစော်ဘွားအုပ်ပေါ်ဟောဒီက ပိန်ပိန်လူက “ကုဝိန်” တဲ့ ဟောဒီက အသားညှိညှိလူက “တမော့” တဲ့ ကရင်နီ နဲ့မည်တွေဗျာဗမာလိုဆီရင် ပဒေ ငါးလူမျိုးပေါ့...”

“လာတဲကိစ္စ၊ ဘုန်းကြီးနဲ့ ဘယ်လို ပါတဲဘက် သလဲ ဆက် မေးဗျာ...”

ဦးနုသည် ရှမ်းဘာသာဖြင့် သက်လက်စွာရော၍ မေးမြန်းသည် တွင် ခရီးသည် နှစ်ဦးသည် လဘက်ရည်ကြမ်း တစ်ကိစီ သောက် ရင်း ဦးနု မေးသမျှကို စိတ်ရှည် သက်ရှည် ပြောကြားနေပါစေခဲ့ သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးဟာ သူတို့ရှာက ခေါင်းဆောင်ရဲ့ အကိုတံ ဘုန်းတော်ကြီးဆိုမှာ အလွန်အဘိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းတခု ပါသွားလို့ သူတို့ ဒီလောက် ဒုက္ခခံပြီး လိုက်ရှာနေတာတဲ့ ဗိုလ်မှူး...”

ကျွန်တော်သည် “အဘိုးတန်ပစ္စည်း” ဆိုသောစကားကို ကောင်းစွာ နားလည် သဘောပေါက်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သိချင်သေးသော အချက်အလက်များရှိနေသည့် အတွက်...

“မေးဗျာသူတို့ ဘုန်းကြီးဘယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိတယ်ပြောမယ်ကျုပ်တို့ သိချင်တဲ့အချက်အလက်တွေအစုံပြောခိုင်း သဇာတော့ရှုလားလို့ မေးဗျာ... ခင်ဗျာ မိတ်ဆွေတွေ...”

ဦးနု၏ စကားကမ်းလှမ်းချက် ကုတ်နီနှင့် တမော့တို့သည် အတန်ကြာမှ စာယောက်ကို တယောက်ကြည့်ကာ တိုင်ပင်နေကြပြန်သည် ပြီးမှ ရှမ်းဘာသာဖြင့်ပြန်၍ ပြောလိုက်ကြ၏။

“သူတို့ သိသမျှတော့ ပြန်ပြောကြမယ်တဲ့ သူတို့ လူကြီးတွေ သိတာတော့ သူတို့မသိလို့ ပြန်မပြောနိုင်ဘူးတဲ့ ဗိုလ်မှူး...”

“ဟုတ်ပြီဗျာ... အဲဒီ ဘုန်းကြီးဟာ အရင်စိတ်ကောင်းရှုလား... ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးဆီက ပစ္စည်း ရာဇဝင် ဘယ်ကရသလဲဆိုတာ တိတိကျကျမေးဗျာ”

ခရီးသည် နှစ်ယောက်သည် ဦးနု၏ မေးမြန်းချက်ကို ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြီးမှ တလုံးခြင်း စဉ်းစားကာ ပြန်ဖြေကြားပါသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးဟာ အရင်က သိက္ခာသမာဓိနဲ့ ပြည်စံတဲ့ အဲဒီ တောင်ပေါ်တစ်ခုမှာ လူအကြည်ညိုများတဲ့ ဩဇာရှိတဲ့ ဘုန်းကြီး တဲ့ အရင်က စိတ်သဘော အားကြီးကောင်းတယ် သမာဓိရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့ ဒါပေမဲ့ သူတို့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ညီတော်သရဲ အလွန်အဘိုးတန်ပစ္စည်းကို ဘုန်းတော်ကြီးဟာ တိတိ

တိတိခိုးပြီး အောက်ကျင်းဒေသကို ပြေးလာလို့ သူတို့ နောက်က သတင်းစုံစမ်းပြီး လိုက်လာခဲ့ကြတာတဲ့”

“ပြီးတော့... ဒီပစ္စည်းကို ရပုံက သူတို့လူမျိုးစုတွေနေတဲ့ နယ် ပါယ်ထဲမှာ “ကသောင်း” ခေါ်တဲ့ တခြား လူမျိုးစု တဖွဲ့ ရှိတယ် အဲဒီက ကသောင်း လူမျိုးတွေဟာ လယ်ယာ သိပ်မလုပ်ဘူး... အပဲ လိုက်တယ် တောင်ပေါ်က အဘိုးတန်ကျောက်သွေးတို့ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေနဲ့ ဆေးမြစ်တွေရှာရောင်းတဲ့ အလုပ်ဘဲ လုပ်နေကြ သတဲ့။ တနေ့မှာ ခုလာတဲ့ လူတွေနေတဲ့ ဘေးဆိုင်းကို အမဲကျပ် တင်ခြောက်လာရောင်းတဲ့ ကသောင်းလူမျိုးတယောက်ဆီ သတင်း ထူးတခုကို ဘေးဆိုင်း ခေါင်းဆောင်က ရသတဲ့ အဲဒီသတင်းဟာ ကသောင်း လူမျိုးတွေလက်ထဲမှာ အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ တန်ခိုးကြီး တဲ့ ကျောက်ဖြူရုပ် တရုပ်ရှိကြောင်း ၎င်းအရုပ်၏ တန်ခိုးကြောင့် မိုးလေဝသမုန်ခြင်း ရပ်ရွာ၌ ဘေးဥပါဒ် မကပ်နိုင်ခြင်း၊ နတ်စန်း မဘမ်းစားနိုင်ခြင်း၊ လုပ်လာဘ ပေါများခြင်းစတဲ့ တန်ခိုးတွေရှိ ကြောင်း သိရတယ် ဒါကြောင့် ခတ်တိုတိုပြောရရင် သူတို့ ဘေး ဆိုင်း နယ်သားတွေဟာ တနေ့မှာ လက်နက်တွေ အားကိုးနဲ့ က သောင်းရှာကို ဝင်စီးပြီး လူကြီးပိုင်း ကို အမိဖမ်းပြီး နည်းအ မျိုးမျိုးနဲ့ ညှင်းပန်းပြီး အဲဒီတန်ခိုးကြီးတဲ့ထူးဆန်းတဲ့ ကျောက်ဖြူ ရုပ်ကို အရတောင်းခဲ့တယ် ညှင်းပန်းမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တဲ့ အဆိုးမှာ ကသောင်း လူကြီးတွေဟာ သူတို့ရှာဦးမှာ ဝှက်ထားတဲ့ ကျောက် ဖြူရုပ်ရုပ်ကို ညွှန်ပြ လိုက်ရှာကြတယ် ရှာသားတွေ ဘာလဲ လိုက်ပြီး ယူမပေးကြသလဲလို့ မေးတော့ အဲဒီအဘိုးကြီးရုပ်ကို ရှာ သားတွေ လက်ဖျားနဲ့ အသားနဲ့ မထိရဲဘူးတဲ့ အဝတ်ဖြူ ဒါမျှ မဟုတ်ရင် သက်နိုးစနဲ့ ပါတ်ပြီးမှ ကိုင်ဝန်တယ်ဆိုတဲ့ အရုပ်က အားကြီး တန်ခိုးကြီးသတဲ့ သူတို့ခေါင်းဆောင်လဲ လောဘတွေ

တိုက်ပြီး အဲဒီအရပ်ကို ပတ်ထားတဲ့ အဝတ်ဖြူကို ပြုပြီး အရပ်ကို အရည်ဖြိုးယူခဲ့တယ် ဒါကြောင့် ရွာရောက်လို့ ဘာမှ မကြာဘူး။ သူတို့ခေါင်းဆောင်ရဲ့ အာဟာရ ရုတ်တရက် ကောက်သယံဇာတဖြိုးချက်ခြင်း သေတတ်၊ ရွာထဲက ဝက်ဆေးလှေဆေး အဲဒီညမှ ကျားဝင် ဆူတတ် ဆိုတဲ့ ဒါနဲ့ ခေါင်းဆောင်လုပ်ထဲလျှောက် ကြောက်ပြီး အိမ်မှာ မထားရဘဲ နောင်တော်ပြစ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ပို့လဲထားရော ခုနှစ်ရက်အတွင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးဟာ အရပ်ကို ထမီထဲထဲဖြိုး အေဒက်ကျဉ်းဒေသကို ပြေးလာခဲ့တာ။ ကဲ... ဒီမြင် ဘာသိချင်သေးသလဲ သူတို့ကတော့ သိသမျှ အကုန်ပွင့်ပြောနေခဲ့ ပြီဦး။

ကျွန်တော်သည် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ စတင်တွေ့ ခဲ့ပုံ ဂျပန်များလက်ထွင်းမှ ကယ်တင်ခဲ့ရပုံ ဘုန်းတော်ကြီး စိတ် မနူး ဖြစ်နေပုံ များနှင့် တကွ သေနတ်ပြေးကြောင်း ကိုယ်တွေ့မျက် မြင်တွေ့ကြုံရပုံများကို ဦးနှုမ္မာတဆင့် ရှမ်းဘာသာဖြင့် ပြန်၍ အပြော ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ညေ့သည် နှစ်ဦးသည် ဦးနှုမ္မာ ဇာတ်ကြောင်းပြန် ရက်ကို တအံ့သြသြနှင့် ခေါင်းတင်ပြီပြီ နားထောင်နေကြရှာ၏။

ထိုနောက် ကျွန်တော်က ဆက်လက်၍ တန့်နတ်တင် ဘုန်းတော် ကြီးပျောက်သွားပုံ လိုက်ရှာကြည့်ရာ၌ ရေနံမြို့အနီး ရွာတန်းရှည် ရွာ ဇရပ်ပေါ်၌ ယု လှန်တော်မူနေပုံ ကို တွေ့ရကြောင်း ကျောက် ဖြူရုပ်ကို မဆွဲရကြောင်းပါ ဆက်လက်၍ ဦးနှုမ္မာ ပြောခိုင်းလိုက် သည်။

ဦးနှုမ္မာ ပြောပြချက်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင် နေကြသော တောင်ပေါ်သား နှစ်ဦးသည် စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးအတွက် ဂရုဏာမကင်းပုံ ပေါ်လွင်နေကြပါသည်။ နေ့အက်ဆုံး၌ ၎င်းတို့ခေါင်းဆောင်၏ တဝန်ပေးချက်အရ ဘုန်း

ထော်ကြီးပျံ လှန်တော်မူရာ ရွာတန်းရှည်ရွာသို့ ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်လိုက် လန်၍ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပါမည်ဟု ပြောကြားပါသည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်တော် အားကြိုက်သို့ ခရီးဦးကြိုပြုစုပေးခဲ့ သည့်အတွက် အလွန်ထရာကျေးဇူးအပ်ကြောင်းကို ပြောကြားကာ ၎င်းတို့ဒေသသို့ အလယ်အပတ် တခေါက် ကြွရောက်ပါမည့် အ ကြောင်းဖိတ်ကြားကာ ၎င်းတို့ နာမည်များနှင့် မျက်စေ့ မျက်နှာ ကို မှတ်သားထားရန်ကိုပါ ပြောကြားကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အသားပြုပြင်ပိန်ပိန်နှင့် ညာဘက်မျက်ခုံးပေါ်၌ အစာရွက်နှစ်လှူသည် ကုဝိန် ဖြစ်ကြောင်းနှင့်တကွ အသားညိုညိုဘယ်ဘက်ပေးရန်တွင် အမှတ်နှင့်လူသည် တမော့ဖြစ်ကြောင်းကို အရံကျက် မှတ်သားခဲ့ ပါသည်။

ထူးဆန်းလှသော အစိုးကြီး တယောက်၏ ထင်ရှား လှသော သဏ္ဍာန်နှင့် ကျောက်ပြုရုပ်တဖက်ကနှစ်သက်တန်ဘိုးထားသလောက် အခြား တဠာအနေဖြင့် ကျောက်ပြုရုပ်ကို မျက်နှာခြင်းပဆိုင်ဝန် အောင်ကြောက်ရွံ့ နေသော ဘုန်းတော်ကြီးထိုနောက်မှ အရိပ်လို ထက်ချပ်မကွာ လိုက်ပါလာသော အထောက်တော် ခရီးသည်နှစ်ဦး၊ စသည့်ဖြစ်ရပ်များသည် ကျွန်တော်၏ ခေါင်းထဲ၌ အမှတ်စင်ထင် ကျန်ရစ်ခဲ့ မှတ်သားမိခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ တသက် တာတွင် 'ပြီးဆေး' အကွာအကွယ်ဆေး ဖြစ်မှုတို့၌ ဆိမ်းကြူး၍ အထင်သေးဆဲသမျှ အစစ်မပါပေလာ ကိုယ်ထဲ အစိုးကြီးသဏ္ဍာန် ကျောက်ရုပ် ကလေးကျမှ ရိုင်ဖယ်ထော့ စက်သေနတ်ပါ မရှိမှတ် တလေမှ မီးပန်းတမ်း ပြီးနေသည့် ကိုယ်တော်ကြီးသည် ဘဝ ဆင် ခမ်းစာကို ကျွန်တော်သည် မကျေနပ်သော လူနာသဘာဝ အရ တလဲလဲ အခါအခါ မိမိ ထာဝရ ဘဝကို အလေးထားပေးပါ

“ပြီးဆေး” အဘယ်ကြောင့် စွမ်းသည် မစွမ်းသည်၊ ရှိသည် မရှိသည်ကို ပြန်လှန် စဉ်းစားခက်ထုတ်နေမိပါတော့သည်။

“သတင်းဆိုးနှင့် ရန်သူ၏လှုပ်ရှားမှု”

မိုဗ်အကုန် ဆောင်းအကူးပေမို့ ကောင်းကင် တစိုက်သည် ပြာသလိုလို ဖြူသလိုလိုနှင့် လှပတင့်တယ်နေတော့၏။

ရွှံ့ကန်...ရွှံ့ကန် အသံများဖြင့် ပျံ့ဝဲကာ အစာရှာကြသော စွန်များ၏ ကောင်းကင်ပြာထဲတွင် လှုပ်ရှားမှုများ....

ခြံစဉ်ရိုးထိပ်ရှိ ဝန်းဂေါ်ပင်ပေါ်မှ ကူနေသောဂျိုးနှစ်ကောင်၏ အချီအချ တွန်းသံများသည်လည်းကောင်း....

လေကလေးသိမ်လိုက်တိုင်း ရနံ့တွေဖြာကာ ဝန်းဂေါ်ပန်းရနံ့များသည် အိပ်ရာတွင်းမှ နိုးကာစ ကျွန်တော်အား နှုတ်ဆက်ခရီးဦးကြိုနေတော့၏။

အိမ်ရှေ့ခမ်းတွင် ကျွန်တော်၏ ဖေဖေနှင့် မေမေသို့သည် စောစောစီးစီး လာဘက်ရည်ကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြောနေခိုက်ပင်....

“အရှေ့တောင်ပေါ်မှာလဲ အရုတ်တရက်နဲ့ သတင်းတွေကြားရတယ်၊ အောက်ကျဉ်းက ကွမ်းထမ်းတွေနဲ့ ဈေးသည်တွေတောင် တောင်ပေါ်မတက်ရဲကြတော့ဘူး...”

ကျွန်တော် မေမေ၏ ပြောကြားသည့်စကားသံသည် ကျွန်တော်အား ထိမ်ကနဲ တပ်လှန်၍ နှိုးလိုက်ပါသည်။ နယ်ပယ်မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာလျှင် အဓိကတာဝန် ကျွန်တော် ထာဝန်ဖြစ်ချေ၏။

“မဟုတ်မဟုတ်တဲ့ သတင်းတွေထင်ပါတယ် မယ်လွမ်းရယ်...”

ကျွန်တော်၏ ဖေဖေသည် အမှတ်မထင် ပြောလိုက်၏....

“တောင်ပေါ်ဒေသမှာ ရှမ်းခါးပြတို့ ထနေသတဲ့၊ ကရင်ရွာတွေလဲ ဖွတ်ဖွတ်ကျေနေပြီးဆိုတဲ့၊ ကျုပ်တို့တပည့် စောနုနု ငွေရင်တို့ လင်ယမားတောင်ပေါ်က မနေက ဆင်းပြေးလာခဲ့ရတယ်၊ သူတို့က ငွေကြေး ချောင်လည်တော့ အရေးရှိရင် သူတို့ ထိပ်လာခေါက်မှာ ကြောက်ကြလို့ပေါ့...”

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် မယုံကြည်ပါ။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားတွေအပြေး ဂျပန်အဝင်ကာလတွင် လူတွေအဘို့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ခြောက်ခြားကာ တွေ့ရာထပ်ရာတွေ စွပ်ပြောကြသည်ထိုစွပ်ပြောကျရာမှဘေးနားကနားစွန်းနားဖျားကြားသူတွေက ရောမသတင်း အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။ စကော တချပ်ကြောင့် ပြည်ပျက်ရသည့် ကိန်းသို့ ဆိုက်မည့်သဘောမျိုးရောက်နေတော့သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်တင်စရာမလို အရင်းစစ်လိုက်လျှင် နယ်ချဲ့သမားချင်း စားခွက်လုရာက စစ်မီးမွေးကြသည်။ စစ်ခေတ်ဆိုးကြီးကိုသာ ပြတ်ပြတ်သားသား အပြစ်တင်ရပေမည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာကြီးရယ်....၊ ဈေးထဲမှာလဲ လူတကာပြောနေကြတယ်၊ မြို့အရှေ့ဘက် မြစ်နားက ရွာတွေတောင် ညဉ့်ခင်းတွေ ကောင်းမအိပ်ရဲကြဘူးဆိုတဲ့...”

ဦးဘိုးဟန်သည် ကြားဝင်၍ ထောင့်ပြောဆိုပြုတ်တန်း ထူထပ်မှုကကြောက်စရာရှိလျှင် တွေ့ကရာ မစဉ်းမစားကြေမားမား အခြေခံစရာရှိလျှင် ကမ်းကုန် လမ်းကုန် ပျော်ကြပျော်တို့ကို အဆက်အခံ တော်စားရင်း ပြုံးမိပါသည်။

“ရှမ်းခါးပြက လူမနည်းဘူ တဲ့....၊ လက်နက်တောင်အကြောက်ဆိုတဲ့၊ သေနတ်ပြီးသတဲ့၊ ဒီဘက်ဆင်းလာရင်ပေးကြည့် ခြေဖမ်းတပည့်နဲ့ တွေ့ရမှာတဲ့...”

ဖလင်စတားထိုက်ထုတ်

ဦးဘိုးဟန်လည် ရှေ့ရေကို စဉ်းစားမိပုံ ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် အနေဖြင့်၎င်းတို့ပြောသမျှကိုအသာကြိုက်၍ နားထောင်နေ၏။

ရုတ်တရက်ထ၍ မေးမြန်းခဲ့ပါလျှင် အသေးအဖွဲ့မှ အရေးကြီးခွန်းကျယ် ပြဿနာသို့ ဖြစ်စေမည်ကြောင့် မကြားချင်ဟန်ဆောင်ကာ ကျွန်တော်၏တပ်ရင်းရုံးမှ ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်ခံများကို ၎င်းကိစ္စမှန် မမှန် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် တာဝန်ပေးရပေမည်။

“အိုင်းပြည်ကလဲ ဘယ်တော့မှအေးပါ့မလဲ၊ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် စိတ်မချရဘူး ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီး...”

ကျွန်တော်၏မေမေသည်ကြားရသည့် သတင်းကြောင့်စိတ်မချမ်းသာပုံ အသံဖြင့်ပြောလိုက်ပါသည်။ အိမ်အောက်ထပ်မှ ရဲဘော်ငယ်ကျော်စွဲ၏ ကျွန်တော်စီးနင်းကာ တပ်ရင်းရုံးသို့ သွားမည့် မြင်းကို ပြင်ဆင်သံများ ကြားရပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စောခဲခဲမနေတော့ဘဲ အိပ်ယာမှ အသာထလိုက်ရပါသည်။

“အရှေ့ဘက်အခြေအနက်တော့တော်စော်ဆိုးနေဖို့ဘဲ ဗိုလ်ရတယ်၊ အောက်ကရင်ရွာကရွာသူရွာသားတွေ တော်တော်များတောင်ပေါ်မတက်ဦးက ဝဲကြီး ကတိုဆိတ် သစ်ဆိပ်ပင်ရွာတွေကို

ကျွန်တော် ဖြေတယ် ကျန်တဲ့ ကရင်အမျိုးသားတွေလဲ ရက်အား ထိပ်ကနဲ တက်ကျဦးကို ဆင်းပြေးလာကြလိမ့်မယ် ဓားပြဖြစ်လာလျှင် အဓိကုတ်တပေါ် လေးရက်တပေါ် ရွာစဉ်လိုက်အမှု

“မတုတ်မတတ် တွေ အတင်းပို့ ကြတယ်၊ မသက်ဘဲ ဗမာတွေ ကျွန်တော်၏ပေး ပေါ်တို့ တယောက်မှ မတက်ရကြဘူး...တောင် ခုတ် ကရင်အမျိုးသားတွေ အဘို့လဲ မြိုက်ငါ့ပို

ဆား-ဆီအစရှိတဲ့ ဈေးကုန်တွေ လာရောင်းရဲတဲ့ ဈေးသည် မရှိလို့ ရိက္ခာပြတ်ကုန်ပြီ”

တပ်ရင်း ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်ခံ ဗိုလ်ငွေရင်သည်၊ ကျွန်တော်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ အရှေ့တောင်ခြေ ဒေသသို့ သွားရောက်၍ သူပုန် ခေါ်ခေါ် ဓားပြခေါ်ခေါ် ယခုလတ်တလော အတွင်း လှုပ်ရှားလာသည့် လက်နက်ကိုင် တောင်ပေါ်သား လူဆိုးဂိုဏ်းများနှင့် ပါတ်သက်၍ ၎င်းကြားဆီခဲသမျှကို တပ်ရင်းအရာရှိအစည်းအဝေးတွင် တင်ပြ ဆွေးနွေးနေကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ငွေရင်သည် ဆက်လက်၍ အစီရင်ခံပြန်သည်မှာ...

“တောတောင် အခြေအနက်အရနဲ့ လူမျိုးငယ်များ အခြေအနေအရ ခု-စတင်လှုပ်ရှားလာတဲ့ ဓားပြဂိုဏ်းကို ကျွန်တော်တို့အပြန်ဆုံးသုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဘို့ လိုပါတယ် ဒါမှ မဟုတ်ရင် အစွဲတို့လှုပ်ရှားသောင်းကြမ်းလာမှုကို ဒီအတိုင်း ဆက်လက်ပြီး ပစ်ထားရင် သူတို့အင်အားဟာ ပိုမိုပြီး ကြီးထွား လာနိုင်ပါတယ်၊ အင်အားစုသေးငယ်တုန်းမှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စတင်ပြီး သုတ်သင်ပစ်မှ နယ်လူထု အခြေအနေရော နောင်ဆက်လက် လှုပ်ရှားလာချင်တဲ့ လူဆိုးတွေ အဘို့မှာရော ခေါင်းမထောင်ဝန်မယ် ချီတက် သုတ်သင်ရေး အစီအစဉ်အတွက် ခရီးလမ်းပန်းက မသာယာမှု တောင်တန်း ထူထပ်မှု တွေကြောင့် တကြောင်း စခမ်းချဘို့ ကြီးကြီး မားမား အခြေခံကျေးရွာကြီးတွေက မရှိမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲတော်တော် များများ တွေ့စရာရှိပါတယ်၊ နောက်ဆုံး အခြေအနေက တော့ အောက်ကျဦးမြေပြန့်ဒေသဗမာရွာတွေကိုတောင်အကြောက်ခါတ်တွေ ကူးလာပြီး မြစ်အနောက်ဘက်ရွှေ့ ပြေးကြဘို့ ခြေလှမ်းပြင်နေကြပြီ...”

ကျွန်တော် အဘို့ အရေးမယူလျှင် မဖြစ်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

ထိုနောက် နယ်စီး ရဲဝန်ထောက်က ထရှိုင်းတို့ ရဲဥွာနာမု ရရှိခဲ့ သည့် သောင်းကျန်းသူများ၏ အင်အားနှင့် လှုပ်ရှားမှုအခြေအနေ အဆက်အသွယ်စသည့် သတင်းများကို အစီရင်ခံပြန်သည်။

“တောင်ပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေတာ ရှမ်းငထွန်းဂိုဏ်းက ပဌမ၊ ပြီးတော့ ဂိုဏ်းခွဲကလက်တို ငပေါလို့ ခေါ်တဲ၊ ရှမ်းငပေါ်ဂိုဏ်း စုစုပေါင်း နှစ်ဂိုဏ်းရှိတယ် လူအင်အားက တရာက တရာငါးဆယ် အတွင်းမှာ ရှိတယ် လက်နက်က စက်သေနတ် သုံးလက် ရှိင်ဖယ်နဲ့ တူမိ သေနတ်တွေ ကိုင်ကြပါတယ် စစ်ပညာအခြေခံမရှိတဲ့ စီးပွား ခရီး ဆန်ဆန် ဓါးပြိုက်စား ဖြစ်ပါတယ်၊ ရွာတွေမှာ ဓါးပြိုတိုက် လူသတ် အမျိုးသမီးတွေ မုဒိန်းကျင့်နဲ့ အတော် သောင်းကျန်းနေ ကြတယ် အမြဲတန်း ဆက်ကြေး ပေးရတက် ပြီးတော့ ရွာတွေက ကြေးရေတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီက ရသမျှ ပိုက်စိတ်တိုက်ပြီး ငွေညှစ် လေ့ ရှိတတ်၊ သူတို့လှုပ်ရှားမှုက တောင်ပေါ်ဒေသ ပဒေါင်ကိုးရွာ နယ်ပယ်နဲ့ စောင်ဘက်ကို ရေနီနယ်အဆုံးနဲ့ မြောက်ဆိုရင် ပျော် ဘွယ်မြို့နယ်အဆုံးဘဲ”

ကျွန်တော်သည် ရဲဝန်ထောက် ဦးဘင်အောင်၏ တင်ပြချက်ကို နားထောင်ရင်းနှင့်စတင်၍ လိုက်လံရှာဖွေခြင်း၊ တပ်ဖြန့်ရမည့် ဒေသနယ် မြေ၏ ကျယ်ဝန်းမှုကို မှတ်သားမိပါသည်။ ဤတွင် ရုံး အုပ် ဗိုလ်ကြီး ကျော်အောင်ကထ၍.....

“ဒီကောင်တွေ အခြေခံစခမ်း ဘယ်မှာဘားတယ် ကြားရသလဲ မြီးတော့ ရှမ်းပြည်နဲ့ ကရင်နီပြည်ကို ဘယ်ကနေပြီး သူတို့ကို လက်နက်ခဲယမ်းတွေ ထောက်ပံ့နေသလဲ ဦးထင်အောင်.....”

“အမှန်အတိုင်း အစီရင်ခံရရင် ခုအခြေအနေမှာတော့ ရှမ်းပြည် ရော ကရင်နီပြည်ရောဟာ အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မဖြစ် သေးပါဘူး...မအောင်စမ်းသေးပါဘူး...ဒါကြောင့် ဘယ်နယ်က ဖြစ် ဖြစ် ဒီအကောင်တွေ အတွက် လက်နက်ရော ရိက္ခာရော လိုချင်တဲ့ ဘက်ကယူရင် ရနိုင်ပါတယ် ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံး ကြားရတဲ့ ရရှိတဲ့ သတင်း အတိုင်းဆိုရင် ရှမ်းငထွန်းအဖွဲ့ဟာ တောင်ပေါ် မှာရှိတဲ့ အကြီးဆုံး ရွာကြီး “ပတ်ခေါင်” မှာ အမြဲတမ်းရိုလို့ ခိုကပ်စခမ်းချနေတဲ့ သတင်းရပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည်၊ နံရံ၌ ကပ်ထားသော ပျဉ်းမနား ခရိုင် မြေပုံကြီးကို လှမ်း၍ ကြည့်ကာ “ပတ်ခေါင်” ကျေးရွာကို ရွာဖွေ ပါသည်၊ ပျဉ်းမနား အရှေ့ နယ်အဘို့ ကျေးရွာများ ရွာဖွေရာ၌ များစွာ မကော်လုပ်ပါ ပျဉ်းမနား အနောက်နယ်၌ ကျေးရွာတွေပေါ် များသလောက် ပျဉ်းမနားအရှေ့ဘက်၌ မြစ်ကူးပြီးလျှင် တောင် ခြေ၌ ရှိသည့် ဗမာကျေးရွာများမှ အပ အောင်ပေါ် ဒေသတွင် ကရင်ရွာ စုစုပေါင်း ဆယ်နှစ်ရာထက် မများသော ကျေးရွာသေး သေး များနှင့် ပျဉ်း မနားနှင့် ကရင်နီ နယ်စပ် တလျှောက် ရှိ “ပဒေါင်း” ကျေးရွာများကိုလည်း ခတ်ကြဲကြဲ တွေ့မြင်နိုင်ပေသည် မြေပုံကြီး၏ အရှေ့ဖျား ကျကျ ဗမာပြည်နှင့် ကရင်နီပြည်နယ် စပ်ရွာများ အနက် အလယ်ဗဟိုကြသော “ပတ်ခေါင်” အမည်ရှိ ကျေးရွာကိုတွေ့ရပြီး ကျွန်တော်သည် ခဲတန်အနီဖြင့် ဘေးကဝိုင်း ၍ ထားလိုက်သည်၊ ပတ်ခေါင် ရွာနှင့် တရွာကျော်တွင် မူကား ဘုန်းကြီးပျောက် လိုက်ရွာလာသော ကုဝိန်နှင့် တမော့ အမည်ရှိ တောင်ပေါ်သားများ၏ နေရပ် တွေးဆိုင်း ရွာကြီးကို တွေ့ရပါ သည်၊ သို့ရာတွင် တွေးဆိုင်း ရွာကြီးသည် ဗမာပြည်နယ်ဘက်၌ ဒါပြီး ပတ်ခေါင် ရွာကြီးမှာ ကရင်နီနယ်ဘက်၌ ထီးထီး မားမား တွေ့

နေရပြန်သည်။

မညီသာ မဖြောင့်တန်းသော ဗမာပြည်နှင့် ကရင်နံပြည် နယ်ခြားအဖြစ် သတ်မှတ်သည်နှင့် နိမိတ်ကြောင်းတလျှောက်၌ ရွာချနွစ်ရွာကို မှတ်သားသတိပြုမိပါသည်။ မြေပုံပါ အတိုင်း အထွာအရ တရွာနှင့် တရွာ အနီးဆုံး ငါးမိုင်ဖြစ်၍ တချို့ ရွာများမှာ ခုနှစ်မိုင်မှ ဆယ်မိုင်ကျော် အထိ ဝေးကွာနေတော့၏။

ရဲဝန်ထောက် ဦးတင်အောင်သည်၊ ၎င်းရရှိသမျှ ရန်သူ၏ လှုပ်ရှားမှု အင်အားစု အခြေအနေများကို အသေးစိတ် တာဝန် ကျပြန်စွာဖြင့် အစီရင်ခံလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် အနေနှင့်လည်း စစ်ဌာနချုပ်သို့ အရှေ့နယ် လှုပ်ရှားမှု အတွက် ကြိုတင်၍ သတင်းရလျှင်ရခြင်း ကြေးနန်းဖြင့် သတင်းပို့ ခယ်မက အစီရင်ခံစာအသေးစိတ်တင်ပို့ခဲ့သည်တွင် လေးရက်အတွင်း၌ စစ်ဌာနချုပ်မှလှုပ်ရှားလာသည့် အင်အားစုကို ရက်၌င်းအတွင်း အပြေးအပိုင် သုတ်သင်ချေမှုန်းပစ်ရန် အမိန့်စာ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ နိမ့်နင်းရာ၌ လိုအပ်မည်ထင်လျှင်လေကြောင်းမှကင်းထောက်ပေးမှု တောင်ပေါ်ပစ် အမြောက်တပ်အကူအညီကို ဆက်သွယ်ရေးအတွက် ဝိုင်ယာလက် စက်ကလေးများ လိုမလို မေးမြန်း ထားချက် များလည်း အစုံအလင် ပါရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဤမျှလောက် အများဆုံး နှစ်ရာထက်မပိုမည့် ရန်သူအင်အားစုအား တောင်ပေါ်ပစ် အမြောက်ကို အသုံးမပြုသင့်သည်ကို စဉ်းစားမိသည်။ ခိုင်လုံသော အကြောင်းအချက်မှာ နှစ်ရာအင်အားစုသည် တနေရာတွင်စု၍ ခံတပ်များနှင့် ကျွန်တော်တို့ ချီတက်မှုကို ခုခံကာ (Positional warfare) “အကြီးအကျယ်ခံစစ်” အဖြစ် ခုခံနေမည် မဟုတ်ကြောင်းကို သဘောပေါက်သောကြောင့်တည်း။ နောက် တကြောင်း ကလည်း ကျွန်တော်တို့သည် အမြောက်ဘပ်တွေ လေယာဉ်ပျံတွေ အကူအညီ

ဖြင့် စစ်ဆင်ရသည် ဟူသော သတင်းကိုသာ မဟုတ်သော ဓါးပြုသာသာ ရန်သူအင်အားစုကြားလျှင် ၎င်းတို့ဘာသာ အထင်ကြီးကာ စိတ်မိတ်ဘက်ကြစရာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လေတပ်အကူအညီကိုလည်းကောင်း၊ တောင်ပေါ်ပစ် အမြောက် အင်အားကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်သည် ပါယ်ချလိုက်သည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆင်ရေးမှာ တောင်ပေါ်ပွဲ (Mountain warfare) ဖြစ်၍၊ ပေါ့ပါးသလောက် လျင်မြန်လှသော စစ်ဆင်မျိုးသာ ဆင်နွဲသွားရပေမည်။ ထိုစစ်ဆင်ရေးနှင့် ပါတ်သက်၍ အဝေးမြင်နိုင်သောမှန်ပြောင်းတပ် စက်သေနတ်ကြီးများနှင့် နှစ်လက်မ သုံးလက်မ မော်တာများကို တောင်ပေါ်ပစ် အမြောက်အစား အသုံးပြုရန် ကြံရွယ်လိုက်ပါသည်။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အတွက် အလွန်ထရုတ်အရေးကြီးလှသော လားတပ်ကို အသုံးပြုရန်နှင့် မြစ်အရှေ့ဘက်မှစ၍ အနီးကပ်ဆုံး ချဉ်းကပ်နိုင်သော ကျေးရွာများအထိ ဆင်များကို လည်းကောင်း အသုံးပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပခုံးထမ်းကူလီများ သုံးရေး အတွက် ကျွန်တော်သည် လက်မခံနိုင်ပါ။ အကြောင်းမှာ ဂျပန်စစ်တပ်များက ချွေးတပ်စတင်ကာ ဆွဲခွဲနေ၍ ကျေးရွာသားများ ဒုက္ခရောက်နေသည်ကတကြောင့် တောင်ပေါ်ဒေသ၌ လူသူရှားပါးခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လိုသလောက် ပခုံးထမ်း လူကူလီရရန် အင်မတန်ခဲယဉ်းနေသည်ကိုပါ စဉ်းစားမိတော့၏။ ခိုင်လုံသော အကြောင်းတချက်မှာလည်း လားများဆင်များကို ပစ္စည်းနှင့် ရိက္ခာသယ်ယူရေးအဖြစ် အသုံးပြုရလျှင် လားရိက္ခာနှင့် ဆင်ရိက္ခာ အတွက် ကျွန်တော်တို့များစွာ မပူရချေ ပခုံးထမ်း လူများနှင့် ရိက္ခာ ပစ္စည်းများ သယ်ယူခိုင်းခဲ့လျှင် စစ်သားအတွက် ရိက္ခာရော ပခုံးထမ်းလူများအတွက် ရိက္ခာပါ နှစ်ထပ်ကမ်းရိက္ခာသယ်ယူရမည့် ပြဿနာဆို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသောကြောင့်

တည်း။

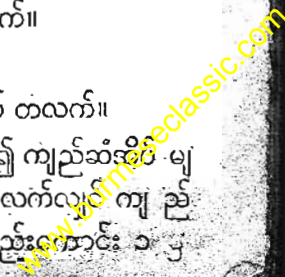
ကျွန်တော်တို့ အဓိကထား၍ ရွေးချယ်ရန် ပြဿနာများမှာ တောင်ပေါ်ဒေသ စစ်ဆင်ရေးအတွက် တိကျမှန်ကန်သော တမိုင်းနှစ်လက်မမှ သုံးလက်မနှုံး စကေး မြေပုံချုပ် များနှင့် သစ္စာရှိသော ယုံကြည်စိတ်ချရသော တောင်ပေါ်ဒေသကို အပ်ကျမတ်ကျ ကျွမ်းကျင်သူ ဘာသာစုံတတ်သည့် စကားပြန်နှင့် လမ်းပြနှစ်မျိုး စလုံးရနိုင်သည့် လမ်းပြများဖြစ်သည်။ နောက်တချက် အဓိကလိုအပ်ချက်မှာ ဆေးဝါးကောင်းများနှင့် မိုင်းဗုန်းထောင်ရန် ကိရိယာများ မိုင်နှစ်ဆယ်အတွင်း ဆက်သွယ် စကား ပြောနိုင်သော (walking Talky) စကားပြော ဓာတ်ခွက်ကလေး အစုံသုံးဆယ် ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းပြ ကောင်းကောင်း ရှာဖွေရေး၌ ဗိုလ်ကြီး ထွန်းသာ (၁) ခွဲမှူး ဗိုလ်ငွေရင် (ထောက်လှမ်းရေးမှူး) နှင့် ရဲဝန်ထောက် ဦးတင်အောင်တို့ကို တာဝန်ခွဲပေးလိုက်သည် ရိက္ခာနှင့် လိုအပ်သော ကိရိယာများ မှာယူရရှိရေးအတွက် ရုံးအုပ် ဗိုလ်ကြီး ကျော်အောင်နှင့် ထောက်ပံ့ရေး တာဝန်ခံဗိုလ်ကြီး ရှေ့မောင် အဖွဲ့အားလည်းကောင်း ဆေးဝါးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြင်ဆင်မှု အတွက် ဆေးမှူး ဗိုလ်ဖေစိန်နှင့် ဆေးကြပ်ကြီး ဝင်းမောင်တို့ အားလည်းကောင်း အသီးသီး တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

လောလောဆယ် မြစ်အရှေ့ဘက် ကျေးရွာ လူထု စိတ်ချမ်းသာစေရန် အတွက် တပ်ရင်းမှ တပ်ခွဲ (၁) ကို ကြိုတင်၍ ရှေ့ပြေးအဖြစ် ကျေးရွာများ၌ တပ်စုလိုက်ခွဲ၍ တပ်ဖြန့်ကာ နေထူယူခိုင်းထားလိုက်သည်။ လိုအပ်သော ကင်းထောက်မှူးများ သတင်းစုဆောင်းမှူးများကိုလည်း ပြုလုပ်ရန် အထူးညွှန်ကြားချက် အမိန့်ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် မှာ ဦးဘိုးဟန်၊ ကိုဘိုးရဲ တို့ သုံးဦးသားသည် ညဉ့်နေခင်းတွင် တချိန်ယူ၍ ဆွေးနွေးကာ လိုအပ်သော ကိုယ်ပိုင်လက်နက်များအဖြစ် ယူသင့်သော လက်နက် များနှင့် ပစ္စည်းများကို ရွေးချယ် သတ်မှတ်ကြပါသည်။ အတောင်ပေါ်၌ အဝေးပစ်ရန်နှင့် တကူ အရေးကြုံလျှင် နီးနီးကပ်ကပ်၌ ချက်ပိုင်ပိုင် သားကောင်ကြီးများကို တချက်တချက်နှင့် တုန်းကန် လဲကျ ကိစ္စ ချောစေနိုင်သည့် လက်နက်ကြီး သုံးလေးခုကို ကိုလည်း ယူဆောင်ခဲ့ကြရန် သဘောတူကြပါသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ဆေးနတ်စင်များမှ...

- ၃၁၀... တပ်စုလိရစ်ချုပ် ရိုင်ဖယ် တလက်။
- ၃၇၇... ရစ်နမ် ရိုင်ဖယ်နှစ်လက်။
- ၂၇၇... မဂ္ဂဇင်း ရိုင်ဖယ် နှစ်လက် (အပေါ့စား အစဝေးပစ် ရိုင်ဖယ်မျိုး)
- ၅၁၆... ရစ်ဘီမော်ဇာ ရိုင်ဖယ် တလက်။
- ၄၅၀... မက်နမ်မဂ္ဂဇင်း ရိုင်ဖယ်တလက်။
- ၅၀၀... နှစ်လုံးပြူးရိုင်ဖယ် တလက်။
- ၄၇၀... နှစ်လုံးပြူး ရိုင်ဖယ် တလက်။
- ၄၂၅... နှစ်လုံးပြူး ရိုင်ဖယ် တလက်။
- ၁၂-ဘိုအော်တိုမက်တစ် သေနတ်သုံးလက်။
- ၁၂-ဘို နှစ်လုံးပြူး နှစ်လက်။
- ၄၀၁... ဝင်ချက်စတာ အော်တိုမက်တစ် တလက်။

တကူ ကျည်ဆံများပါ စာရင်းရေးမှတ်၍ ကျည်ဆံအိတ် များကိုလည်း ထည့်သွင်းလိုက်ကြသည်။ ရိုင်ဖယ်တလက်လျှင် ကျည်ဆံအိတ် ငါးတောင်မှ တရာ့နှစ်ဆယ်အထိ လည်းကောင်း ၁၂

နှစ်လုံးဖြူး သေနတ်များ အတွက် ကိုးလုံးကျည်ဆံ၊ ခြောက်လုံးကျည်ဆံအတောင့် ခြောက်ရာနှင့် နံပါတ် (၁) နံပါတ် (၄) နှင့် AA.BB အတောင့်သုံးရာတို့ကို ကျည်ဆံသေတ္တာများမှ ထုတ်ယူ၍ “ခရီးထွက်” ကျည်ဆံ စာရင်း၌ ထည့်သွင်းလိုက်သည်။

ညဉ့်ကြည့် မိမိမောင်း လက်နှိပ် ဓါတ်မီး သုံးတောင်ထိုး ငါးတောင်ထိုး ခုနှစ်လက် ခေါင်းစီးမီးလေးလုံးလက်ဆွဲမှန်အိမ် ခြောက်လုံး၊ အောက်လင်းခါတ်မီး လေးလုံးနှင့် တကွ တောင်ပေါ် ဒေသတွင် ရက်ရက်စက်စက် ကြောက်စရာ ကောင်းလှသော ‘ပိုးလောင်း’ ခေါ် ဖြုတ်သတ္တဝါတွေထက် ကိုယ်လုံးသေးပြီး ကိုက်ရာ၌ ယားယံ၍ အနာကြီးများဖြစ်ပေါ်စေတတ်သည့် သွေးပူဖောင်း (သတ္တဝါများကို ကာကွယ်ရန် ပိတ်ခြင်ထောင်များနှင့် တကွ စစ်ဌာနချုပ်သို့ အရေးတကြီးမှာကြားရန်ဖြစ်သည့် ပိုးနှင့် ချင်များ အန္တရာယ်ကာကွယ်စေသည့် လိမ်းဆေးရည်များကို ယူဆောင်ရန် စီစဉ်လိုက်ပါသည်။ ဦးမင်းဒင်နှင့် ကိုကျော်အေးတို့ ဆင်အုပ်များကို သုံးရက်အတွင်း ဆင်ကောင်ရေ ခြောက်ဆယ်ထက်မနည်း အသင့်ပြင်ထားရန်ကိုသာ အမိန့်ထုတ်၍ ဆက်သား ရဲဘော်များ စေလွှတ်၍ အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။

အရှေ့ တောင်ပေါ် ဒေသသည်၊ တောကောင် သားကောင် စုံလင်စွာ မြေပြန့်ထက် တွေ့နိုင်ပေသည်။ မြေပြန့်တွင် လုံးဝရှာမတွေ့ရသော ‘မျောက်လွဲကျော်’ ကြီးများကို အုပ်လိုက်ချီ၍ တွေ့ရှိလိုပြီး ပဲခူးရိုးမ၌ ရှားပါးလှသော တောဆိပ်ကြီးများနှင့် ခွေးတူဝက်တူကောင် (Taper) မျိုးလေးလုံး တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ရှမ်းရိုးမ သို့မဟုတ် အရှေ့ရိုးမသည် ပဲခူးရိုးမ ခေါ်သော အလယ် ရိုးမထက် တောတောင်ထူထပ်ယိုမက တောင်တမ်းတွေ ကြီးမားသလောက် မတ်စောက်လှပေ၏။ ပဲခူးရိုးမချီတက်ရေးမှာ ခရီးလမ်းပန်း မဆိုး

လှချေ။ ရိုးမကျောပေါ်၌ တခါတရံ လှည်းပင်မောင်းနှင့်သွားလာနိုင်၏။ သို့ရာတွင် အရှေ့ရိုးမပေါ်၌ကား ခက်ခက်ခဲခဲလှတယောက်စာ သွားလာသော လမ်းပင်တွေရန် ခေါင်းပါးလှပေ၏။

အလယ် ရိုးမထက် ရှားပါးစ ပြုလာသော တောဆင်များ ပြောင်အုပ်များသည်၊ အရှေ့ရိုးမတွင် အုပ်နှင့်ချီ၍ လှုပ်ရှားကျက်စားနေသည် ကြိုတင်ရရှိသည့် သတင်းကြောင့် ဦးဘိုးဟန်နှင့် ကိုဘိုးရံ တို့သည်၊ လက်ယားစပြုနေပါသည်။ ခရီးလမ်းပန်းမကောင်း ယုံမှအပ ရေအတွက်များစွာ စိတ်ချရသည့် တောင်ကျရေနှင့် စမ်းရေများ ချောင်းများသည်၊ နွေခေါင်ခေါင် တပေါင်း၊ တခူးလပင် မခမ်းခြောက်ပေ၊ သို့ရာတွင် တောင်တက် ခရီးကား ကြမ်းလှ၏။ ‘ငုပ်တုပ်တက်’ ခေါ် တောင်တက်လမ်းတွေ တောင်တမ်းတွေ မတ်စောက်လွန်း၍ တောင်ကမ္ဘားရံ သို့ တလွမ်းခြင်း ချွေကာ တက်ရသည့်အတက်မျိုးတွေ ရှိကြောင်းကို ကျွန်တော်သည်၊ တောင်ပေါ်ဒေသသို့ သုံးလေးကြိမ် ရောက်ရှိခဲ့၍ နားလည်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။ ထိုတောင်ဒေသ၌ တောင်ကျရေ သောက်သုံးရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရေး တပ်ဖွဲ့ အတွက် အထူးသတိထားရန် လိုသော အချက်တချက်ရှိနေပေသည်။ ထိုအရေး အခင်းမှာ တောင်ကျရေများ၌ အစါချေညက်ရန် ဓါတ်အားနည်းနေ၍ တောင်ပေါ်ရှိ ရွာသားတော်တော်များများ လည်ပင်းကြီးသည့် ရောဂါစွဲကပ်နေ၏။ တင်ချာအိုက် အိုဒင်း ဓါတ်အားနည်းမှုမှ ကာကွယ်ရန်အတွက် ကျွန်တော်သည် တပ်ရင်းဆေးမှူးကို ကြိုတင်၍ လိုအပ်သော စီစဉ်မှုများမှာကြားလိုက်ပါသည်။ နောက် တချက်မှာ ငှက်ဖျား ရောဂါပင်ဖြစ်သည့် အရှေ့တောင်ပေါ်ငှက်ဖျားလည်း ပဲခူးရိုးမ (အလယ်ရိုးမ) ငှက်ဖျားနှင့် နှံမည်ကြီးခြင်း ယှဉ်ပြိုင်နေသည်။ ထိုနံပြောင် မရမ်းတောင်းလွှဲပေါက်၊ လေးအိမ်၊ ကျောက်သံမာတ် အစရှိသည့်

ပျဉ်းမနား ဒေသ နယ်မြေတွင် ပါရှိသော တောင်ပေါ် ကရင်များ ရေများစွာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပုံကို ကျွန်တော် မှတ်သားမိခဲ့သည်။ ထိုကြောင့် တပ်ရင်းဆေးမှူးအား ငှက်ဖျားအတွက် ထိုးဆေးများနှင့် စားဆေး ချွေးထုတ်ဆေးများကို အသင့်စုဆောင်းပြင်ဆင်ရန် ညွှန်ကြားရပြန်ပါသည်။

တရှေ့ရွှေ့ မိုသ်းတိမ်တွေထဲ၌ မလှုပ်ဘမ်း ငြိမ်သက်နေသော မဲပြာရောင် ရှမ်းရိုးမတောင်တန်း၏ဘောင်ထွင့်များသည်၊ တန်းစီကာ အထပ်ထပ်နှင့် ကျွန်တော်အား အသင့်ရင်ဆိုင်နေတော့သည် တောင်ခါးနှင့် ဆီးနှင်းတို့သည်လည်း ကျွန်တော်တို့အားရန်စစ်ဆင်နေသည် ရှမ်းရိုးမ တောင်တန်းကြီးများ၏ အကာအကွယ်အဖြစ်နှင့် ရှေ့နှင့် တောင်ခြေ တောင်ထိပ်တို့မှ တငွေ့ငွေ့ မြူးကွန်ကာ တောင်တန်းကြီးများ၏ မလှုပ်မယှက် သဏ္ဍာန်ကို ဖုံးကွယ်ပေးကြပါသည်။

တာဝန်သည် တာဝန်ဖြစ်ပေသည်။ တိုင်းပြည်နှင့် တပ်မတော်မှ လည်းကောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးစီးသော စစ်ဌာနချုပ်မှ ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကို ကျွန်တော်နှင့် တပ်မတော်သားများသည် ဦးလည်မသန် နောက်မတူနံတန်း ရဲရဲဝန်ဝန် ရဲဘော်ပြုပြီ ပြောင်မြောက်စွာ ထမ်းဆောင်ရပေတော့မည်တကား.....။

“ ကိုယ်ပျောက်တပ်ဖွဲ့၏ချီတက်နည်း ”

တနေ့တာ တာဝန်သမ်းဆောင်ခဲ့ရသော နေမင်းသည်အနောက် ချိုးမတောင်စွယ်ပေါ်သို့ မေးတင်ကာ နီရဲသောအသွင်ဖြင့် အိပ်ငိုက် ခြေခံချေမြို့ ဖြော့တော့တော့ ရောင်နီများသည် ပျဉ်းမနား မြို့အ

ရှေ့တက်ပေါင်းလောင်းမြစ် တလျှောက်၌ ရေစီးကြောင်းနှင့် ရောင်ပြန်ဟတ်၍ နေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့များသည် နေဝင်ချိန်ကို အမိအရ စောင့်နေခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ တောင်ရိုး တလျှောက် လူသွားစခန်း ကျားဆိုး သိတ္တဝါထက် ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် သောဇိုးကျန်းနေသော ရှမ်းငထွန်းအမည်ခံ လူဆိုးတောပုန်းဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲရန်အတွက် ချီတက်တိုက်ခိုက်ရေး တပ်ဖွဲ့များသည် အရှေ့တောင်ခြေတွင်အသင့်နေရာယူပြီးဖြစ်ပါသည်။ တပ်ခွဲသုံးခွဲသည် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များ သက်သက်ဖြစ်၍ တပ်ခွဲတခွဲလျှင် စက်သေနတ်ကြီး တပ်စုတစု၊ စိန်ပြောင်းကြီး တပ်စုတစု၊ ဆက်သွယ်ရေး တပ်စိပ်နှစ်စိပ်၊ ရိက္ခာနှင့်စစ်ပစ္စည်း ဝန်တင်တပ်ခွဲတခွဲ စသည်ဖြင့် တွဲဘက်၍ တာဝန်ချပေးထားပြီးဖြစ်သည်။ နောက်ခံတပ်များအဖြစ် ဆေးအဖွဲ့၊ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ တပ်ရင်း ဌာနရိုအဖွဲ့ ရိက္ခာဖြည့်တင်း ရေးအဖွဲ့ စသည်တို့ကို ကာကွယ်ရေး တပ်စု နှစ်စုနှင့်အတူ သီးသန့်ဖွဲ့စီးပြီးခဲ့သည်။ ရိက္ခာဖြည့်တင်းရေး အဖွဲ့တွင် ထောက်ပံ့ရေး ဌာနမှဗိုလ်ကြီး ရွှေမောင်နှင့်ဖွဲ့ကာဦးစီး၍ ဦးမင်းဒင်တို့ ဆင်သမားတွေကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပထမအခြေခံ ရိက္ခာစခန်းကို ကုတိုဆိပ်ရွာတွင် သတ်မှတ်ထားခဲ့ပြီး ဆန်-ဆီ-ဆား-ငပိစသည် ရိက္ခာခြောက်များလည်း စုပုံထားပြီးသား ချီချေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ခန့်ပင်အရှေ့တောင်ရိုးဒေသထိုးစစ်ဆင်ရေး အထွက် ကျွန်တော်သည် သေနက်ဗျူဟာနှင့် စစ်ပရိရာယ် တရပ်ကို ရေးဆွဲ သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ သေနက်ဗျူဟာသည် ရန်သူနယ်မြေ တောင်ပေါ်ဒေသသို့ ထိုးစစ်ဆင်ကာ ကာလအတန်ကြာ သိမ်းပိုက်ကာ သောင်းကျန်းသူများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းရေးဖြစ်သည်။ စစ်ပရိရာယ်မှာ သောင်းကျန်းသူများ ကျက်စားရာ ထောင်ပေါ်ဒေသ

သို့ ရန်သူမမျှော်လင့်သောအချိန်အခါတွင်ထုနှင့်ထယ်နှင့် ချဉ်းနင်းဝင်ထောက်ကာ ရန်သူ အင်အားစုကို အစိပ်စိပ်အမှားမှ ကွဲစေရန် တိုက်ခြင်း၊ ရန်သူစိတ်ဓါတ် ကျဆင်းစေရန်၊ တပ်မှန်တိုက်နည်း၊ ပျောက်ကြားတိုက်နည်းများဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေအရ စစ်ဆင်ရေး ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကြိုတင်သတင်းရရှိထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကရင်ကျေးရွာများ၏ အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံး ကျေးရွာ လေးအိမ်ရွာ၌ စခမ်းချနေသည်။ သောင်းကျန်းသူများကို အလစ်စီးမိနိုင်ရန် ညဉ့်အချိန် ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသူများနှင့်တကွ တောင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်မည့်သူများကို ကင်းအဖွဲ့မှ ခေတ္တတားဆီးထားသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ဆင်းခွင့် တက်ခွင့်မပြုစေရပါ။ တဦးတလေ တောင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ရောက်သွားပါလျှင် သောင်ကျန်းသူများဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ချီတက်လာသည့် သတင်းကို တနည်းနည်းဖြင့် ရောက်ရှိသွားနိုင်သော ကြောင့်တည်း။ ချီတက်မည့် နေ့ရက် နာရီချိန်ကိုလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က လျှို့ဝှက်ထား၏။ တပ်ဖွဲ့များသာ မြစ်အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေ၌ အားလုံးအဆင်သင့် ရှိစေဘို့ ကြိုတင် စီစဉ်ထားခဲ့သလောက် လိုအပ်သည့် အချိန်နာရီဝက်အတွင်း ချီတက်ရန် အမိန့်များကို ပေးအပ်ကာ တောင်ပေါ်ဒေသသို့ စစ်ချီတက်ရန်သာ ရှိပေတော့သည်။

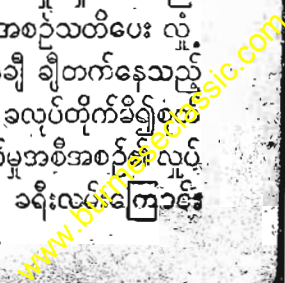
နေမင်းကြီးကား အနောက်ဂေါ်ယာကျွန်းသို့သက်ဆင်းပျောက်ကွယ်ခဲ့ပေပြီတကား.....။

တလှုပ်လှုပ် ချီတက်နေသော တိုက်ခိုက်ရေး တပ်ဖွဲ့များ၏ ခြေသံသည်၊ တိတ်ဆိတ်နေသော ညယံကို စတင်ကာ ဗျိုခွင်းစပြုလာပြီး ကျွမ်းကျင်သော စိတ်ချရသော လမ်းပြကောင်းများကြောင့် ချီတက်ရေး အစီအစဉ်တွင် ကြီးမားသော အခက်အခဲ မတွေ့ရ

ချေ။ မူလအစီအစဉ်အရ အစွန်ဆုံးဒေသဖြစ်သည့် ကရင်ရွာ 'လေးအိမ်' ဒေသသို့ ဖြတ်လမ်းမှ ကြားရွာများကို ရှောင်ကွင်းကာ မိုးမလင်းမှီအရောက် ချီတက်၍ ဝိုင်းရံထားရန်ဖြစ်သည်။ နက်မှောင်နေသော တောင်ကြား လမ်းများ အီတင်း၌ ချီတက် နေသော ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်များအဖို့ စက်ရုပ်အရိပ်သဘာဝအား ထင်မှတ်စေနိုင်၏။ စကားမပြောတမ်း ဆေးလိပ်မသောက်တမ်း တတ်နိုင်သမျှ ခြေသံလုံနေအောင် နင်းကာ ကျော်ကာ ချီတက်ရန် ညွှန်ကြားချက်အရ ရဲဘော်များသည်၊ တိုက်ပွဲအဖုံဖုံ လေ ကျင့်ခမ်းအစုံစုံရရှိထားခဲ့သူများပြီပြီ တခဲနက် ချီတက်နေကြလေပြီ။

ချီတက်ကြရာ၌ ရှေ့ဆုံးမှ တိုက်ကင်း တပ်စု တစုသည် လမ်းပြသုံးဦးက လမ်းပြကာ ချီတက်စေပြီး ၎င်းနောက်မှ ကျွန်တော်တို့၏ တပ်ရင်းရုံးအဖွဲ့ ပါဝင်သည့် တိုက်ခိုက်ရေး စစ်ကြောင်း အမှတ် .တစ် 'ရဲခေါင်' စစ်ကြောင်းအဖွဲ့၊ ၎င်းနောက်မှ တိုက်ခိုက်ရေး စစ်ကြောင်း အမှတ်နှစ် 'ဘုရင့်နောင်' စစ်ကြောင်းအဖွဲ့၊ ၎င်းစစ်ကြောင်း နောက်မှ တတိယ တိုက်ခိုက်ရေး စစ်ကြောင်းဖြစ်သည့် 'ရန်အောင်မြင်' စစ်ကြောင်းစသည့် သုံးကြောင်း ချီတက်ကြပြီး ဆေးအဖွဲ့နှင့် ရိက္ခာတပ်ဖွဲ့များမှာ တနာရီ အကြားမှ ဆက်လက် ချီတက်လိုက်ပါသည်။

ဝိုးကနဲ....ရှက်နု ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ အလန့်တကြားထ၍ ပျံသွားကြသည့် ညဉ့်ကျွန်း မြေဝပ်ငှက်များ၏ လှုပ်ရှားသံသည်၊ ချီတက်နေကြသည့် ရဲဘော်ရဲဘက်များအား အစဉ်သတိပေး လှုံ့ဆော် နေသကဲ့သို့ ထင်စေရပါသည်။ တချီတချီ ချီတက်နေသည့် ရဲဘော်များ၏ မတော်တဆ ကျောက်တုံးကို ခလုပ်တိုက်ခိုက်ခံရသော်လည်း ကျောက်ခဲပြိုကျသံများသာလျှင် ချီတက်မှုအစီအစဉ်၏ လှုပ်ရှားသံများသာ ပေါ်ထွက်စေ၏။ ချီတက်ရာ ခရီးလမ်းကြောင်း

သို့မဟုတ် လူသွားလမ်းဘေး တဖက်တချက်မှ နက်မောင်နေသော ကျွန်းများ ချောက်ကြီးများသည်၊ နှလုံးတုတ်သို့ ဆတ္တိကြောင် သူများ အတွက် အသည်းယားစရာ ပန်တီးကာ ခြိမ်းခြောက် နေတော့သည်။

ဝေါင်ကနဲ...ဝေါင်ကနဲ ကျွန်တော်တို့၏ ခြေသံများကြောင့်လန့် ဖြန့်ကာ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးတက်ရင်း ကြောင်လန့်တကြား ဖြစ် သွားကြသည့် ဂျီများ၏ ဟောက်သံသည် ရှေ့ပြေး ကင်း၏ ညာ ဘက်ကျိုစွယ်ဆီမှတစ်ခုခု ပေါ်ထွက် လာတော့သည်။ သုံးနာရီ တကြိပ်ကျစီ ဆယ်မိနစ်အနားပေးကာ ခရီးပြင်း ချီတက်လာသော ကျွန်တော်တို့အဘို့ နံနက်လေးနာရီ ဆယ်မိနစ်တွင် ကရင်ရွာအရှေ့ အစွန်ဆုံး လေးအိမ် စခမ်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ် ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ ရွာသို့ရောက်ရန် မိုင်ဝက်အလိုတွင် တပ်ဖွဲ့အားလုံးကို ခေတ္တရပ်နား ကာ နေရာအသင့်ယူခိုင်းလိုက်သည်။ တပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် တပ်စုမှူးများ ကိုခေါ်ယူ၍ အရေးပေါ် စစ်ဆင်ရေး ညွှန်ကြားချက်များ ပေး အပ်လိုသည်။

ရဲခေါင်စစ်ကြောင်းသည် လေးအိမ်ရွာကို ကျော်လွန်၍ ပဒေါင် ကိုးရွာဘက်မှ လာသည့် လမ်းအားလုံးကို စောင့်ကြပ်နေရာယူထား ပါသည်။ ခြုံခိုတိုက်နည်းဖြင့် တပ်အားလုံးကို တောတွင်း ကိုယ် ဖျောက်ကာ လေးအိမ်ရွာ တိုက်ပွဲမှ ထွက်ပြေးမည့် သူများနှင့် အရေးရှိခဲ့လျှင် ပဒေါင် ကိုးရွာဘက်မှ တပ်ကူလာသည့် သောင်း ကျန်းသူများကို ဆီးကြို၍ တိုက်ခိုက်ရန် တာဝန်များ ပေးအပ် ကာ အရှေ့နယ်ဒေသသို့ လည်းကောင်း၊ ဘုရင့်နောင် စစ်ကြောင်း သည် ကျွန်တော်တို့စီး၍ လေးအိမ်ရွာကို ဝိုင်းရံ၍ အာရုံစိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရန် တာဝန် 'ရန်အောင်မြင်' စစ်ကြောင်းသည် လေးအိမ်ရွာ မှစ၍ ရွာအနောက်ဘက်ရှိ ကျေးရွာများ၏ လမ်းများတွင် လေး

အိမ်ရွာတိုက်ပွဲမှ ထွက်ပြေးကြမည့် ရန်သူများကို ဆုတ်သင်ရန် ရဲ ခေါင် စစ်ကြောင်း နည်းတူခြုံခို၍ တပ်များစုက်ထားရန် အောက် ကျဉ်းဒေသမှ ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းများကိုလည်း တာဝန် ယူ၍ စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ခွဲဝေ၍ ပေးလိုက်သည်။ ယခု တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားသည့် အချိန်မှစ၍ နောက်ထပ် ညွှန်ကြားချက် အမိန့်မရမ ခြင်း 'စကားဝှက်' အဖြစ် 'မု'တိုင်း' အသုံးပြုရန် အသီးသီး ရှင်း လင်းအမိန့်ပေးကာ တပ်ဖွဲ့များကို တာဝန်ပေးအပ်သည့်စစ်ကြောင်း များဆီသို့ တပ်ဖြန့်ခိုင်းလိုက်သည်။

လေးအိမ်ရွာသည် မူလ ရွာတည်စဉ်က လေးအိမ်သာရှိသော် လည်း ရေကြည်ရာ မျက်နှာရာဆိုသလို ခေတ်ပျက်ချိန်၌ ကိုရွာဒီရွာ မှ ယခုအခါ၌ ဆယ်အိမ်ကျော်ခန့်ကြောင်းကို မှန်ပြောင်းအတွင်းမှ ကျွန်တော်သည်၊ ကောင်းစွာရည်တွက်၍ တွေ့မြင်ရပါသည်။ ဘုရင့် နောင် စစ်ကြောင်းသည် လေးအိမ်ရွာကို လေးဘက်လေးတန်က တပ်ဖြန့်ကာ ဝိုင်းရံ၍ တရှေ့ ရှေ့ ချီတက်လိုက်သည်။ ရွာအခြေ အနေမှာ တောင်ထိပ် လွင်ပြင်ပေါ်၌ တည်ဆောက် ထားသော ရွာကလေးဖြစ်၍ နေထိုင်စရာ အတော်အဆင်ပြေတော့သည်။

အရှေ့ ဆီမှ အလင်းရောင်ခြည် ဝိုးတဝါးများသည် ပြိုးပြိုး ပြက် ပြက် ပေါ်ထွက်လာချေပြီ ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်တို့သည် ရွာ တည်ရာ မြေပြင်ထက် ဝါးတပြန်ခန့် မြင့်မားသော အရှေ့ မျက်နှာ ကပါတ်၍ တက်ကာ နေရာယူလိုက်ပြီး စက်သေနတ်ကို တပ်စုကို ရွာအရှေ့ဘက်မှစ၍ သုံးဘက် သုံးတန် မြင်းကွင်းမှန်သမျှကို ပစ် ခတ်နိုင်ရန် ပစ်ကွင်း ရွေးချယ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သုံးဘက်သော စစ် မျက်နှာမှ တပ်စုများသည် ကျွန်တော် သတ်မှတ်ပေးခဲ့သည့် မိနစ် နှစ်ဆယ်အတွင်း၌ နေရာယူ၍ ပြီးလောက်ပြီဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်း ကြည့်မိသည်။

အသုံးပြုခြင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချရစွာ ယုံကြည်စိတ်ချရစွာ ဆက်လက်ကြားရသည်ကြောင့် ခွေးဟောင်ရမည် လားဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ရိုက်နှက်ကြောင်းကိုပါ နားလည်လိုက် သည်။ အမှန်ဖြစ်ရပ်မှာ ရွာတွင်းမှ ခွေးသည် ကျွန်တော်တို့တိုက် ခိုက်ရေး တပ်ဖွဲ့များ ရွာနှင့် ဝိုက်တရာ အတွင်းသို့ ချဉ်းကပ်လာသည် ကိုမြင်၍ ကြောက်လန့်တကြား အော်ခြင်းကို မသိနားမလည်သော သူက ခွေးကိုအပြစ်တင်ကာ ရိုက်နှက်ခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ မကြာမှီ အသံဖမ်း စက်ကလေးဆီမှ တပ်ဖြန့်ထားသော တပ်စုမှူးများ၏ သတင်းပို့ သံများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တစ်-တပ်စု သတင်းပို့ ထယ် ရွာတွင်း၌ လူတစ်လှုပ်လှုပ် ရှား ရှားတွေ့ရတယ်။ မီးဖိုပြီး မီးလှုံနေတယ်...”

‘နှစ်-တပ်စု သတင်းပို့ ပါတယ် ဒီဘက်မျက်နှာငြိမ်နေတယ် လှုပ် လှုပ် ရှားရှား မတွေ့ရပါ...’

“သုံး-တပ်စု သတင်းပို့ ပါတယ် ရွာထဲက လူတွေ နိုးနေပါပြီ ရွာအပြင်ကို မည်သူ့မှ မထွက်လာကြပါ ယောက်ျားသံတွေ တော် တော် များများ ကြားရတယ်...”

ကျွန်တော်သည် အသံဖမ်း စက်ကလေးကို ကပ်၍...

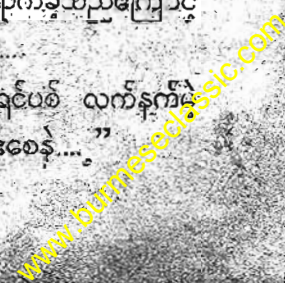
“တပ်စုတွေအားလုံး နေရာယူထား စက်သေနတ်တွေ ရွာဆီက ထွက်လမ်းမုန်သမျှကို အသင့်ချိန် ဦးစီးက အမိန့်မရမခြင်း မပစ်ရ”

အားလုံးအသင့်ပြင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ရွာဘေးတဝိုက် တောတန်းမှ ကျေးငှက်တို့သည် ငှက်သတ္တဝါအိပ်တန်းထကာ တ ကြော်ကြော် မြည်တုန်ကာ အစာရွာ ဆင်းခဲ့ကြပါပြီ။

အရှေ့ဆီက နေရောင်ခြည် လင်းလင်း ရှင်းရှင်း များသည် တောင်ထွန်ကို ကျော်လွှားကာ လေးအိမ် ကျေးရွာဆီသို့ တိုက်ရိုက် ကျရောက်လာတော့၏။ ကျွန်တော်သည် မှန်ပြောင်းကြီးနှင့် ရွာတ ဝိုက်နှင့် ရွာတွင်းသို့ ကျကျနန ကင်းထောက် လေ လာလိုက်သည် ခြေတန်ရှည် အိမ်များပေါ်မှ သေနတ်ကိုင် ယောက်ျား သုံးဦးသည် ခောင်များခြုံကာ ဟန်ရပုန်ရ အိမ်ပြင်သို့ထွက်၍ အညောင်းဆန် စာ အချင်းချင်း ရယ်မောပြောဆိုနေသည်။ တယောက်က ဝါး ကျဉ်ထောက် တစ်ခုကို ပေးကာ တဦးက ဝါးကျဉ်ထောက်ကို မော့၍ သောက်ချပြီး တစ်စုံတရာရယ်မောရင်း ခပြာလိုက်သည်။ သုံးဦးအား ပိုင်တူရယ်မောကြသည်။ စောစောစီးစီး အိမ်ရာထ အရက်သောက် ရင်းအဖျင်းပြောနေသည့်ကို ကျန်ထော် ဝိုက်စားမိသည်။ အိမ်မှာအစွန် ကျ၍ ၎င်းလက်နက်ကိုင် သုံးဦးသည် ရန်သူများ၏ ကင်းနှင့်စာသည် ကိုသစ်မြှမိသည်။ ရွာတွင်းမှ ဝါးကျဉ်တောက်ကြီးများကို ခေါင်း တွင်သိုင်းကာ ရေခတ်ရန် ထွက်လာသော အမျိုးသမီး သုံးဦးသည် ပေါ်ပြပါ တံပေါ်မှ သေနတ်ကိုင် သုံးဦးကို လှမ်း၍ ပြောကြား စသည်တွင် သေနတ်ကိုင်သမားတဦးက ဝါးကိုင်နန်းကာ တခွန်းတည်း မြေကြားသည်ကြောင့် ရေခတ်ရန်ခွင့် တောင်းနေသည့် အမျိုးသမီး သုံးဦးသည် ခတ်သုတ်သုတ်နှင့် ရွာထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

နေက်လည်း ကောင်းစွာ မြင်မြင်ထင်ထင် ထွက်နေပါပြီ လူဆိုး လူကောင်းခွဲခြား၍ ရနိုင်သော အချိန်သို့ ချိတ်ရောက်ခဲ့သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အသံဖမ်း စက်ကလေးမှ နေ၍...

“တိုက်ခိုက်သို့ အသင့်ပြင် လက်နက်တိုင် မှန်ရင်ပစ် လက်နက်မှ သူများကို မပစ်နဲ့ တောထဲသို့ မည်သူ့မှ မပြေးစေနဲ့...”

အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ဦးနုအား ရွာထဲသို့ လှမ်း၍ အော်ဟစ်၍ တရင်ဘာသာ... ရွှမ်းဘာသာများဖြင့် သတိပေးအကြောင်းကြားခိုင်းလျက်သည်။

“လက်နက်ကိုင်တွေ... ကိုယ် အသက် မသေချင်ရင် လက်နက်ချပြီး ခေါင်းပေါ် လက်မြောက်ပြီး ရွာအပြင်ဘက် ထွက်ခဲ့ကြမယ့်တပ်မတော်က ရွာဝိုင်း ထားပြီးပြီ၊ ငါးမိနစ် အချိန်ပေးမယ် ထွက်ခဲ့ကြ...”

“ရွာသားတွေ ဘာမှမကြောက်ကြန့် ကိုယ် အိမ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်နေတယ်မှတစ်ဆင့်ပြန်...”

ရုတ်တရက် ရွာအရှေ့ ထိပ်ဆီမှ ဦးနု၏ အော်ဟစ်ပြောသံသည် ဝက်ကလေး နှစ်ဆယ်မျှသာ စေးသည့် ရွာထဲသို့ တိုက်ရိုက် ကြားသံသွားတော့၏။ ရုတ်တရက် ဆူဆူညူညူ ဖြစ်နေသော လေးအိမ်ရွာသည်၊ ဖြတ်ကနဲ ငြိမ်ကျသွား၏။ ထိုနောက် အိမ်တွေပေါ်မှ အရေးတကြီး ခုန်ဆင်းသံများ တဦးနှင့်တဦး ခေါ်ငင်သံများ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ အိပ်ရာမှ လန့်နိုး၍ဖြစ်စေ အချင်းဝင်း နိုး၍ဖြစ်စေ နိုးလာပုံ ရသည်။ သောင်းကျန်းသူများသည် ပြာရီပြာရာနှင့် အိမ်ခံတွပေါ်မှ တဝန်းဝန်း ခုန်ဆင်းတော့၏။ လှေခါးမှ ဆင်းလျှင် အချိန်မရကြောင်းကို ငိုပဲအေးမိပုံ ရသည်။ ရှေ့ဦးစွာ အနောက် စစ်မျက်နှာမှ စက်သေနတ်များ တခဲနက်ဆဲသံများ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ ကယောင်ကတန်းနှင့် မြူးမိမြူးရာ စပ်ပြေးသော သောင်းကျန်းသူများသည် အရှေ့ မျက်နှာမှ အော်သံကြား၍ အနောက်မျက်နှာသို့ ပြေးထွက်ရာ တိုက်ပွဲစတင်ဖြစ်ပွားသည့်တိုင်း တစ်မိလိက်ရသည်။ မကြာမီ ရွာတွင်းမှ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ပြန်လည် ပစ်ခတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။ မောင်းပြန်သေနတ်သံ စက်သေနတ် တလက်သံသည် မြိုင်မြိုင်ဖြိုး ပေါ်လာ

တော့၏။ ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်သံသည်နေရာကို အတိအကျ တွေ့လိုက်ရသော ကျွန်တော်၏ စစ်မျက်နှာမှ စက်သေနတ်ကြီး တင်စဉ်သည်၊ မြေတု သွားအောင် စက်သေနတ်ကြီး သုံးလက်နှင့် တပြိုင်နက်တည်း စပ်၍ ပစ်ခတ်ချေမှုန်းလိုက်သည်။ ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်မှုမှ စက်သေနတ်ကြီးများ၏ ချေမှုန်းချက်အောက်တွင် ဝပ်ကျသွားပုံဖြင့် တချစ်တလေမှ ပြန်လှန်ပစ်ခတ်ပေ။ မရဘဲ ငြိမ်သွားတော့၏။ ရွာ၏စတင်ဘက်ဆီသို့ တအားထွက်ပြေးလာသည့် လက်နက်ကိုင် ငါးဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်တွင် တောင်ဘက် မျက်နှာဆီမှ စက်သေနတ်ဆဲသံများ ည လျက် တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ အိုးဖယောင်းသည် နေရာတွင် ကျဆုံးလျက် ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ဒဏ်ရာများဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် ရွာထဲသို့ လူလိမ်ကာ ပြေးဝင် သွားပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဒဗလုတ် (W.T) ခေါ် အသံဘမ်း စက်ကလေးမှနေ၍ ရွာတွင်းသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ကြရန် တပ်စု လေးစုသို့ အမိန့်ပေးကာ စက်သေနတ်ကြီးတပ်စုအား ရွာအပြင်နေရာကောင်း မှနေ၍ အရေးရှိခဲ့လျှင် အကာအကွယ် ပစ်ခတ်ပေးရန် အမိန့်ပေး၍ တပ်စီပီလိုက် ရွာဆီသို့ မှ တိုင်း စစ်ဆင်နည်းဖြင့် မစ်ခတ်ကာဝင်ရောက်ကြစေသည်။ အဆင်သင့် ခုခံပစ်ခတ်မည်ဟု အသင်ရှိခဲ့သလောက် ရွာတွင်းမှ ကျန်မည့် ရန်သူများသည် တချက်တလေမှပင် ပြန်လှန် ပစ်ခတ်ခြင်း မရှိသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့များသည် ရွာတွင်းသို့ လေးဘက်လေးတန်က ခင်ရောက်နိုင်သည်။ တိုက်ပွဲကြောင့် မီးလောင်နေသည့် အိမ်ခေါင်မိုးများကို ရဲဘော်များသည် ကမန်းကတမ်းနှင့် ဝင်ရောက်ငြိမ်းသတ်ရင်း တဖက်စာလည်း ရန်သူ အကြွင်း အကျန်များကို အရေးတကြီး ရွာထွေကြပါသည်။

ပွဲဦးထွက် ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်လှန် ပစ်ခတ်သည့် ရန်သူ၏ စက်သေနတ်အဖွဲ့ဆီသို့ ကျွန်တော်သည် အပြန်ဆုံး ရွာပေးလိုက်သည်တွင်

သွေးခဲရဲ-သိရဲဖြင့် တူးလုံးပက်လက်ဖြစ်နေသည့် ရန်သူအလောင်း
မြောက်လောင်းနှင့် စက်သေနတ်စာလက်နှင့် ရိုင်ဗယ်လေးလက်ကို
တွေ့ရှိမိသည်။ ကြောက်ရွံ့စွာ အညံ့အလျှောက် အိမ်ထဲပုန်းနေသည့်
ရွာသားများကို ကျွန်တော်သည် အိမ်အပြင်သို့ အမြန်ဆုံးအထွက်
ခိုင်းပြီး အိမ်ရှေ့၌ တန်းစီကာ ရပ်နေကြရန် ဦးနှုမ့် ကရင်ဘာသာ
ရှမ်းဘာသာဖြင့် အော်ဟစ် ပြောကြားစေလိုက်သည် ထိုနောက်
ရဲဘော်များကို အိမ်ဘိုင်းစေ တက်ခဏာရှု ရန်သူအကြွင်းအကျန်
များကို ရွာဖွဲ့စုဆောင်းစေသည်။

ဆယ်ခုနစ် မိနစ်အတွင်း ရွာ၏အခြေအနေကို ထိမ်းသိမ်းနိုင်ပြီး
ကျဆုံးခဲ့သည့် ရန်သူနှစ်ဆယ် ဒဏ်ရာနှင့် ဘမ်းမိသူ ဆယ်နှစ်ဦး ဒဏ်
ရာမရှိဘဲ လက်မြောက်လက်နက်ချသူ သုံးဦးတို့ကို ဘမ်းဆီးရမိတော့
သည်။ ၎င်းတို့ကိုင်ဆောင်ကြသော လက်နက်များသည် ဘရင်း
တလက်၊ တော်မိဂန်း တလက်၊ အင်္ဂလိပ် ရိုင်ဗယ် နှစ်ဆယ် တလက်
နှင့် ကျန်သေနတ်များသည် တူမီ သေနတ်များသာ ဖြစ်ပါသည်။
ရွာသားနှစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတဦး ခလေးတဦးတို့ ဒဏ်ရာအနည်း
ငယ်ရရှိခဲ့သည်။ ကျန်တော်သည် ဆေးမှူးနှင့် ဆေးအကြပ်များကို
ဒဏ်ရာရရှိသည့် လူနာမှန်သမျှ အမြန်ဆုံး ဆေးဝါးကုသရန် စီစဉ်
လိုက်ပြီး အဓိက အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သူ လေးအိမ်ရွာရှိ စခမ်းချ
သည့် လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကို ရွာရှေ့ စစ်ဆေးလိုက်သည်။ သို့ရာ
တွင် ၎င်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အမည်မှာ 'ထင်ဂေါင်း' ဆိုသူဖြစ်၍ စက်
သေနတ်အပွဲနှင့် အတူ တပု ထဲ ကျဆုံးသွားသည်ကို ဘမ်းမိသူများ
က အစစ်လေသည် မည်သည့်အတွက် ဤသို့သောင်းကျန်းမှု ပြုလုပ်
ရသနည်းဟု ကျွန်တော်သည် ဦးနှုမ့်ကို ဘာသာပြန်လုပ်၍ စစ်ဆေး
ရာတွင် ၎င်းတို့၏ခေါင်းဆောင်မောင်ထွန်းက စေခိုင်း၍ ဤဒေသ
များ၌ အစိုးရမရှိတော့သည်ကြောင့် သွားရောက်၍ အုပ်ချုပ်ရန်

သွေးဆံရဲ

နှင့် ငွေကြေးများနှင့်ခွဲရန် စေခိုင်းကြောင်းကို အစစ်ခံလေသည်။
“မေးစမ်းဗျာ...ဦးနှု သူတို့ခေါင်းဆောင် မောင်ထွန်း ခုဘယ်
မှာရှိသလဲ...”

ဦးနှုသည် ရှမ်းဘာသာဖြင့် မေးမြန်းသည်တွင် အများကပင်
တညီတညွတ်တည်း ရှမ်းဘာသာဖြင့် ခေါင်းဆောင် မောင်ထွန်း
သည်၊ ယခုအခါ၌ ပတ်ခေါင်းသို့မဟုတ် ဘေးဆင်းရွာကြီး၌ ရှိ
ပေလိမ့်မည်၊ ကျွန်တော်တို့ ထုပ်များ၏ လိုက်လံစိုက်ခိုက်သံကြား
ရလျှင် ၎င်းသည် ဖေါ်ပြပါ ရွာနှစ်ရွာတွင် ဆက်လက် မနေဘဲ
တောင်တန်း မြောက်ဘက်ဖြစ်စေ သို့မဟုတ်ဖယ်ခွဲနှင့် မိုင်းမြစ်ဘက်သို့
ပြေးတန်ပြေးနိုင်ကြောင်း အစစ်ခံကြသည်။

များမကြာမှီ တပ်စုမှူး ဗိုလ်လေးကြည်သည်၊ သောင်းကျန်းသူ
များ တဲအိပ်များထဲမှရရှိသည့် ပစ္စည်းများနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်
များကို လာရောက်အပ်နှံ ပါသည်။ ကျန်တော်သည် သောင်းကျန်း
သူများထံမှ ပစ္စည်းများကို တစ်စုံတစ်ခုစီ ကြည့်လိုက်သည်တွင်
ပဋ္ဌမဦးစွာ အလုံးလိုက် အတစ်လိုက်ပြုလုပ်ထားသော ဘီနိုလ်များ
နှင့် ဂျူရန် ပြောင်းများကို လည်းကောင်း၊ တချို့ ဘီနိုပြောင်း
များအနက် ဆင်စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်၍ ရွှေကုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၍...

“လုပ်ပါကွာ...ဒီကောင်တွေ သူတို့ဘယ်လောက် နှမေ့လျော့
မလဲလို့...”

ရယ်မောရင်း မှတ်ချက်ချသည်တွင် ဗိုလ်လေးကြည်သည် ရော
နှောကာ ရယ်မောရင်း...

“ဖောဒီအရုပ်တွေ အကြောင်းတွေလဲပါတယ် ဗိုလ်မူး ကြည့်
ပါအား... မြီးဆေး ပေါ့...”

ကိုယ်တူးလုံးနှင့် မိန်းမရုပ်စာလေးများကို လည်းကောင်း၊ လက်
ပွဲများ အဝတ်၌ အင်းချကာထားသော ဗဟိုအင်္ကျီများကို

တွေ့ရသည်။ အဓိပ္ပါယ်မရှိသည့် ပစ္စည်းများကို တခြားဘေးဖယ်၍
ခဲယမ်းမီးကျောက် အခြေအနေကို ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးလိုက်သည်
ထိုင် ကျည်ဆံများမှာ ၃၂ အင်္ဂလိပ် ကျည်ဆံ ၄၅ တော်မီကျည်
ဆံများနှင့် လက်ပစ်ဗုံး အစောင်း ဆယ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရရှိသည့် လူနာခန့်စဉ်း
မှအပ အခြားသောင်းကျန်းသူ လူများနှင့် ဘမ်းမိထားသူများကို
အခြေစိုက် နယ်မြေကို အုပ်ချုပ်ရသည့် ရန်ကြီးအောင် စစ်ကြောင်း
သို့ တပ်စိပ်နှစ်စိပ် အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ပို့လွှတ်ခါ တပ်ရင်းအ
ချုပ်သို့ ဆက်လက်ပို့ရန် (WT) နှင့် လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရှေ့ စစ်ကြောင်း 'ရဲခေါင်' နှင့် အခြေခံ စစ်ကြောင်း ရန်ကြီး
အောင် ထံမှလည်း လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရကြောင်းနှင့် ထက
ထူးခြားချက် တစ်စုံတရာ မရှိကြောင်း ပြန်လှန်၍ အစီရင်ခံကြသည်
အပိုင်မိအောင် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခိုက်မှုသည် သောင်းကျန်းသူ
များကို တဦးတလေမှ မလွတ်တမ်း အသေ-ဒဏ်ရာ-အရှင် စသည်သုံး
ပိုင်းပိုင်း၍ ဘမ်းမိခဲ့သည့် ပိုဦးထွက် တိုက်ပွဲ၌ အောင်မြင်မှု တရပ်
ကို ဆွတ်ခူးခဲ့သည်ကြောင့် ရဲဘော်များသည် ပျော်ရွှင်နေကြတော့
သည်။ ဘမ်းမိထားသူများကို တပ်ရင်းအချုပ်ထိုင် ဆက်လက်၍ ချုပ်
နှောင်ကာ စုစည်းကာ စစ်ဆေးပြီး ငွှာနုချုပ်မှ ဆက်လက် အမိန့်
နာခံရတော့မည်။

ရှုံကနဲ...ရှုံကနဲ...အတောင်ပန်ခတ်ကာ တစ်ဘေးလုံး သိမ့်သိမ့်
တုဆွားစေသည့် ငှက်ကြီးများ တအုပ်၏ တတောင်မှ တတောင်
သို့ ပျံသန်း ဆံများသည်။ နံနက်ခင်းထုတ်ခဲ့သည့် ကျွန်တော်တို့
အား ထူးဆန်းသော မြစ်ကွင်းအဖြစ် ပန်လိုက်၏။

“အတော်ကြီးတဲ့ အောင်လောင် ငှက်တွေအီအရီးဟန်၊ ကျုပ်တို့
ဘက်က အကောင်က သေးတယ်...”

ကိုဘိုးရံ သည် အောက်ချင်းငှက် အကြီးမား ပြစ်သည့် အောင်
လောင် ငှက်အုပ်ကြီးကို စာအံ့သြသြ ကြည့်ကာ မှတ်ချက်ချလိုက်
သည်။

“ပေါင်းလောင်း ရိုးဘက် ရောက်ရင် တော ဒီထက်နုတ်တယ်
တောင်တမ်းကလဲ အားကြီးမြင့်တယ်...”

ဦးနုသည် ၎င်းငယ်စဉ်က ကျက်စားခဲ့ရာ ဒေသများကိုပြန်လည်
သက်ရဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မုန်းစမ်းဒါဘာခြေရာကြီးလဲပျိုလူခြေရာလဲမဟုတ်တန်ပါဘူး”
ဦးဘိုးဟန်သည် လမ်းပြလုပ်သူ ကမ်းထမ်းသမား ဦးရီကို
ခေတ္တရပ်ရန် ပြောလိုက်ပြီး လပ်လပ်ဆပ်ဆပ် ခြေရာကြီးကို ဝံ့ကာ
အကဲခတ်လိုက်သည် ကျွန်တော်လည်း ဦးဘိုးဟန် ညွှန်ပြရာ ခြေရာ
ကို ငဲ့၍ ကြည့်မိသည်။ ရှေ့မှ ခြေချောင်းထုပူတိုတိုကြီးများထွင်
နှောက်က ဖနှောင့်ရာကြီးက ခွက်လျက် ဗျက်ကျယ်ပြီး အလျားတို
နေသော လူခြေရာ ဆန်ဆန် ခြေရာကြီးများဖြစ်သည်။

“ဒီလောက်တော့လဲ... မကြီးတန်ပါဘူးလေ...”

ဦးဘိုးဟန်သည် ခြေရာဦးဘက်သို့ လျှောက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဂူး...ဂူး...ဂူး...ဂူး...ဂူး...”

ဟူသော မြေထူးဟီး ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံကြီးနှင့်အတူ
ခြုံထဲမှ ကားကားကြီး ရုတ်တရက် ခြုံတိုးသံများနှင့် စာပြိုင်နက်
ထည်း ထွက်ပေါ်လာသော လူလက်ရုတ် တဖေင်နီးပါး မိမိခွံညို
သတ္တဝါကောင်ကို ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတော့
မည်။ သတ္တဝါကောင်ကြီးသည် အကောင်ကြီးသလောက် လှမ်း
မြန်လှသည် မတ်တပ်ရပ်ကာ တအားထိုး၍ ရှေ့ဆုံး ဦးဘိုးဟန်ထံကို
တန်းကာ တက်လိုက်သည် ကျွန်တော် အဘို့ အခြားနည်းလမ်းကား
မရှိတော့ချေ။

“ပစ်...ပစ်...မြန်မြန်...”

အမိန့် ပေးလိုက် သည်တွင် ဦးဘိုးတန်နှင့် ကိုဘိုးရဲတို့ ၂၇ သေနတ်များသည် ပြိုင်တူ ပေါက်ကဲ ထွက်လာသည်။ အကောင်ကြီးသည် အနည်းငယ်တုန်ယံသာ တုန်သွားပြီး ဒဏ်ရာရရှိသွားသည်ကြောင့် ပိုမိုဒေါသထွက်လာသည့် သဏ္ဍာန်ကြီးဖြင့် ပါးစပ်ကြီးအစမ်းကုန်ဖြူကာ ချိပ်ကောက်နေသော အစွယ်ကြီး ပွေးပွေးကြီးများဖြင့် ခေါင်းကြီး တရမ်းရမ်းနှင့် ဦးဘိုးဟန်ကိုမိ၍ ဖိကာလိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော် နောက်မှ ရဲဘော် ကျော်လှိုင်နှင့် ရဲဘော်မောင်ဘင်တို့၏ ၃၀၃-စစ်ဆုံး ရိုင်ဖယ်သံများသည် ပြိုင်လျက်ပေါ်ထွက်လာတော့၏။

“ခေါင်းချိန်ပစ်...ခေါင်းကိုပစ်...”

ဦးဘိုးဟန်သည် သူ့ အရပ်ထက်တပြန်ခန့်မြင့်မားသော အကောင်ကြီး၏ ပါးစပ်ပြုပြင်ကြီးသို့ ချိန်ကာ နှစ်ချက်တိတိ ပစ်သွင်းလိုက်၏။ ကိုဘိုးရဲသည်လည်း အကင်းပါး၍ ပွဲတိုင်းကျော် မုဆိုးပီပီ အကောင်ကြီး၏ လက်ပြင်ကို သေသေချာချာချိန်ကာ ပစ်လွှတ်လိုက်မှ နောက်သို့ ပက်လက်လန်ကာ သတ္တဝါကြီးသည် ကျသွားလေသည်။

“ရောမ ဝက်ဝံကြီးပါများ...ကျုပ်တွေ့ခါစ ယုံတောင် မယုံဘူး...”

ကိုဘိုးရဲသည် ယမ်းငွေ တွေ မစ်သေးသော သွေးရဲရဲဖြင့် ကိစူပြီးနေသည့် ဝက်ဝံကြီးကို ခတ်လှမ်းလှမ်းမှ အသင်ချိန်ကာကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ မှန်ပေသည် ဤမျှကြီးမားသော ဝက်ဝံကြီးမျိုးကို ကျွန်တော်မတွေ့ဘူးပါ။ အကယ်၍သာ ယခုပစ်ခတ်ရသော ဝက်ဝံကြီးသည် အနက်ရောင်မှ အဖြူရောင်ပြောင်းလဲခဲ့လျှင် ရေခဲရာ မြေခတ်ဝင်ရိုးစွန်း ဒေသရှိ ဝက်ဝံ ပြုကြီး (POLAR BE အဖြစ် ထင်မှတ်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယခု ဝက်ဝံကြီးသည်

ဝက်ဝံပြုကြီး မျိုးကဲ့သို့ ခေါင်းသေးပြီး လည်ပင်းရှည်ချော တောင်တန်းတလုံးတည်း အဆက်အပေါက်မျိုးဖြစ်နေသည်။

“ဒီအကောင်တွေက ထောင်ရိုးမှာ အားကြီးပေါ့ဗျာ... မြေထိုင်စက်ဝ” လို့ ခေါ်တယ်။ အကောင်ကြီးလွန်းတော့ သစ်ပင်မတက်တော့ဘူး၊ မြေပေါ်မှာဘဲ နေတော့တယ်။ စောင်ဖော်က လူတွေ တောကောင်တွေ မြေထိုင်စက်ဝ ကို အကြောက်ဆုံးဘဲ၊ တူမီသေနတ်လောက်တော့ ချင်ကိုက်သလောက်မဖြို ချူးဗျ...”

ဦးနုသည် မြေထိုင်စက်ဝ မျိုးကိုကြည့်ကာ...
“ဒီအကောင်သည်းခြေကတော့ ပထမတန်းဆုံး၊ ခလေးဆေး၊ မြင်းဆေး၊ ဒုလ္လာဆေးမှာ တခုထဲနဲ့ ခရီးရောက်တယ်ဗျ...”

ကျွန်တော်သည် မတတ်သာသည့်အဆုံး မရှောင်သာသည့်အခြေအနေတွင် ပစ်ခတ်ခြင်းကို စတင်ကာ အသုံးပြုရသည်ကြောင့် ဝက်ဝံကြီးအား နောက်မှ ချိတ်ကဲလာသော သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး တပ်ဖွဲ့သို့ တာဝန်လွှဲအပ်ခဲ့ပြီး ရှေ့သို့ ဆက်လက်ချိတ်ကဲခဲ့ကြသည်။ မကြာမီ အသစ်ခတ်ထိုင်ထားသော တောင်ယာခင်းများ အစသို့ ကျွန်တော်တို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ ဣမရှိသော စတောင်ယာတဲသုံးတဲကို တွေ့ရလိုက်ကြသည်။ ထိုကြောင့် မှန်ပြောင်းကို အသုံးပြုကာ တဲသုံးတဲတစ်ခုနှင့် တဲနားကို ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်သည်။ တစ်ခုတရာ မတွေ့ရသည့်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တပ်စိပ်နှစ်စိပ်ကို တဲသုံးတဲနောက်ခံ တောဘက်မှ ကင်းထောက်ရင်း ပစ်ခတ်၍ခိုင်းကာ တဲများအရောက် ချိတ်ကဲခိုင်းလိုက်သည်။ အရေးရှိက ဘေးမှတပ်ကူအဖြစ် ပစ်ခတ်ပေးရန် ဇာန်သေနတ်ကြီးနှစ်လက်ကိုလည်း ဘယ်တော့ပန်ညာတောင်ပန်မှနေ၍ အသင်ချိန်ကာ နေရာထုခိုင်းလိုက်ပြီး အသင်ပြင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဗယ်မိနစ်အတွင်း ရဲသော်များ ချိတ်ကဲသွားရာဆိုမှ တရုန်းရုန်းပြေးလွှားသံများ ဆက်ကာကြားရပြီး သေနတ်

သံ သုံးချက် ထွက်ပေါ်လာအေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ချက်ခြင်း တပ်စုနှစ်စက် ဖြန့်ကာ အစင် ကူညီထိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ မိန့်စီမံငါးအတွင်း၌ ထွင်သောတောင်ယာခုတ်ထားရာဘက်၌ မဲကနဲ-ထဲကနဲ-ဝေါက်နဲ ပြေးဆင်းလာသော တောဝက်အုပ်ကြီးကို အံ့အားသင့်စွာဖြင့် တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အသစ်ခတ်ထွင်ထားသော တောင်ယာမှ နှစ်ပေခန့် အမြင့်ရှိသည့် ပြောင်းပူး ခင်းနှင့် စပါးခင်းများမှာ တောဝက်ကြီးအောက်၌ ပျောက်ကွယ်လှနီးနီး တွေ့ရတော့၏။ အကောင်နှစ်ရာကျော် မအောက်သော ဝက်များသည် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖြန့်ထားဘက်သို့ တန်းတန်းကြီးပြေးထက်လာတော့၏။

“မပစ်နဲ့ မပစ်နဲ့....”

ကျွန်တော်သည် နေရာယူထားရာမှ ချက်ခြင်းထ၍ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်ရသည်။ ဤထွင် တောဝက်အုပ်ကြီးသည် တန်ကနဲ ဦးလည်ကာ ကျွန်တော်အော်ဟစ်သည့် အမိန့်သံကြောင့် ဘေးသို့ ဖယ်ကာ တဟန့်ထိုး ပြေးပြန်တော့သည်။ ရိပ်ကနဲ-ထောင်းကနဲ-လွှားကနဲ အင်တိုင်းတောထဲသို့ ကုန်စိုင်းကာ ပြေးဝင် သွားသည့် တော ဝက်အုပ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့သည် ကြည့်ကာ တဟားဟား အကြီးအကျယ် သဘောကျမိကြသည်။

“အရင်းနဲ့ များ ဆွဲလိုက်ရရင်တော့ကွာ ဝက်သားကို နှင့်နေအောင်စားရပြီသားဘ...”

ဘရင်းကိုင် ရဲဘော်သည် ဝက်အုပ်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းကိုကြည့်ကာ မချင်မရဲပြောလိုက်သည်။

“အေးကဲ့ရဲဘော် ဒို့စစ်ထိုက်လခစာအခါရို... သေနတ်သံ သိပ် မပေးချင်လို့...”

ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်အား နှစ်သိမ့်လိုက်ရ၏။ မကြာမီ ထပ်စိပ်နှစ်စိပ်သည် လက်နက်များအသင့်ချိန်ကာ တံသုံးတံဆီဆို့ မန်းလျက် ဝိုင်းပြီးသားသဏ္ဍာန်ဖြင့် တောထဲမှပေါ်ထွက်လာတော့၏။ တပ်စိပ်နောက်နားကျကျမှ ရဲဘော် တယောက်ကို အခြားရဲဘော်နှစ်ယောက်က ဘေးမှတွဲကာ ခေါ်ယူလာသည်ကို မှန်ပြောဖွဲ့တွင်းမှ အရင်းသား တွေ့လိုက်ရသည်။ ထပ်စိပ်မူးသည် တံများပေါ်သို့ အသင့်ချိန်ကာ တက်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့တက်ခဲ့ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

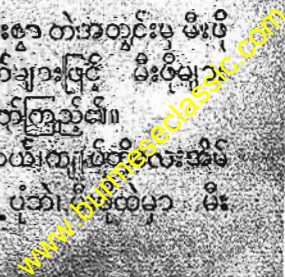
ထပ်စိပ်မူးသည် ကျွန်တော် သို့ဆီးကြိုကာ အစီရင်ခံသည်။

တံသုံးတံဆီကို နောက်မှပန်း၍ တောစင်းဖြတ်တက်ရာတွင်း၌ ပုန်းနေသော ဝက်အုပ်ကြီးနှင့် ပက်ပင်းတိုးမိ၍ တောဝက်အုပ်ကြီး တကောင်က ရဲဘော်များဆီသို့ အတင်းထိုးကာ ထိုက်ခိုက်သည်ကြောင့် ပြန်လှန် ပစ်ခတ်ခဲ့ရကြောင်းနှင့် ရဲဘော် မောင်အောင် တင်-တောဝက်ပက်သည့်ဒဏ်ရာ တင်းပါး၌ ရရှိခဲ့ကြောင်း။

ရဲဘော်အောင်တင်၏ တင်ပါး၌ သုံးလက်မခန့် အရှည်ပြဲနေသော တောဝက်ကြီး၏ အစွယ်ရာကို တွေ့ရှိရပြီး သွေးတွေ့များများ ထွက်နေသည့်အတွက် ဆေးမူးသည် သွေးစိတ်အောင်-ဆေးတလုံးထိုးကာ ချက်ခြင်း အနာကို အဆိပ်ပြေ ဆေးများထည့်၍ ပတ်တီးစီးကာ နောက်မှထွက်လိုက်လာမည့် ဟင်ပေါ်သို့ တင်ရန် စီစဉ်နေသည်။

ဦးဘိုးဟန်သည် သွက်လက်စွာဖြင့် ပထမဦးစွာ တံအတွင်းမှ မီးဖိုများဆီသို့ ဂရုတစိုက်ဝင်သွားပြီး သူ၏လက်ချားဖြင့် မီးဖိုများ အတွင်းသို့ အပူ အငွေ့ ရှိမရှိ စမ်းသပ်ခိုက်ချက်ကြည့်၏။

“ဒီတဲကလူတွေ မနေ့ညကမီးဖိုကြွေးသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့လေးအိမ်မှာ ထိုက်ပုံဖြစ်ပြီးမှ တံတွေက ထွက်ပြေးစာ ပုံအဲ... ဒီထဲမှာ မီး

အပူငွေ ကျန်ရစ်သေးတာက သက်သေခံနေတယ်ဗိုလ်မှူး....”

ကျွန်တော့်အဘို့ ရှေ့ကရွာတွေသို့ ကျွန်တော်တို့ ချီတက်လာသည့်ခရီးကို ပြန်နဲ့ သွားမည့်အရေးကို ကြိုတင်ကာစဉ်းစား၍ စိတ်ပူပိုတော့၏။ ရန်သူကို အလစ်စင်၍ တိုက်ခိုက်ရေး စစ်ဆင်မှုအထက် ထိခိုက်စရာအချက် ပေါ်ပေါက်လာသည်ကိုပါ နားလည်လိုက်ပါသည်။

မကြာမီ ရိုင်ဖယ်ပစ်သံပြင်းပြင်းတချက် တောထွင်းဆီက ပေါ်ထွက် လာပြန် သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အရေး တကြီးအသံဖြင့်—

“ဘာလဲဟေ့....”

ကင်းချထားသော တပ်စုမှူးက ချက်ခြင်းပင်....

“ဦးဘိုးဟန်နဲ့ ကမ်းအဖွဲ့က ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ဝက်ကြီးကို သုတ်သင်တဲ့ ထက်သွားတယ်ခင်ဗျာ....”

မှန်ပေသည်။ မကြာမီ ရဲဘော်ရှစ်ယောက်သစ်ပိုး၍ ယူဆောင်လာသော အချိန်ပီသော ခုနစ်ဆယ်ထက် မအောက်တမ်း ကြီးမားသည့် တောဝက်သီးကြီးကို လှမ်း၍ တွေ့လိုက်ရသည်။ တောဝက်ကြီး၏ အစွယ်မှာ ကောက်ကာ အထက်သို့ ပြန်၍ ကျွေးနေတော့၏။

“ရဲဘော်တယောက်ကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်လိုက်တဲ့ဝက်ကို ဒီအတိုင်းထားရင် ဖိုခိုးမယ်။ သူ့မှာ တင်ပါးနှစ်ချက်မှန်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာနှစ်ချက် တွေ့တယ်။ ဝက်နာဖြစ်နေပြီ ဗိုလ်မှူး....။ လူတွေတိုင်း ဒုက္ခပေးနေမှစမို့....”

ကိုဘိုးရန်သည် ၂၇၅ မက်နက်ရိုင်ဖယ်ကို ထမ်းရှင်းပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် တောဝက်ကြီးပတ်၍ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည့် ရဲဘော်ထံသို့ သွားရောက်ကာ စီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှိ၍ ရဲဘော်၏ပါးစပ်သို့ တပ်ပေးရင်း—

“မြင်လားဟေ့.... မင်းကိုအော်တဲ့အကောင်ရလာပြီ။ ကျောရောပေါ့....။ ညဉ့်ခို ရဲဘော်တွေအားလုံး ဝက်သားနဲ့ စားရတော့မှာ....”

နှစ်သိမ်အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။

တပ်စိပ်မှူးသည် ကြောက်စရာကိုယ်လုံးကြီးနှင့် တောဝက်ကြီးကို စေ့စေ့ စပ်စပ်တကိုယ်လုံးလိုက်၍ ကြည့်ရာမှ....

“ဦးလေးရန်.... ဟိုဟာဘယ်ရောက်သွားသလဲဗျာ။ တမင်ကလာလို့ ပစ်ခဲ့သလား....”

“ဆရာကျော်ကလဲ ရွာရွာဖွေဖွေ မေးမြန်းပြန်ပြီ....”

တပ်ကြပ်တဦးက ရယ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

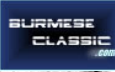
ကိုဘိုးရန်သည်....

“သေသေခြင်း အဲဒီအစိပ်အပိုင်းကို လှိုင်းပစ်ရတယ်။ နို့ဖို့ရင်အားကြီးဝက်သိုးစော်နံ့ပြီး အသားကို စားလို့ မရဘူး ဆရာကျော်လှ မှတ်စားပေတော့....”

ကျွန်တော်သည် တပ်ဖွဲ့များအား ရှေ့စခမ်းသို့ ဆက်လက်ချီတက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး တဲသုံးတဲကို မီးရှို့ သင့် မသင့် စဉ်းစားလိုက်သည်။ သောင်းကျန်းသူများသည် ရွာတွင်မခိုဘဲ တောကျကျထဲတွင် စခမ်းထောက်အဖြစ် ခိုကပ်နေမည်ကို စိုးရိမ်မိသောကြောင့် တည်း။ သို့ရာတွင် ဦးဘိုးဟန်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ....

“နေပါစေဗျာ....။ အသာဒီအတိုင်းထားပါ။ ကျုပ်တို့ရှိထောင်ချောက်ပေါ့....။ သီးစားပင်လာတတ်တဲ့ ဂျီကိုကျုပ်တို့ ကြုံပြီး ခြောင်းပစ်သလို ဒီတဲ....လားကပ်တယ် ကြားရရင် အပိုင် ပစ်ယူရအောင်....”

အကြံပေးသည်ကြောင့် တဲများကို မူလအတိုင်းထားခဲ့ပြီး ညဉ့်စခမ်းချမှည့်နေသည့် အရောက် ချီတက်ရန်မြင်ဆင်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“စစ်ပရိယာယ်သစ်နှင့် ညဉ့်တိုက်ခွဲကြီး”

ကျောက်တလုံး စခမ်းတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုညဉ့်အဘို့ ရပ်နားရင်း တညဉ့်တာစခမ်းချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည်စစ်ပရိယာယ်တမျိုးလှည့်ဆုံးလိုက်၏ တံသုံးတဲတ လူများသည် ကျွန်တော်ထံ အရင် ပတ်ခေါင်နှင့် ဘောဆိုင်း ရွာများသို့ နောက်က တပ်များတဆက်တည်းချီတက်လာကြောင်းကို သတင်းပို့ပေးမည် ဆိုကြောင်း ရွာသူရွာသားတွေနှင့် သောင်းကျန်းသူများမည် ကျွန်တော်ထံထံထက်ချပ်မကွာ ချီတက်လာပြီဟု အတတ်အထင်ရှိကာ ချက်ခြင်း ရွာများမှ ရှေ့ ပြောင်းပေးလိမ့်မည် သို့ရာတွင် ယခုညဉ့်အဘို့ ကျွန်တော်တို့ရွာများသို့ မဆိုက်ရောက်လျှင် သောင်းကျန်းသူများအဘို့ အစဉ်းစားရ ခက်လာကြလိမ့်မည် စိုးရိမ်မူတွေ ပေါ်လာတော့မည် နှံ့နှံ့မှု ၎င်းတို့ရွာများသို့ ကျွန်တော်တို့မရောက်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ တပ်မို့သည်။ လေးအိမ်ကိုသာတိုက်ပြီး မြို့ဆီသို့တလှည့် ပြန်သွား ပြီဟုတိုက်ကြလိမ့်မည်ဤသို့ရန်သူအားလှည့်စားမှု ပရိယာယ်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုညဉ့်အဘို့ ချောင့်ကျသော ဘောဆိုင်းနှင့် ပတ်ခေါင် ရွာသွားလမ်းနှင့် ခြောက်မိုင်ကျော်ဝေးသည့် ဤကျောက်တလုံးစခမ်း၌ လျှို့ဝှက်စွာ တပ်စခမ်းချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တပ်စခမ်းနှင့် တစ်မိုင်ကွာမှစ၍ ကင်းပုန်းအဖွဲ့များ လှည့်ကင်းပတ် ကင်းများ အထပ်ထပ်ခွဲကာ တပ်စုလိုက် တပ်ဖြန့် စောင့်ရှောက်၍ နေရာအဆင်သင့် ယထားစေ၏။ အထူးသဖြင့် အဝေးမှ မြင်သော နေရာမျိုး၌ လူရိပ် မပြရန် မီးမဖိုရန် မီးမထွန်းရန် တားမြစ်ထားခဲ့သည်။ ထမင်းကိုကား ချောက်ထဲသို့ဆင်း၍ ရေနှင့်နီးနီး၌ချစ်ပြတ်ခိုင်းသည့် မီးဖိုထွက်သော မီးခိုးငွေ့ နှင့်တောင်ငွေ့ မြို့စုတို့သည် ရောနှောနေ၍ ရုတ်တရက် သောင်းကျန်းသူများ

အဘို့ ကျွန်တော်တို့စခမ်းချရာဒေသကိုရွာမေ့မှန်းဆ၍ မရနိုင်အောင် ကာကွယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်ဒေသသည် ရုတ်တရက် နေဝင်သည့်နှင့် မမောင်ပါ အောက်ကျဉ်း ဒေသတို့ထက် အလင်းရောင် နှာရီဝက်ခန့်ပိုမို ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်းကို ကျွန်တော် အသေပေါက်ခဲ့သည်။ မိုးပင်မချုပ်စေကာမူ တောတွင်း သားကောင်များသည် စတင်ကာ ညဉ့်တာအတွင်း အစာရှာရန် အသံများပေး၍ နေရာအနှံ့ အပြားမှ ပေါ်ထွက်လာချေသည်။ ကြီးမားသော ဆတ်ကြီး (ဆတ်ကျွဲ) များသည် ကျွန်တော်တို့ စခမ်းချရာ တစ်ဝိုက်မှ လှည့်၍ ပတ်၍ လူသူကို မကြောက်စမ်း တတိန်တိန်တစ်ကွာ အစာစားနေကြသည် တပ်စခမ်းမှ ရဲဘော်အားလုံးအား သေနတ်သံမည်သူမှ အမိန့်မရဘဲ မပေးရန် မပစ်ခတ်ရန် တားမြစ်ပြီး အရေးရှိက လူစုကို လက်ဦးအသုံးပြုရန် မှာကြားခဲ့သည် ဦးဘိုးဟန်၊ ဦးနု၊ ကိုဘိုးရဲ နှင့် ရဲရှေ့ကျော်လှိုင်၊ ရဲဘော်မောင်စုန်း၊ တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းတို့ လူသည်။ ဆတ်ကျွဲကြီးများ၏ တစ်သံ ခတ်လှမ်းလှမ်းမှ စားသောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်ကြောင့် ပွဲတိုးပြီးသော မုဆိုးဝါသန အတိုင်း ထိုင်ရမလိ အရလေ အားမလိ အားမရဖြစ်နေကြရာသည် အမှန်ကလည်း ဆတ်ကျွဲကြီးများ ပစ်ခတ်ရန်မှာ စွဲလောက်လန်းလောက်ပါပေ၏။ ဆတ်ကျွဲ ဆိုသည့် ဆတ်မျိုးသည် အငယ်ဆုံးအကောင် ပိဿာလေးငယ်မှ အကြီးဆုံးအကောင် ပိဿာကိုးဆယ်ငါးတရာအထိပင် ထွက်အောင် ကြီးမားပါ၏။ ဆတ်သတ္တဝါတွင် နှစ်မျိုးရှိရာ၌ ဆတ်ကျွဲ ဆိုမဟုတ် ဆတ်မား (ဝါ) ညိုသန်းသန်းအရောင် ထွက်နေအောင် ကြီးမားသော ဆတ်ကြီးမျိုး တမျိုးနှင့် ဆတ်ငှက်ပါးနီ သို့မဟုတ် အနီရောင်သန်းသော ဆတ်အငယ်မျိုးဟူ၍ ဖြစ်မျိုးနှစ်စားရှိခဲ့သည် အပစ်ပစ် မုဆိုးများအနက် ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါ

ထဲတွင် ဆတ်သတ္တဝါ၏ အသားသည် အရသာအရှိဆုံး အသား ဟူ၍ သတ်မှတ် ထားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးဘိုးဟန်ကြီးကပါ ဆတ်များ၏ နှစ်င်းကို ဖတ်ခတ်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြ လာသော အခါ၌ လောကဝေါဟာရ နည်း ဖြင့်တည်တွင်ထားသော ပစ်ခတ်နည်း တနည်းကို အသုံးပြု ရပါသည်။ ထိုနည်းမှာ ရိုင်ဖယ် ပြောင်းဝ ထိပ်၌ 'အသံ တိပ်' ကိရိယာကလေးကို တပ်၍ ပစ်ခတ်ရသော နည်းဖြစ်သည်။ ကံအား လျော်စွာ မုဆိုးဝါးသနာပါလှသော ကျွန်တော်၏ ဂျာမန်မိတ်ဆွေ ဖြစ်သူ ဖရင်အားနားဆိုးက ကျွန်တော်၏ အတွက် အထူးလက် ဆောင်အဖြစ် ပြုလုပ်ပေးအပ်လိုက်သည့် ရိုင်ဖယ်နှင့် နှစ်လုံးပြုစု ကုသပေးမှုများ ပြောင်းဝများ၌ စွပ်၍ ပစ်ခတ်လိုက်သည် (SILEN E) အသံတိတ် ကိရိယာ ထဲကို ရရှိခဲ့သည်ကြောင့် လိုလို နှုတ် ကျွန်တော် ယူဆောင်ခဲ့သည်တွင် ယခုမှ အရေးကြီးကား ဖွင့်ကြတော့သည်။

ဤကြောင့် ကျွန်တော်သည် ၄၇၅-မဂ္ဂဇင်း ရိုင်ဖယ် ပြောင်းဝ တပ်၍ တပ်စခန်းချရာနှင့် ဂိုက်ခြောက်ဆယ် အကွာ၌ ရပ်ကား န်တော် ကို မထီလေးစား ကြည့်နေသော 'ခြောက်စတောင် ဟတ်ကျွဲကြီး' ကို ချိန်လိုက်သည်။ အသံတိတ်ကိရိယာတပ်၍ ပစ်ခတ်ရာ ၌ သေနတ်ပြောင်းသည် အောက်သို့ အနည်းငယ် ဆွဲတတ်သည့် သတ္တိ ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မိမိရရ သေနတ် ပြောင်းကို ချိန်၍ ကျွန် တော်တို့အား သို့ မျက်နှာမူနေသည့် ဆတ်ကျွဲကြီး၏ ထမ်းပိုးကြီး တွင်းသို့ ပစ်ခတ်ချလိုက်သည်။

ချောက်ကန် ဝါးလုံး ခေါက်သံ လောက်သာ ထွက်ပေါ်လာ သော ရိုင်ဖယ်သံနှင့် အတူ ဆတ်ကျွဲကြီးသည် နောက်သို့ လှန်ကာ ကျသွားပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝါးစော အတွင်းမှ ဆတ်မသည်

ဆတ်ကြီးဆီသို့ ပြူးတူးကာ ပြေပေါ်၌ လူးလိမ့် ကစားသည်အထိ ဖြင့် ထောင့်တိုင်း ကစားပြူးတူးရန် သဘောဖြင့် ထွက်လာတတ် ခုတိယ ကျည်ဆံသည် အချိန်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ ဆတ်ကျွဲကြီး၏ လက် ဖြင့် ခို ပေါက်ထွက်သွားပါသည်။

ဦးဘိုးဟန်နှင့် ရဲဘော်အားလုံးမှာ အသံမြည်သံ ခရီးရောက် လှသည့် အသံတိပ် ကိရိယာကို အံ့အြစ်မဆုံး ထယ့်တယ ဝိုင်းဆဲ ကာ ကြည့်ကြပြီး ရဲဘော်တစ်ပါးမှာ ဆတ်ကြီး နှစ်ခဲကောင်ကို ဝမ်း သာအားရ ပြေးကာ သယ်ယူခဲ့ကြသည်။

အမှန်အားဖြင့် သားကောင်များကို အသံတိတ် ကိရိယာတင်၍ ပစ်ခတ်ခြင်းသည် လုံးဝမသင့်လျော်ပါ။ ရက်ရက် စက်စက် သတ် ဖြတ်ခြင်းသာ လျင်မြန်စေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုကဲ့သို့ ဘေးကြပ်နီ ကြပ်သံတွင် ရိက္ခာအလို ငှာ ကျွန်တော်သည် မုဆိုးတို့၏ စောင့်စည်း ရန် စည်းကမ်းကို ကျော်လွန်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အရှေ့ သစ် ပင်အုပ်များအကြားရှိ တောင်စွန်းဆီမှ ဆယ်ရက်လသည် ထိန်လင်း စွာပေါ်ထွက်၍ လာချေပြီတကား။

လရောင်၏ ထိန်ထိန်သာသော အလင်း ရောင်များနှင့် အတူ တတောလင်း တတောင်လင်းသည် အဆက်စပ်၍ လာချေတော့၏။ ပုရစ်အော်သံ၊ မြေပုပ်ငှက်များ၏ အော်သံ၊ ညဉ့်ငှက်အားလုံး၏ အစာရှာထွက်ရင်း ဖိုသံ-မသံ-ပေးသည့် ဘာသာဘာဝ အော်မြည် သံများသည် တခဏခြင်း၌ တောလုံးည လျှက်နေတော့၏။

တောင်ပေါ်ဒေသဖြိုပြို အော်မြည်သော ရေက တဟူးဟူးသိုက် ခတ်ပြေခဲ့တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အဘို့ အနွေးထည် စစ်ဝတ်စ အားလုံး အသင့်ယူဆောင်၍ လာခဲ့ခြင်းမှာ တောင်ပေါ် ဒေသ အတွက် ထိရောက်မှုကန်သော အစီအမံ တခုဖြစ်ကြောင်း လေးရွာ

စွာ သက်သေခံနေခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးဘိုးဟန်၏ စုပေါင်းခတ်အုပ်အုပ်စကားပြောနေရာမှ အသာခွာထွက်ခဲ့ပြီး ရဲဘော် ကျော်လှိုင် အဆင်သင့် ခင်းကျင်းပေးသော အိမ်ရာဆီသို့ ခဏအနားယူရင်း အိပ်စက်ရန်အတွက် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ မြင့်မား၍ အရိပ်ကောင်းလှသော ကညင်လေးပင်အောက်၌ ရှေ့တန်း စစ်ဌာနအဖြစ် ဖွဲ့လှုပ်စခန်းချရာမှ ယခုတဖန် စစ်ဌာန တာဝန်ခံများ၏ အိပ်စက်ရာ သဘာဝ အမိုးအရိပ်နှင့် တဲကြီးသဘွယ်ဖန်တီးနေတော့သည်။ အခင်းကား မြေစွာမာအပေါ်၌ တာလဘတ် ထူထူတထပ်အပေါ်မှ သူကွလပ် အကြမ်းစား စောင်တထပ်ခင်းထားသောပြည်ချစ်စစ်သူကြီး၏ ယာယီ အိပ်ရာသာ ဖြစ်ချေ၏။ စည်းစိမ်ဆိုသည်မှာ ရသမျှ ဖြစ်သမျှနှင့် ချောင့်ရိနိုင်မှ တော်ယုံကြွပေသည်။ သို့မှသာ တဝက်မှမေ့ကြပေမည်။ ထင်တိုင်းအာဇာနည်တိုင်း ဇိမ်ရစ်လျှင်ဘဝကို မေ့လျော့ကာ မြေကြီးနှင့်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်းကောင်း၊ ကင်းစွာသော အောက်ခြေလွတ်ပြုံး မှားဘက်လိုက်၊ မိုက်ဘက်ပါကာ မျိုးချစ်စစ်သည်တော်အစား 'ပျက်စီးမဲ' စစ်သည်တော်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော်သည် ငိုက်မြည်းကာ လာချေ၏။ ကတလည်း ရက်ရက်ရောရော ထိန်ထိန်သာလှတော့သည်။ တိမ်လွှာတွေက သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် လခရောင်ရိပ်ဝယ် ထွန်းမြူးတင့်တယ်နေတော့၏။ မကြာမီ ကျွန်တော်သည် နဖူးပေါ်လက်တင်ရင်း အိပ်ပျော်ခဲ့တော့၏။

တစ်ကယောက်သောသူက ကျွန်တော်၏ ပက်လက်အိပ်နေသော ခြေထောက်ကို အရေးတကြီး လှုပ်နှိုးနေလေသည်။ ပထမကနဦးက အိပ်မက်မှ ကျွန်တော်ကထင်လိုက်သည်။ နောင်မှ တကယ် အဖြစ်အပျက်မှ ဆတ်ပြန်စင်လာသော နီးခါစ ကျွန်တော်သည် နားလည်အမှတ်ရတော့၏။ လေးလန်နေသော မျက်ခွံနှစ်ခုကို အားယူ၍

ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ ညာဘက်လက်ကလည်း တပြိုင်နက်တည်း အိပ်ရာ၏ညာဘက်၌ အဆင်ချထားသော . ၃၈ ဘိဝေယံရှယ် ခြောက်လုံးပြူးဆီသို့ အဆင့် ဆုပ်ကိုင်ရက်သားရုံချေသည်။

“ဗိုလ်မှူး... ဗိုလ်မှူး... ဦးခလေးဟန်က အနီးခိုင်းလို့...”

ရဲဘော်ကျော်လှိုင်၏ အရေးတကြီးအသံကို ကျွန်တော်ပထမဦးစွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘာလဲဟေ့... ရန်သူလှုပ်ရှားမှုသတင်းလာ...”

ကျွန်တော်သည် ရန်သူကို အဓိက ထားနေခိုက်ဖြစ်၍ အရေးတကြီးမေးလိုက်သည်တွင်...

“မဟတ်ဘူးခင်ဗျာ... ကျားကြီးတကောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ချထားတဲ့ စည်းနှင့် ကင်းနားမှာ ရဲရဲကြီး ချဉ်းကပ်လာလို့ ပစ်ဘို့-မပစ်ဘို့ ဗိုလ်မှူး...”

ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်ကျော်လှိုင်နှင့် အတူတိုက်ထရာကွာ၌ အသင့်နေရာယူကာ မုဆိုးဒူးထောက် ပစ်ခတ်ရန် တန်းစီနေကြသော ဦးဘိုးဟန်တို့လူစုရှိရာသို့ အရေးတကြီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟိမ္မာမြင်ရုံလားဗိုလ်မှူး... တောကောင်ကြီးဗျာ၊ ဝတ်နေတယ် ကျုပ်တို့ ခဲနဲ့ ပစ်ခြောက်လဲ ထမပြေးဘူး၊ ရဲတင်းလှချီလား၊ ဒီကလူအားတောင်နေလို့ သူ့ရှေ့တိုးမလိုက်တာ...”

ဦးဘိုးဟန်သည် ရှေ့ရိုက် တရားနှစ်ဆယ်ခန့် အကွာရှိ မြက်ပင်များနှင့် ရောနှောပေါက်နေသော သစ်ပေါက်တောကလေးအစသို့ လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြပါသည်။

ထိန်လင်းနေသော လရောင်အောက်၌ ကျွန်တော်သည် မှန်ပြောင်း ကို အသုံးပြုကာ ဦးဘိုးဟန် ညွှန်ပြရာသို့ ဂရုတစိုက်ကင်းထောက်ကြည့်ရှုမိသည်။ အတော်ကြီးမားသောကျားကြီးတကောင်

သည် အိမ်ထောင်တော်ကောင်မာ ကျွန်တော်ထို့ကို လုံးဝ မကြောက်
ဘဲ ခပ်တင်းတင်းဝပ်ဝပ်က သူ့ပိုက်လူ လျှာနှင့်လျှက်ရှင်း တချို့တချို့
သူနှင့် ခုနှစ်ကိုင်အကူအရှိ တောဆီဆို လှည့်ကာ အနံ့ ခံရင်းကြည့်
နေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးဘိုးဟန်လက်သို့ မှန်ပြောင်းစား
အပ်လိုက်ပြီး...

“ကြည့်စမ်းဗျာ... ဘာသဘောလဲ၊ ကျားကြည့်ရတာအထီးနဲ့
မတူဘူး... ကိုယ်လုံးပြီး ခေါင်းသေးတယ်၊ ကျားမဖြစ်မယ် အဘိုး
ကြီး...”

ဦးဘိုးဟန်ကြီးသည် မှန်ပြောင်းနှင့်လှမ်း၍ ကြည့်ရှင်း...
“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ဒီကျားမ ကြည့်ရတာ တမျိုးဘဲ၊ မှန်းစမ်း
နေအုံးဗျာ... သူ့ နောက်ပိုင်းတောထဲ ခဏခဏ လှည့်ကြည့်လှချီ
လား...၊ နေစမ်းအုံးဗျာ...၊ ခုတောင်ပေါ် ဒေသထိုရင်... ဟာ-
ဖြစ်နိုင်တယ်-ဖြစ်နိုင်တယ်...”

တကိုယ်ထည်းပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။
“အခုလဲဗျာ ဦးဘိုးဟန်၊ ဘာဘာဖြစ်နိုင်တာလဲ...”
ကျွန်တော်သည် အဘိုးကြီး၏ ပြောဆိုသည့်အနိပ္ပာယ်ကို နား
မလည်သည်ကြောင့် မေးလိုက်ရာတွင် ဦးဘိုးဟန်သည် လေသံအော်
တိုးတိုးဖြင့် ကျွန်တော် အနားသို့ ကပ်၍...

“မိတ်ထိက်ချိန်လေး၊ ကျားနဲ့ ကျားသစ်ဟာ အေးတဲ့ရာသီမှ
ဒီကိစ္စတွေ အလုပ်များခဲ့တာပိုလဲဗျာ... မေ့ပြုသား... ကျုပ်ထို့ ချင်း
ရွာနဲ့ အောင်သာ တဝိုက်မှာ ဆောင်းဦးပေါက်ကစပြီး နေပေါက်
အထိ မိတ်ထိက်ကျားတွေ စောင့်ခဲ့ကြတာ...”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် ကောင်းစွာသဘောပေါက်ခဲ့တော့
၏။ မှန်ပေသည်။ လေးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျားမ၏ နေ့ခက်ဘက်
စောင့်ထုလွှားကန်ကားကန်သတ္တဝါကြီးတကောင်သည် ခုပျံ ဂျီချွန်

ပစ်ပေါ်ထွက်လာပြီး ကျားမ၏ နားသုံးလှမ်းအကွာ၌ လေးဘက်
ထောက်ကျက်သား မစ်ကျ ကျလာဘော့သည်။

“တယ်ကန် ဂွင်းရဲဘော်များနှင့် ရဲအော်ကျော်လှိုင်တို့၏ ဆံ့အား
သင့်သံများသည် တခဲနစ် ပြိုင်တူ ပေါ်ထွက်လာချေ၏။ အလွန်
ကြီးမားသော ကျားကြီးတကောင်သည် ကျားမနှင့် ဘေးခြင်းဟုဆို
ကာ ဝပ်လျက်သား တွေရတော့၏။ တိမ်ကော့တွင်း၌ ကျားမသည်
ဝင်နေရာမှထကာ ကျားကြီး၏ ပါးပြင်ကို ပြေး၍ လက်ဘဖက်နှင့်
ပုတ်ခရံရင်း မထိတထိခဲလိုက်၏။ ကျားကြီးသည် အမြီးတဖတ်
ဖတ် ရိုက်ခတ် ရင်း ခေါင်းကြီးကို မော့ဖေးရင်း ကျေနပ်နေပုံ
ရသည်။

“အခုစစ် စမ်းတာကွ...၊ ကျားမ က အတော် လည်ပုံ ရ
တယ်...”

ရဲဘော်မောင်ထွန်းသည် လွှတ်ကန် ရယ်သံနှင့် ပြောလိုက်သည်
တွင် ကျားကြီးသည် လှသံကြားပြီး ကျွန်တော်ထို့တက်သို့ ဝင်း
ဝင်းတောက် မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်ကာ မကျယ်တကျယ်
ဟိန်းလိုက်တော့၏။

အသားဥြိမ်ခြိမ်နေကြည့်နေကြကွာ ရှေ့ တိုးရင်အသံတိတ်ရင်ဖယ်
နဲ့ ပစ်ချမယ် ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်အားလုံးကိုလှမ်း၍ သတိပေး
ကာ ကျားထော်သလင်းပုံကို ဆက်လက်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ကျားကြီးသည် ကျားမ၏ နှာခေါင်းကို လျှာနှင့်တယုတ်ယလျက်
ပေးလိုက်သည်တွင် ကျားမသည် ဆတ်ဆတ်ထိမခံဘဲ ကျားကြီးကို
မာန်ဆွန်းကါ လက်နှင့်ပုတ်၍ လှုတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကျားကြီးကား
မဖြုတ်ပေးဘဲ တစ်တထုမဖြစ်ဘဲ ကျားမဆီသို့ ဖျက်နှာချို ဘေးပြန်
ပါသည်။ ဤတွင် ကျားမသည် ဝပ်နေရာမှထ၍ ခြေခံသမိုင်းကွာ
နေရာသို့ ပြောင်းကာ ဝပ်လိုက်သည်တွင် ကျားကြီးသည် ထက်ချပ်

မကျာ ကျားမနောက်မှ ကပ်၍ စိတ်သွတ်ယိုက် လိုက်ပါကာ မိုးဖန်း ပြန်ပါသည်။ ကျားမသည် တစုတရာ အနံ့ ရုပ် ခြင်္စင် တဘက်တောစ ဆီဆွဲ ခေါင်းမော့ကာ အနံ့ ခံလိုက်သည်။ ဤတွင် ကျားကြီးသည် ကျားမနည်းတူ အနံ့ ရကာ ပါးစောင် မွှေးကြီးများတောင် ထလာ ခမန်း ဝေးသထွက်လာပြီး နေ့ကံအကြီးအကျယ် ဟိန်းလိုက်သည်။

မရှေး... မနှောင်းပင် ဝါးတပြန်ခန့် စောစပ်ဆီမှ လွှားကန့် သူဏှာန်ကြီးတခု ရှောင်တခင်ပေါ် ထွက်လာပါတော့သည်။ တတိယ ပေါ်ထွက်လာသော သူဏှာန်မှာ ကြီးမားလှသည့် ကျားကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ချေ၏။ ကျားမ သည် နောက်ဆုံး ရောက်ရှိလာသည့် ကျားကြီးကို အရေးတယူထ၍ အမြီး တနံ့ နှင့် နှုတ်ဆက် လိုက်သည်တွင် ဒုတိယရောက်ရှိလာသော ကျားကြီးသည် တမဟုတ် ခြင်းမင် နောက်ဆုံး ရောက်ရှိလာသည့် ကျားကြီးကိုထိုး၍ ရက်ရက် စက်စက် ပူးကပ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“မယားလူပျိုကြီးဟေ့... တကဲ့ ပျိုကြီးပွဲကောင်းသဲ...”

ဦးနုသည် မယ်သံနှင့် ခြေလှိုက်သည်။

အလစ်တွင် အတိုက်ခံရသော ကျားကြီးသည် ချက်ခြင်းပင် မိမိ၏ လည်မျိုကို တအားခဲစားသော ရန်သူကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် လက် နှစ်ဘက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်၍ ချလိုက်ပြီး တအားဆောင်၍ ရူးကန်လိုက်ရာ ကျားကြီးနှစ်ကောင်သည် ဧကြောက်စရာ အသံကြီးများဖြင့် ကွာ၍ စင်၍ ကျသွား တော့သည် ဤတွင် ပဌမဦးစွာ အကိုတ် ခံရသော ကျားကြီးသည် ဖင်တိုင် ကျသွားသည် ရန်သူ ကျားကြီးကို တဟုန် တည်းခွန်ကာ အုပ်ထိုက်ပြီး လည်မျိုကို အမိအရခဲထော့၏။ ကျား ကြီးနှစ်ကောင်၏ ‘မ’ အတွက် ရန်ပျိုကြီးမှာ ထတော့လုံး တု ဟီးကာ ညာ ခုန်တော့၏။ ၎င်းတို့ဘေးမှ သစ်ပင် ခါးမင်များ ခြုံပုတ်များ သည် ပြတ်သပ်၍ ထွက်နေတော့၏။ တဝေါ်ဝေါ် အသံကြီးများ

ဧကြောင့် အိပ်စားနိုး တက်နေကြသည့် စောခကြွတ် များသည် စွန့် ပြန်ကာ ကြောက်လန့် စာကြား ထကာ ပျံသန်း ပြေးလွှားကြ ပြန် တော့သည်။

ကျားမကား အိန္ဒြေရရ မလှမ်း မကမ်းမှ လှံလျက် သူနှင့် လုံးဝ မပါတ်ထက်သည့် အလား ကျားကြီးနှစ်ကောင်၏ အသေအလဲသတ် ပျံကြီးကို အမြီး တဖြတ်ဖြတ် ရိုက်ခတ်ရင်း ကြည့်နေတော့သည်။

တချီတွင် အောက်မှ ပက်လက် လှန်နေသော ကျားကြီးသည် သူ၏ အထက်မှ အပိုင်စီးနင်းကာ ထိုက်ခိုက်နေသည့် ကျားအား ခြေ နှစ်ချောင်းဖြင့် အထက်မှ ရန်သူ၏ဖမ်းခိုက်ကို ကုပ်ခြစ်ခြစ်ရင်း တန် ထုတ်လိုက်ရာ အထက်မှ ကျားကြီးသည် တပါတ်ချွန်း လယ်ကာ အောက်မှ ကျား၏ ခေါင်းရင်းဘက်သို့ ပစ်ကျသွားပါသည်။ ယခင် ကာလက အပေါ်မှ စီးမိသော ကျားကြီးသည် မိမိ၏ ခဲထားသည့် ပါးစပ်ကို မလွတ်ဘဲဘားရာမှ ယခုအခါ၌ မိမိတစ်သွာ လည်ပင်းကို လိမ်၍ ချိုးထားသကဲ့သို့ အခြေအနေ ရောက်သွားသည်တွင် ကပြာ ကယာသူ၏ ပါးစပ်ကို ဖြုတ်ကာ လွှတ်လိုက် ရတော့၏။ ဤတွင် အောက်မှ ရောက်နေသော ကျားကြီးသည် တချွတ်တည်း တချိန်ထိုး ပြေးတက်ကာ မိမိ၏ရန်သူ ကျားကြီး၏ နားအုံကို အားရပါးရ ဝှံ့ ကာကိုင်ရင်း ဝေ့ ရမ်းကိုက်ခဲပါသည်။ သို့ရာတွင် နားအုံ အခဲခံရ သော ကျားကြီးသည် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ရန်သူ၏ မျက်စေ့ နှစ်ဘက် ကိုဘယ်ပြန်ညာပြန်ကုပ်ဖြုတ်လိုက်သည်တွင် အနှောင်အဖွဲ့မှလွတ်မြောက် ခဲ့ပြန်သည် ထိုနောက် ဖြတ်ကန့် ရန်သူ၏လည်မျိုကို အမိအရခဲကြပြန် တော့၏။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသော ကျားခြင်း တိုက်ပွဲကား အပြီးသတ် တော့သည်။ ဒဏ်ရာတွေပျိုးသွေးချင်းချောင်းနီနေသော ကြီးလှကောင် သည် မိမိအား အနိုင်ကိုက်သူ ကျားကြီးကို နောက်ဆုတ်နေခက်ဆုတ်

နှင့် ခုခံရင်း...လာရင်း စတောထဲသို့ ဝင်ရောင်သွားပါကောင်း။
ထိုအခါမှကျားမသန္တာပင်နေရာမှထ၍ အောင်နိုင်သူကျားကြီး၏
မျက်နှာ ဒဏ်ရာများကို ကယုဏယ လျှာနှင့် လျှက်၍ပေးနေပုံ အညံ့
ကတု ကရိနှင့် ကျားကြီးကား မလှုပ်မရွက်နှင့် တွေ့ရသည်ဘွင်...

“အချစ်အတွက်... အဆက်ပင် ထေထေ...”

ရဲဘော် ကျော်လွင်သည် မအောင်နိုင်သည့် အဆုံး၌ သက်ဝေ သိ
ခင်းမှ စာပိုဒ်ကို လွတ်ကုန်ပေါ် ထုတ်လိုက်ရာတွင် ရဲဘော် အားလုံး
သည် ဝါးကန်အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ဤတွင် ကျားထီး
နှင့် ကျားမသည် ကျွန်တော်တို့ကို သတိရကာ တေးတန်းဆီသို့ နှစ်
ကောစီခြင်း ယှဉ်တွဲ၍ ကျွန်တော်တို့အား လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်
လုပ်ရင်း ထွက်ခွါသွားကြတော့သည်။

“လက်ဦးမှုနှင့် ကင်းပုး တာဝန်”

ဝေလီဝေလင်း အချိန်၌ ကျွန်တော်သည် တပ်စုသုံးစုကို ခေါ်
ဆောင်ကာ သေးအိမ်စုရုံမှ ငဘုဆိုင်သို့ သွားရာ လမ်းတဖက်တချက်
သို့ တောတွင်းမှ ပန်းကံ တိုက်ကင်းထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ တွက်ကိန်းမှာ ရန်သူများသည် ကျွန်တော်ထံ၏
တပ်များ လှုပ်ရှားမှုကို တနည်းနည်းဖြင့် စုံစမ်းရပေမည် ဆိုကြောင့်
အမှတ်တမဲ့ လူသွားလမ်းမှတက်လာမည့် ရန်သူအင်အားစုကို အရှင်
ဘမ်းဆီး၍ ရန်သူများ၏ သတင်းကို ရယူရန် ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုကြောင့်လည်း တပ်စုမှူးသုံးဦးကိုရန်သူတပ်သားများအား အ
သံမမြည်စေအံ့စွာ စွပ်အဆုံးပြုကာ လူခြင်းပူးကပ်၍ အရှင်ဘမ်းဆီး
စေရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကျေးသံ ငှက်သံများ ဆူညံ နေသော နံနက်ခင်းစယ တပ်စုသုံးစု
သည် လမ်းတဖက်အချက်မှ ပါစီ၍ အလမ်းခြင်းတိုက်ကင်းထွက်ခဲ့ရ
သည်တွင် တစ်စခန်းချရာနှင့် တစ်စခန်း အနေအထားတွင် ရှေ့ဖျား
တပ်စိပ်က ရန်သူအဖွဲ့တဖွဲ့ တွေ့ရကြောင်း သတင်းပို့ ပါတော့၏။ ဤ
တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်၊ ဦးနုတို့သည် ရှေ့မှ စက်၍ ရန်သူ
အခြေအနေကို စနစ်တကျ လေ့လာကြသည်။

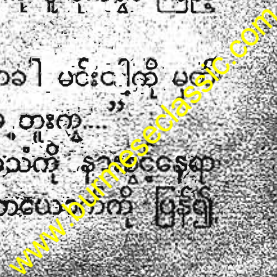
သေနတ်ကိုင် လူခြောက်ယောက်တို့သည် ဘေးဆိုးသို့ သွားရာ
လူသွားလမ်း ဘေးတဖက်တချက်၌ ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကြီး
များ၌ ကပ်၍ လှုပ်သေနတ်များဖြင့် ချီနှောင်ကာ လေးအိမ်စုလမ်းမှ
လာသူများကို မျှင်ကြိုးတား၍ ‘ထောင်ချောက် သေနတ်’ ပစ်
နည်းဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် စီစဉ်နေကြကြောင်း တွေ့ရတော့၏။

ကျွန်တော်သည် တင်စိပ် နှစ်စိပ်ကိုပြန်၍ အနီးကပ် ချဉ်းကပ်နိုင်
သမျှချဉ်းကပ်ကာ အသိမ်းခိုင်းလိုက်တော့၏။ စိတ်ချလက်ချ အလုပ်
လုပ်နေသောရန်သူခြောက်ယောက်တို့သည် ရုတ်တရက်တောကြားမှ
လှံစုပ် ဖွေးဖွေးနှင့် ထွက်ပေါ်လာသော ကျွန်တော်တို့ တပ်သား
များကို အံ့အားသစ်နေပုံ ဖြင့် တွေ့ရပြီး ထိုလူစုထဲမှ တယောက်က
ရိုင်ဖယ်နှင့် ပြန်လှန်ပစ်ခတ်ရန် သေနတ်ကို မလိုက်စဉ်တွင် လှံစုပ်
သွားတခုသည်ရိုင်ဖယ် လှမ်းဆွဲသွား၏ ရင်စကို ဖောက်ထွက် ဝင်ရောက်
သွားတော့၏။

ဦးနုသည် ထိုလူအုပ်ထဲမှ ဖာဖတ်ယောက်ကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်
လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ခေါ်ဝေါ်လိုက်၏။ မြီးမှ...

“ဟေ...စိန်၊ တွေ့ကြပြန်ပြီပေါ့ကွာ ဒီတခါ မင်းငါ့ကို မတ်
မိဂ္ဂလား...မင်းက မေ့ပေမယ်လို့ ငါက မမေ့ တွားကွ...”

နှုတ်ခမ်းပေးနှင့် လူသည်ရုတ်တရက် ဦးနုအသံကို နားစွင့်နေရာ
မှ တုလှုပ်သွားပြီး သေဆုံးခဲ့သော ရန်သူတယောက်ကို ပြန်၍

တွေရ သတဲ့သို့ မဟိုကြည့်နိုင်ပဲ ပြင် ဦးနှစ် မျက်နှာကို မယုံတယ် ဟုတ်မဟုတ် တချက်မျက်တောင် မခတ်တမ်း ကြည့်နေသော နှုတ် ခမ်းမွှေးနှင့် စိန်ဆိုသူသည် နောက်မှ အထက်ရှင်နေသော ဦးနှစ် မျက်နှာ အစစ်အမှန်ကို တွေ့ရမှ 'ဟယ်...' ကနဲ အလွန်အကြား အော်ဟစ်ကာ ထပြေးရန် ကျိုးစားလိတ်၏ နောက်မှ ကြိုးစက်ဝင် ထားသော ရဲဘော်သည် လူ့စွပ်ဖျားနှင့် စိန်ကိုထောက်၍ ထား လိုက်ရ၏။

“ဟေ...စိန်၊ မင်းဟာ ရှမ်းတွေ...ကရင်တွေ အပေါ်မှာ စော် ကား ဖေကား ပိုလိကျ အနိုင်ကျင့်တာက များပြီးလေ ခုဟာ မင်း အလှည့်ကျပြီ ငါက ရှမ်းတွေနဲ့ဆိုတာ ဘယ်သူထံ လို့ လက်စ သတ်တော့ မင်းနဲ့ ပေါင်းနေတဲ့ ဥာဏ်ဆွန်းကိုက တခွန်းထဲပြော လူပြောနေချင်သေးသလား မနေချင်ဘူးလား၊ ငထွန်းဘယ်မှာလဲ”

ဦးနှစ်သည် အနုစိန်အလလက အနိုင်ကျင့်ခံရပုံ ကို ပြန်လည် သတိရပုံဖြင့် သူ၏ခါးကြားမှ အသွားဆယ်လက်မခန့် ထက်မျက် သောခါးမျှော်ကြိုးကို စွက်ကနဲ ဆွဲနှုတ်ကာ စိန်၏လည်မျိုဆီဆီ ခါးသွားတင်ထားလိုက်၏။

“မြေဟေ...ငါမေးတာ...ဥာဏ်ဆွန်း ဘယ်မှာလဲ မှန်မှန်ပြော ဒီပြင်လူတွေပြောတာငါ မလိုချင်ဘူး...မင်းပြောတာမှ လိုချင်တယ် ငါ့ဘစ်-နှစ်-သုံး လေး-တဆယ်အထိ ရေတွက်မှ တဆယ်ပြီးလို့မှ မင်းမပြောရင် မင်းလည်ပင်းကို တောဒီခါးသွားနဲ့ ဖြတ်မယ် ငါ့ အကြောင်း မစိစိတယ်...”

“ကဲ...တစ်...နှစ်...သုံး...လေး...ငါး...ခြောက်...”

“ပြောမယ်...ပြောမယ်...ထမုန်နဲ့ ပြောမယ် ဥာဏ်ဆွန်း ပတ် ခေါင်ရွာမှာ ရှိပါတယ်... ကျုပ်လဲ သူသစ်မှာ ကြောက်တာနဲ့ သူခိုင်းတာ လုပ်ရတယ် တမုန်နဲ့ ချမ်းသာပေးပါနော် ကျုပ်ဟိုတုန်း”

ကဲကိစ္စတွေ အားလုံးမှားမီတယ် တောင်းပန်ပါတယ်...”

“အစ်မာ... မင်းအလှည့်ကျမှ ခုမှ ကြောက်နေရသေးသလား ဟိုတုန်းက မင်းဟာ...ရွာကိုမျက်တယ် တောင်မလေးတွေကို မင်း မှတရားကျင့်တယ် ငါ့ကိုလိုက်သတ်တယ် ဝေဟာဒီကောင်တာ နာဖဝင် လူဆိုးဗိုလ်မှူး ပြစ်မှုတွေ တတန်းကြီးပျ...စော်ဘွားတွေ ကိုယ်တိုင် က သူ့ကို ဆုငွေထုတ်ထားတဲ့ အားကောင်း...”

“ဦးနှစ်သူတို့ ထောင်ချောက်တွေ ဘယ်နှစ်ခု ထောင်ထားသလဲဆို တာ ဆက်မေးဗျာ... လိမ်ပြောရင် နောက်မှ တွေ့ရရင် သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ဟောဒီအင်ပင်မှာကြိုးနဲ့ တပ်ပြီး လူ့စွပ်နဲ့ ထိုးသတ် မယ် ခုပြောနော်... ပြီးရင်လိုက်စစ်ကြည့်မယ် ဟုတ်မဟုတ်...”

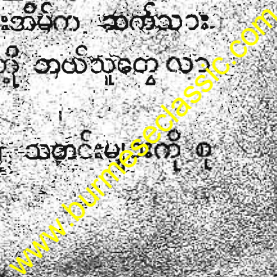
ကျွန်တော်သည် ပရိရာယ်သုံးကာ မျက်နှာက ခတ်တင်းတင်း နှင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ပြောမယ်...ဗိုလ်ကြီး ပြောမယ်စိတ်ချဗျာ... ကျုပ်တို့ ဝေဟာဒီ နေရာက နေပြီး တွေ့ဆိုင်ရွာအထိ ထောင်ချောက် သေနတ်ငါးနေ ရာ တွင်းကျ သုံးနေရာ ထောင်ခဲတယ် ရွာမှာလဲ လူတွေကိုအမဝေး ရှောင်၍ ဥာဏ်ဆွန်းက အမိန့်ပေးပြီးပြီ သူတို့က ဗိုလ်ကြီးရွာမှာ စရာကံရင် အပြင်ကနေပြီး ဝိုင်းတိုက်မယ် မြီးတော့ သူတို့လူဆိုး ဂိုဏ်းကြီးရှိတဲ့ ခိုင်းမြို့နယ်ကိုလဲ လူလွတ်ပြီး အကူအညီထပ် တောင်း ထားတယ်...”

၎င်းသိသမျှ စိန်သည် အကုန်နှင့်ပြောပါသည်။

“ကောင်းပြီ စိန်၊ မနေကနဲ တနေ့က လေးအိမ်က ဆက်သား မင်းတို့ဆီ ရောက်သား... ဒီ တက်လဒ်အထိ မင်းတို့ ဘယ်သူတွေ လာ သတင်းမိ သလဲ ပြောစမ်း... မြန်မြန်ဟေ...”

ကျွန်တော်သည် ဆက်လက်၍ လိုအပ်သည့် သတင်းမေးမှုကို စု ဆောင်း နှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

“မနေ့က ညနေမှ ဟိမ်းမားမှာရှိတဲ့ တံသုံးတံက လူတွေ ရွာကို ပြေးလာကြတယ်။ လေးဆိပ်မှာ အကြီးအကျယ် တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့ သတင်းအရတယ်။ အဲဒါလဲအဖို့ တာဘဲ။ ဒီပြင်ဘာမှသတင်း အတိအကျမရဘူးဗိုလ်ကြီး အမှန်ပါ...”

တု လှုပ်စွာဖြင့် တောင်းပန်နေပါသည်။

“ကောင်းပြီ... ဉာဏ်ထွန်းမှာ လက်နက် လူအင်အားဘယ်လောက်ရှိသလဲ...၊ ဒီပြင်ဘယ်ရွာတွေမှာ သူ့ လူတွေရှိသလဲ...”

“ဉာဏ်ထွန်းလူတွေကတော့ အစဉ်တိုင်းရမ်းရော၊ ကရင်ရော၊ ပဒေဂ်းရော၊ ဘောင်ဘိုးရောဗိုလ်ကြီး၊ လူအင်အား ခုသို့ ဆီမှာစုတူး ဗိုလ်ကြီး”

ပြောရင်စဉ်းစားနေပုံ လှုပ်လိုက်ရာ ဦးနုသည် ချက်ခြင်းပင်....

“ဟေ့ - ဘာမဟုတ်တာပြော မလို့ လဲ မြန်မြန်ပြောကွ”

ဦးနုပိုင်ရှိ တိုက်လိုက်မှ....

“ပြေးမယ်အမှန် ပြောပါမယ် မှန်တာ၊ အော်-အားလုံးတရာကျော် တံဆုကိုးယောက်ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ခြောက်ယောက်အလွတ် လက်နက်အားလုံးစုံတယ်။ စက်သေနတ်ခြောက်လက်၊ လက်ပစ်ဗုံး၊ သေနတ်လက်စေ့ရှိတယ်။ သူ့တို့ ပါတီခေါင်နှင့် ဘေဆိုင်ရွာအပြင် ရွာငယ်ငယ်ကလေးတွေမှာ နေချင်နေတယ်။ ကသောင်းလူမျိုးတွေကလဲ သူ့ကိုအားကြီးမှန်းကြတယ်။ အဲဒီရွာတွေမှာလဲ မြေးချစ်ပြေးမယ်၊ ကသောင်းတွေက သူ့ကို အလွန်ကြောက်တဲ့၊ စိတ်မထင်ရှင် နေရာမရွေးတန်းသွတ်ပစ်တာချီဘဲမို့”

ကျွန်အော်သည် ကသောင်းရွာနှင့် ကသောင်း လူမျိုးတို့၏ သတင်းကိုကြားရသည့်ကြောင့် ထိပ်လန်ဝမ်းသာသွားတော့၏။ အဘိုးကြီး ကျော်က ပြောရက် ပြောရုံ ထင်မြင်သတိရသာ၏။ မြုပ်နုနုသာ ထင်ကွက်အောင်းမြန်၍ ပေါ်တော့မည်ဟု ထင်မြင်မိ၏။ ထိုကြောင့်

စိန္တနှင့်အဖွဲ့အား နောက်ပိုင်း တစ်စခန်းသို့ ပြန်ပို့စေပြီး စိန္တတို့ ပြုလုပ်ခဲ့သမျှကို ပြောင်မြန်လှန်၍ လုပ်ဆောင်ရန် ကင်းတပ်စုနှစ်ခုကို ခေါ်ယူကာ လမ်း၏ ဘေးတဖက်တချက်မှ ပုန်းရှောင်ခဲ့ကြသည်။ စိန္တပြောခဲ့သည့်အတိုင်း သေနတ်ထောင်ချောက် ငါးနေရာသို့ တွေ့ရပြီး လမ်းအလယ်တွင် ထောင်ထားသော တွင်းကျသားနေရာ ထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။ သေနတ်မြှင့်ကြိုးတန်းထောင်ချောက် ငါးနေရာမှာ မလွဲမရှောင်သာသော နေရာကောင်းများချိမြစ်ပြီး အမှန် အမှတ်မဲ့ သွားသမျှ အထက်ပြန်လမ်းမရှိ ပြစ်ချေ၏။ တွင်းကျ ထောင်ချောက်များအပေါ်၌ အပေါ်ရ က မြေမှ ဖြူးလျက် အောက်ခံဝင်ရောက်ပြောဖက်များခင်းပြီး လေးဝေခန့်ကသော တွင်းထဲ၌ ဝါးညောင်တို့ အစီအရိထေခင်ထား၏။ ဝါးညောင်များ၏ အဖျား၌ အပြင်းထန်သုံးသော များဆိပ်ကိုလူးထားတော့သည်။

ဦးဘိုးဟန်သည် တန်ပြန်သဘောမျိုးဖြင့် ထောင်ချောက်ငါးနေရာမှ အနောက်ဘက်မှ အရှေ့ဘက်သို့ပြန်၍ လှည့်ခဲ့၏။ တွင်းကျ ထောင်ချောက်သုံးနေရာကိုလည်း သေချာစွာ မှတ်သားခဲ့ပြီး၊ နောက်ပိုင်းစခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ ခရီးစဉ်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ လျှိုထဲမှလှည့်ကာ ပြန်ကြရန် လမ်းပြုလုပ်သူ ကမ်းထမ်းသမားကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ လမ်းပြုလုပ်သူသည် ချက်ချင်းပင်....

“လျှိုကပြန်ပါတ်ရင် ခရီးနည်းနည်း ခဝေးသွားမယ်ထုကြီးပြန်ကြမလား”

“ဝေးစေးဗျာ၊ ခရီးလမ်းစဉ်းတွေ သိအောင် ကျုပ်တို့ ပြန်ရမယ်...”

ဦးဘိုးဟန်က ထပ်ဆင့်ကာ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ကျွန်အော်ထံသို့ နေထောင် ကောင်းစွာရရှိသော လျှိုထဲသို့ လှည့်ဆင်းခဲ့ကြ

သည်။ စစ်ဆင်စစ်တက်ရာ၌တဖက်ရန်သူများ၏ လုပ်ကြံမှုမှ ကင်း
လွတ်ရန် “သွားတလမ်း... ပြန်တလမ်း...” အစီအစဉ်အရ
စခမ်းသို့ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ လက်ပတ်နာရီသည် နံနက် ဆယ်နာရီခွဲ အချိန်
ဝေ ပြည့်နေတော့၏။ ပေနှစ်ရာကျော်နက်သော လျှို့ဝှက်သို့ ကပြည်း
ပြည်းနှင့် ယုံ့ ဆင်ခဲ့ကြရ၏။ ကျောပြီးကျမဆွဲရန် ဝါးလုံးများ
နှယ်တန်းများကို တဆင့်စီကိုင်ရင်း သတိကြီးစွာဖြင့် အထိအခိုက်
မရှိစေရန် ဆင်းခဲ့ရသည်ကြောင့် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာ၌ ချွေး
ပေါက်တွေ ဆီးလာတော့၏။ စစ်ဆိုသည်မှာ ပင်ပန်းသော အလုပ်
သက်သက်သာဖြစ်ပေ၏။ လှေထိုး လှေကူး လှေမိုက်အားပေးဆိုသော
စကားပုံကို ‘လှေထိုး လှေကူး စစ်တိုက်’ လှေမိုက်အားပေး ဟူ၍
ကျွန်တော် ထည့်သွင်း ခေါ်ချင်တော့၏။ သို့ရာတွင် အသက်ဦးဆံ
ဖျားချွေးပေါက်တွေပိုးရည်နှင့် ပြိုင်အောင် ဒုက္ခတွေ့အမျိုးမျိုးအ
အင်အပြတ်ခံ၍ ဘာကြောင့် စစ်တိုက်သနည်းဟု အဖြေကိုပြန်၍
တုတ်ကြည့်ရာ၌ ‘တိုင်းပြည်နဲ့ လွတ်လပ်မှု’ ဟူသော စကားလုံး
များသည်ပြန်၍ အစပြပေါ်လာတော့၏။ ထိုအဖြေသာလျှင် ကျွန်
တော်တို့ လှေထိုး လှေကူး စစ်တိုက် လှေမိုက်စိုက်စင် စစ်သားအဘို့
စိတ်ကိုဖြေဖျော်ရာရရှိခဲ့တော့၏။

လမ်းတွင် ဦးနှုသည် မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် သူ၏ အတိတ်အကျိ
ပြန်ပြောရှာပါသည်။

“မနက်စာတည်းက စိန္တကိကျုပ်မသတ်မိတာနာတယ်ဗျာ ကျုပ်
ကိုချွေးလုံးလုံးပြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ချွေးတိုမိုက်ဘဲတိရစ္ဆာန်ကောင်”
ရှမ်းသံ ဝဲဝဲဖြင့် ပြောရင်း....

“ကျုပ်တာ-အရင်ခေတ်ကောင်းတူးကပေါင်းလောင်းချောင်း
ဖျားက သက်တယ်ချင်းရွာကြီး၍ ထမုန့် (တိုက်သူကြီး) ဗျာ အလွန်

ကြာဇာဂ္ဂိတယ် ဆိုင်ဆုံနယ်ပယ်ရှင် ဖော်ဘွားဗိုလ်တိုင်က အားကိုး
အားထားပြုရတဲ့ ထမုန့်ဗျာ...”

“ဟောဒီကခိုထားတဲ့ စိန္တရာ သူ့ဆရာ ဉာဏ်ထွန်း နေါတို့
ရှမ်းလူနန်းထိုက်စမာပြည်နဲ့ ရှမ်းပြည်ဘိန်းကုန်ကူးနေတဲ့လူမိုက်တွေ
လက်နက်ပန်းတွေများစွာရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကလဲဖော်ဘွားရဲ့အမိန့်အရ
ကျုပ်ရွာနားက ဖြတ်သွားတဲ့ ဘိန်းအစွဲကို အမြဲတန်း စစ်ဆေးရ
တယ် တနေ့မှာ ဒီစိန္တဆိုတဲ့ အကောင်လေးက သယ်လောက် ဆိုးသလဲ
ကျုပ်တာဝန်အရ စစ်ဆေးပြီး အချွန်ကောက်ဘာတို့ သူက အစစ်
အဆေးမခံဘဲ ခုခံလို ကျုပ်က ဘမ်းပြီး ဖော်ဘွားဆီပို့ တယ် ဖော်
ဘွားက အပြစ်ထင်ရှားတော့ စိန္တကို ထောင်ချခဲ့တယ် ထောင်ကို
မကြာပါဘူး သူ့ဆရာ ဉာဏ်ထွန်းနဲ့ အဖွဲ့ကဝင်ပြီး ပေါက်ပြီး
စိန္တကို ကယ်တင်ပြီး တောပုန်း လုပ်တော့တာပါဘဲ။ ဝိုက်လိုက်တဲ့
ခါးပြု သတ်မိုက်တဲ့လူ တနယ်လုံး စိန္တဖိန့်တဲ့ လို ရှမ်းပုလိပ်တပ်
က လိုက်ရင် ဗမာပြည်ဘက် ကူးပြေးတယ် နောက်ကျုပ်ရွာကို အ
လစ်စင်တိုက်ပြီး ရွာကိုခိုးနဲ့ ရှို့တယ် ခလေးမလေး ဆိုခေါ်တယ်
ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ယမီးကိုလဲ ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတယ် ကျုပ်
ကလဲ စောစောက သတင်းမရတော့ လက်နက်တွေ မထုတ်ထားတာ
ကျုပ်ဒုက္ခလှလျှိုကြီး တွေ့တော့တာပါဘဲ... ကျွန်တော်လဲ မယားဆိုး
သမီးဆိုး ဗစ္စည်းပျက်တာနဲ့ စိတ်ညစ်ပြီး ခြေဦးတည်ရာ အောက်
ကျဦးဒေသကို ဆင်းခဲ့ဏယ် ငယ်ငယ်က မှင်စီးဘူးတာနဲ့ ငတ်လာ
ပြတ်လာတော့ သစ်ထော့ဘက်က သူ့ဘိုင် စတားဆစ်တော့ဝင်စီးပြီး
နောက်ဆုံး မိုလ်မူးနဲ့ လာတွေ့ခဲ့တော့တယ် ပြန်ပြီး တွေးမိတိုင်း
ဒီအကောင်တွေ အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်တယ် အဆင်မပြေ...”

“ထားပါလေ... ဦးနှု ဒီအကောင်တွေကို ကျုပ်တို့ ဘက်ဆင်
ရတော့မှယ် မဟုတ်လား... ဒီအခါ ခင်ဗျား လက်စားချိန် အလွဲ

ဘဲ အတိတ်ကို ပြန်တောင်းရင် အသက်လုံး စိတ်ကောင်းစရာပဲရှိဘူး
စိတ်ကို ဒါကြောင့် မပြောပါဘူး...”

ကျွန်တော်သည် ဦးအေးအေး နှစ်ဆယ် အားပေးစကားများ ပြော
ကာ လျှို့ဝှက်ဆီ စတင်၍ ဆင်းခဲ့သည်။

“စက်ပြုလျှိုး-စက်ပြုချောင်းလို ဝေငါတယ်ဗျ...”

လမ်းပြလုပ်သူသည် ဦးအေးအေးကို တောတောင်ဒေသ နံမဉ်းကို
ပြောလိုက်ပြီး...

“ဒီချောင်းရိုးအတိုင်း စုန်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ စမ်းချောင်း
ထိပ်ကို သွားတိုးတယ်...”

ဦးအေးအေးသည် ဘေးတဝိုက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် တောတောင်
ဒေသကို အကဲခတ်ကာ မှတ်သားနေတော့သည်။ လျှို့ဝှက် ပီတောက်
ပင်များနှင့် ညောင်ချပ်ပင်များမှ ငှက်ကြီးတအုပ်သည် တဖြည်းဖြည်း
မြည်ကာ အစာစားနေတော့သည်။ ခတ်လမ်းလှမ်း တောင်နှစ်လုံး
ကျော်လော့စက်က မြောက်လှူကျော် တအုပ်ကလည်း တောင်သမင်
လာအောင် ဟစ်နေတော့၏။

လျှို့ဝှက်ဆင်း၍ အဆုံးတွင် ရေစပ်စပ်နှင့် ပေတရာအန် ကျယ်သော
ချောင်းကို တွေ့ရသည်။ လမ်းပြသည် ချောင်းအတိုင်း အောက်သို့
ခုန်၍ လမ်းပြ ခေါ်ဆောင် သွားသည်။ ချောင်းမှာ ကျောက်ဆန်
လှူသော ကမ္ဘာရ များနှင့် ကျောက်စရစ်များနှင့် သဲတဝက်ရော
နေသည့် အောက်ခြေခံကိုတွေ့ပြီး ရက်ရွက် စက်စက် ရေကြည်
သလောက် ခုရကား အေးမြလှတော့သည်။

ခရီးတစ်ခန့် ချောင်းရိုးအတိုင်း စုန်သွားရာတွင် ချောင်းသည်
ပိုမို၍ ကျယ်ပြန့်လာပြီး ချောင်းအလယ်၌ စာချို နေရာများ၌ ကိုင်း
တောများ သစ်ပင်ကလေးများဖြင့် စိုမ်းလန်းစိုမြေစွာ သောင်ထွန်း
၍နေပါသည်။

ချောင်းကျော တကျော ကျော့လိုက်သည်တွင် အမ်းကြားတွင်သွား
နေသူ ဦးအေးအေးသည် စုတ်တချက်သမင်ကာ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့
ထဲသို့ လှမ်း၍ကြည့်ကာ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့
လူသိုက်ကလည်း ဖြတ်ကန် လှမ်း၍ ခါးစောင်နှင့်သော မြင့်မား
သည့် သစ်ပင်ကလေးများ ပေါက်ဆောက်နေသည့် ချောင်းစုန်က
လေးဆီသို့ မျက်စေ့ရှင်ရှင်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သစ်ကိုင်းကလေးတွေ သွက်သွက်ခါ၍ လှုပ်ရှားသည့် နောက်မှ
သတ္တဝါတကောင်သည် အရေးတကြီးရှေ့သို့ တိုးထွက်လာနေသည်
ကိုတွေ့ရသည်။ မကြာမီ သတ္တဝါ၏ တကိုယ်လုံးသည် လှင်ကျကျ
အကွက်ထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်ကြောင့် ရေဘဝိုက် လေ့လာကြည့်ရှု
လိုက်သည်တွင် အတော်ကြီးမားသော ကျားသစ်ကြီး (သစ်ဆင်
ကြီး) တကောင်မှန်း ဆီလိုက်ရပါသည်။ သူ၏ ပါးစပ်ထဲတွင် တစ်
တရာကို ကိုက်ချီလာသည့် အဖြစ်ကိုပါ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လိုက်
ရသည်ကြောင့် ဦးအေးအေးသည် ကျွန်တော်တို့အား ရှေ့သို့ မတက်
ကြရန် လက်ဖြင့် ကာ၍ တားဆီးထား လိုက်သည်။ အမှန်မှာနဂို
ကပင် သစ်ဆင်၏ ပီတေဝါသနာအရ တွေ့ကရာ လူကို ကုတ်ဖဲ ကိုက်ဖြု
ပြီးမှ ပြေးမိပြေးရာ ကုတ်တက်သည် ယခု အခါ၌ ပါးစပ်ဘွင်းမှ
အစာမာန်ကြောင့် ပိုမိုစိတ်တိုနေမည့် အရေးကို ကြိုတင် ကာကွယ်
တားဆီးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရာတွင် သစ်ဆင်ကြီး၏ ပါးစပ်
တွင်းမှ သတ္တဝါမှာ ဂျီတကောင်၏ သဏ္ဍာန်သာ ဖြစ်တော့သည်။
သို့ရာတွင် သစ်ဆင်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို မတွေ့မြင်ခြင်းအနံ့မရ
ခြင်းတို့ကြောင့် ပေလော မသိရအောင်၊ ရှေ့သို့ ဂရုမစိုက်ဘဲ မကြာ
ခဏ ခနောက်ပိုင်းလာခဲ့သည့် လမ်းဘက်သို့ လှည့်ကာ မာန်သင်္ဘော

အမှုအရာ ထူးခြားလှတော့၏။ များမကြာမှီ ကစ်-ကစ်-ကစ်-ဟူသော အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် အော်သံများသည် ချောင်းအောက်ပိုင်းလောက်ဆီက တစ်ခုနက်ပေါ်ထွက်လာသည်။ နောက်သစ်ဆင်ကြီးသည် သူ၏စားအောင်ဂျီကို အသာချကာ နောက်ခံ သစ်တုံးကြီးပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြီး နေရာအနှံ့ အပြား ကြည့်ရှု အကဲခတ်လိုက်ပြီးလျှင် သစ်ထူးကြီးပေါ်မှ တဖန်ခုန်ဆင်းကာ သစ်တုံးကြီးကို ကျောပေးလျက် ရန်မူသည့်အသွင်ဖြင့် ခုန်အုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေတော့သည်။

ရှက်နဲ့ - ဝေါကနဲ့ ကိုင်းပင်နှင့် ခြုံတိုးသံသံသံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ဝါသန်းသန်း သတ္တဝါသုံးကောင်သည် မြေကြီးကို နှာခေါင်းနှင့် ကပ်၍ အနံ့ခံရင်း ချောင်းစုန် တောထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာချေ၏။

“တောခွေးတွေဗျို- ဒီတခါသစ်ဆင်ကြီးနဲ့ တွေ့ကြပြီး...”

ကိုဘိုးရန်သည် ၃၇၅-မက်နမ် ခိုင်ဖယ်ကို အသင့်ကိုင်းရင်း ခြုံကွယ်မှ အမှတ်တမဲ့ ခတ်တိုးတိုး ပြောလိုက်တော့သည်။

အမွှေးဖွားဖွား ကိုယ်လျား ရှည်ရှည်နှင့် တောခွေးသုံးကောင်သည် တန်း၍သစ်ဆင်ကြီးရုံထဲသို့ တက်သွားတော့သည်။ သစ်ဆင်ကြီးသည် ‘ဝေါင်...’ ကနဲ တချက် မာန်သွင်းကာ အလယ်ဗဟိုမှ တောခွေးကို တအား လွှားကနဲ နေအောင် ခုန်၍ အုပ်တမ်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် လေနှင့်အတူ လျှင်မြန်လှသော တောခွေးသည် စေ့ကနဲ သစ်ဆင်ကြီး၏ ကိုယ်လုံးကို ကပ်ကာ ဘေးသို့ တချက်ခုန်ကာ ရှောင်လိုက်ပြီး ပါးစပ်က ကစ်-ကစ်-ကစ်နှင့် အော်လိုက်သည်။ ကျန်သော တောခွေးနှစ်ကောင်သည် သစ်ဆင်ကြီး၏ ကိုယ်လုံးသပေါ်သို့ အကျတောင် တကောင်စီ သစ်ဆင်ကြီး၏ ဘယ်ဘက်ညာဘက်သို့ တပြိုင်နက်တည်း ပြေးကပ်သွားပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း

၌ သစ်ဆင်ကြီး၏ တင်ပါးနှင့် လက်ပြင်ကို တချက်တည်း ဟတ်ဆဲ ဆဲလိုက်တော့သည်။ သစ်ဆင်ကြီးသည် ခွေးတွေကဲ့သို့ ပြိုင်၍ လျင်မြန်စွာဖြင့် နောက်သို့ ထန်ကနဲ တိုးပြန်ကာ ခွေးနှစ်ကောင်ကို ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ဘယ်ဘက်မှ ခတ်ချလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ခွေးနှစ်ကောင်ကား သစ်ဆင်ကြီး၏ ကြောက်စရာ လက်သည်းလောင်းကြီးတွေ ချန်မြဲသည့် ဒဏ်ချက်မှ ပွတ်ကာသိကာ နောက်သို့ တု၍ ရှောင်လိုက်ပြန်သည်။ သစ်ဆင်ကြီးသည် တူးကြီးကို နောက်ကျောပေးကာ ခတ်တင်းတင်း မာန်သွင်း၍ တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ပြန်ပါသည်။

ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် အချိန်ကာလ အတွင်း၌ ချောင်းရိုး အတိုင်းတောခွေးအကောင် စုစုပေါင်းဆယ်လေးကောင်သည် တအုပ်ကြီး ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။ သစ်ဆင်ကြီးကို မြင်သည့် တပြိုင်တနက်တည်း တုန်းကြီးအခက်မှ လည်းကောင်း၊ တုန်းကြီး၏ ဘယ်ဘက်ညာဘက်မှ လည်းကောင်း၊ တောခွေး အုပ်ကြီးသည် ညှပ်၍ထားပြီး သစ်ဆင်ကြီးအဘို့ ဆုတ်လမ်းဖြေးလမ်း လုံးဝပိတ်၍ ထားလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော် အနေဖြင့် အိမ်ခွေး- ရွာခွေး- သို့မဟုတ် ခွေးယဉ်များအဘို့ သစ်ဆင်အနှံ့ရလျှင် သစ်ဆင်ကို ကြောက်လှန့်၍ အိမ်ခွေးတွေသည် တအိုင်အိုင် အော်မြည်ကာ ‘ဖင်သီ’ နေတော့သည်ကို ပြေး၍ သတိရမိ၏။ သို့ရာတွင် ယခု တောခွေးများ အခြေအနေမှာ ကျွန်တော်တို့ အခမန်းပင် သတ္တိရှိလှပြီး တောတွင်းဘုရင် ကျားကြီးပြီးလျှင် ၎င်းသစ်ဆင်ကြီးများက ဒုတိယ ဘုံ ခံသည့် အဆင့်အတန်း အခြေအနေကိုပင် ရဲရဲကြီး တိုက်ခိုက်နေခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သစ်ဆင်ကြီးသည် ပိုင်လောက်ပြီအထင်နှင့် နီးစပ်ရာခွေးအကောင်ကို ထိုး၍ အလိုက်ကွင် သစ်ဆင်ကြီး လှမ်းအဆွံ့ခံရသော တောခွေး

သည် တပါတ်လျှန်းပစ်ကာ သစ်ဆင်ကြီး၏ ခေါင်းပေါ်မှ ရှောင်
တိမ်းလိုက်သည် ဤတွင် ဘေးမှ အရံသင့် စောင့်နေသော တော
ခွေး ခြောက်ကောင်သည် သစ်ဆင်ကြီးကိုသင်၍ တချီသည်း ကိုက်
ပဲလုံးသတ်ကြတော့၏။

ဖုရော... သစ်ကိုင်းများရော ကျိုးပဲ့လှည့်စင်ကာ ထွက်ပေါ်
လာသည့် အခြေအနေအောက်၌ တစ်ဖက်ကြာလျှင် ဗလုံးဗထွေး
ထိုက်ပဲ့သည် ရှက်နဲ့ အုပ်စုကွဲသွားပြန်၏။ တောခွေးတွေရော သစ်
ဆင်ကြီးပါ သွေးသံရဲ့ရဲ့ မြင်မကောင်းအောင်ရှိချေ၏။ သစ်ဆင်ကြီး
လည်း တကောင်နှင့် အများဖြစ်လာ၍ အတော် မောပန်းနေပုံ
နာကျင်နေပုံ တွေရခဲတာ့သည်။

တစ်စုမှူး ဗိုလ်ကြည်မောင်သည် သူ၏ဘေးမှ အသင့်လွယ်လှ
လာသော ကင်မာနှင့် တပြတ်ဖြတ် တချောက်ချောက် တောခွေး
အုပ်နှင့် သစ်ဆင်ကြီး တိုက်ပွဲကို ခါတ်ပု ရိုက်နေတော့သည်။

အလွန်တိုင်း သစ်ဆင်ကြီးရှေ့သို့ အာရုံစိုက်နေခိုက်တွင် သစ်
ဆင်ကြီးနောက်မှ တောခွေးသုံးကောင်သည် လျင်မြန်လှသည့် အ
ချိန်ဖြင့် သစ်ဆင်ကြီးကို နောက်ပိုးသိပ်၍ ဝင်ရောက် ကိုက်ခဲပြန်
သည်။ ဤတွင် သစ်ဆင်ကြီးဘေးမှ အရံသင့် စောင့်နေသော
ထိုက်ပဲ့မဝင်နဲ့ရသည့် တောခွေးများသည် သစ်ဆင်ကြီး၏ လည်မျို
နှင့် လည်ဂုတ်များကို ထရီရီထည်းထိုး၍ မလွတ်တမ်း ကိုက်ဖွဲကြ
တော့၏။

“သွားပြီဦး... သစ်ဆင်ကြီး...”

ဦးဘိုးဟန်သည် မချင်မရဲ့ အသံကြီးဖြင့် သစ်ဆင်ကြီးဘက်မှ
လရုဏာထုတ်သဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ မှန်ပေသည့် ဤ၌ကား သစ်
ဆင်ကြီး၏ နောက်ဆုံးသိတ် တိုက်ပွဲသာဖြစ်၏။ မိမိအုပ်နေသော

ဘောခွေးအုပ်များကြားမှ သစ်ဆင်ကြီးသည် ခေါင်းမထောင် နုလံ
မထူမလှုပ်ရှားနိုင်တော့ချေ။

“ကြောက်စရာ ခွေးတွေဗျာ... ကျုပ်တို့ ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်
မို့သာ တောခွေးကကျားသစ်ကြီးကို ကိုက်ထယ်ဆိုတာ ယုံရတာ ဒီ
ပြင်မှာပြောရင် ယုံတမ်းစကားဘဲ ဖြစ်မယ်...”

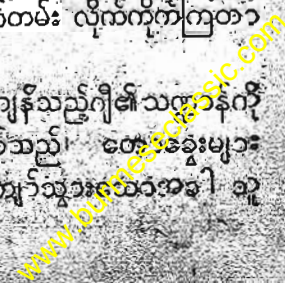
တပ်ကြပ်တင်လိုင်သည် ရိုင်ဖယ်ကို မြေ၌ထောက်ကာ မျက်စေ့
ကျွတ်ထွက်ခမန်း နောက်ဆုံးသိတ် တိုက်ပွဲကြီးကိုကြည့်ကာ ဝေဘန်
ချက်ချလိုက်၏။

“ကဲ... သာကြ... ကျုပ်တို့ ဘာသာ ဘေးက ရှောင်သွားကြရ
အောင် ဒင်းတို့ရန်မရှာကောင်းပါဘူး...”

ဦးဘိုးဟန်သည် ချောင်းတချက်တန်ကာ လှည့်ပေးလိုက်ပြီး
ရှေ့မှ ထွက်လိုက် သည်တွင် တောခွေး အုပ်ကြီးသည် ချက်ခြင်း
ခေါင်းထောင်ကာ ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်း၍ စေ့သည်ကြောင့်
သုတ်ကနဲ ဘေးသို့ရု၍ ပေးပါသည် ခုတင်ကလေးကမူ ဂျီကိုဟန်ပါ
ပါကိုက်ချီ သတ်ဖြတ်နိုင်သော သစ်ဆင်ကြီး (ဝါ) ကျားသစ်ကြီး
သည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ ဘိုက်ဟင်းလင်းပွင့်ကာ အူတွေအသည်း
တွေပြောင်နေတော့၏။ သစ်ဆင်ကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်ဘက် ပေါင်
သာများအတွင်းမှ အချိုးပြုဖွဲ့များကိုလည်း ကျွန်တော်တို့အရင်း
သားတွေလိုက်ရသည်။

“သူတို့ကိုက်လာတဲ့ဂျီကို သစ်ဆင်ကြီးက ကြားကဖြတ်ပြီးလိုက်
လှသွားလို့ သစ်ဆင်ကြီးနောက်ကို မလွတ်တမ်း လိုက်ကိုက်ကြတာ
ဘဲ...”

ဦးဘိုးဟန်သည်အရိုးသားသားခန့်သာ ကျန်သည့်ဂျီ၏ သဏ္ဍာန်ကို
ပါကြည့်ကာ သွားရင်း မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ တောခွေးများ
သည် ကျွန်တော်တို့ ဝင်းတို့စားကျက်မှ ကျော်သွားသော်အခါ ခု

ထက်ငါ သစ်ဆင်ကြီးနှင့် ဂျီကောင်ဂျီရာသို့ ပြေးသွားကြပြန်တော့
သည်။

“ဒီကောင်တွေ ခါးပိုးအမဲလိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား ဦး
ဘိုးဟန် သတ္တိလဲ ပြောစရာမရှိ အရှေ့အတိမ်းကလဲ ပဋမတန်း
တောကလဲကျွမ်းနဲ့...”

ရဲဘော်ကျော်လှိုင်၏ အကြံပေးချက်ကို ဦးဘိုးဟန်သည် ချက်
ခြင်းပင်...

“မင်းမွေးစမ်း ကြည့်ပါလားကဲ့... မျက်စေ့ ပွင့်ကတည်းက အိမ်
မှာ မွေးထားတဲ့ ကြက်ဇော့ သဲဇော့ ဝက်ဇော့ ခံနိုင်ရင် ခံပြီးတော့
အိမ်နားနီးခြင်း ကြက်တွေ ဝက်တွေ ဒီခွေးကိုက်လို့ ရော်စရာရှာ
ထားပေတော့ တော်တော်ကြာ ကြီးလဒရင် အိမ်မှာဘယ်လောက်
ထားထား မနေဘူး... တောထွက်တာချိတ်...”

ဦးဘိုးဟန်သည် တောခွေး၏ ဇာတိရုပ် အကြောင်းကို ပြန်လှန်
၍ ရှမ်းလင်းပြသည်။

ဒါကြောင့် သစ်တောဥပဒေမှာ တောခွေးနဲ့ ဝက်ကျားကျား
သစ်တွေပစ် လိုင်စင်မပါဘဲ ပစ်ခင့်ပေးတယ် ဆုလဲပေးတယ်၊ ဘယ်
လောက်သားကောင်တွေ ဖြုန်းတီးဖျက်ဆီးတဲ့ တောခွေးလဲဗျာ...”

ချောင်းအတိုင်း ဇီးမိုင်ကျော်မှ စုန်ခွဲသည့်နေ့က ကျွန်တော်
တို့၏ စော့တွင်း လျှိုဝှက်စခန်း၏ အရှေ့ဘက် ချောက်ထိပ်အနီး
သို့ ချဉ်းကပ်ဆိုက်ရောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စကားဝှက်
အဖြေကို အသံပေးကာ ချောက်ထိပ်မှစခန်းထိပ်သို့ တက်ရောက်
ခဲ့သည်။

ထမင်းချက်တာဝန်ခံ ရဲဘော်ထွန်းမောင်နှင့် ရဲဘော်မောင်ပု
တို့က အသင့် စီမံ ချက်ပြုတ်ထားသည့် ဆတ်သား ဖောင်းများဖြင့်
အထော်အသလောင်လာကြသည့် ကျွန်တော်တို့အား နံနက်စာအ

တွက် ကျွေးမွေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လက်မပါတ်နာရီကို
အမှတ်ရ၍ ကြည့်လိုက်ရာ နေ့နံနက်နာရီခွဲ အချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့
ပြီးဖြစ်ပါသည်။ နံနက်ခင်း ဘမ်းဆီးရမိအုများက ကျွန်တော်တို့
မရောက်လာမီ ၎င်းတို့သဘောအရ ၎င်းတို့ဘာသာ ကျွန်တော်တို့
တပ်နှင့်အတူ ဉာဏ်ထွန်း၏ စခမ်းနှင့် ဉာဏ်ထွန်းကို ရွာဖွဲ့သမီး
ဆီးရန် အသီးသီးတာဝန်ယူပြီး ဩစွာရေ သောက်ခဲ့ ကြပါသည်။
သို့ရာတွင် ကျွန်တော် အနေနှင့် လူတယောက်၏ အပြောင်း အလဲ
မြန်ဆန်မှုကို ရုတ်တရက် လက်မခံနိုင်ပါ။ မယုံကြည်နိုင်ပါ။ လက်
တွေ့အားဖြင့် ၎င်းတို့၏ဂတိမှန်မမှန်ဆုံးဖြတ်ရန် စဉ်းစားထားလိုက်
သည်။

တပ်စခန်းတဝိုက်ကို ကင်းပုန်းချ၍ စောင့်စေခြင်း၊ တတ်သမျှ
သေနတ်လက်နက်များအသံ လုံးဝမကြား မပစ်ဖောက်ရန်သတိ
ကြီးစွာပေး၍ ညွှန်ကြားခြင်း၊ ရဲဘော်များအား နေခင်းတွင် အ
နားပေးကာအင်အား ဖြည့်စွက်ထားစေခြင်းစသည့် မြင်ဆင်မှုများ
ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ရင်း ညဉ့်အချိန်ကို ကျွန်တော်သည် စောင့်ကြိုလင့်
ပါသည်။

“ရန်သူအခြေခံရွာနှစ်ရွာသို့”

အတော်ကလေး မျှော်စဉ်ပြုလာသည့်နေ့ကတွင် ကျွန်တော်တို့
ချီတက်ရေးတပ်ဖွဲ့သည် စတင်ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်သည်။
ရန်ကြီးအောင် စစ်ကြောင်းဆီမှလည်း အကြောင်းထစ်ထုတ် ထား
ခြားမှုမရှိကြောင်းနှင့် ကရင်ရွာများ၌ စနစ်တကျတပ်စွဲ၍ အသီး
သီးတပ်ပြန်ဖြန့်ကာ နေရာယူထားကြောင်းသတင်းပြန်၍ ပို ခံသော်
ယခု ကျွန်တော်၏ ချီတက်ရေးအစီအစဉ်မှာ အောင်မြင်နိုင်
စေနိုင်ရုံမျှကို အေးမှတော့ရိပ်ခိုကာ ပန်းကော ချီတက်ရေးနှင့်
လူစုခွဲက) ပုန်းရွှောင်နေသော သောင်းကျန်းသူမျိုးကို ရွာပေးရန်

စီစဉ်မှုရှိပါသည်။

ရဲခေါင်စစ်ကြောင်းနှင့် ဆုခံရောင်းစစ်ကြောင်း အင်အားစုနှင့်ပေါင်းကြည့်ရာ ထိုကိစ္စအားတစ်ခုနှစ် ခွဲအပြင် စိန်ပြောင်းတပ်စုနှင့်စုနှင့်စက်လေ့နတ် တပ်စုနှစ်စုအပိုရှိလာသည်ကြောင့် ဘော့ဆိုင်နှင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာအစုကို ရှင်းလင်းရေးအတွက် အင်အားလုံလောက်နိုင်သည့်ဟု ယူဆသည်။ အကယ်၍ နောက်ထပ် အင်အားစုလိုသျှင် တပ်ရင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော တပ်ခွဲနှစ်ခုကို ပြန်ပေါ်လိုက်လျှင် နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း တပ်အင်အား ဖြည့်စွက်နိုင်ပေမည်။ ရန်ကြီးအောင်စစ်ကြောင်း၌ တပ်ခွဲ တစ်ခုအင်အား စိန်ပြောင်းတပ်စု၊ စက်သေနတ်ကြီးအင်အားပြင် ရိက္ခာတပ်မှ ရဲခေါင်ကုံးသယ်နှစ်ယောက် စသည့် အင်အားများရှိနေ၍လည်းကောင်း၊ ပျဉ်းမနားမြို့နှင့် များစွာ နီးကပ်နေသလောက် လိုအပ်လိသလို အင်အားဖြည့်စွက်နိုင် သည့်အတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ချေ။

စခမ်းချမှတ်ခဲ့သည့် နေရာခွန်သမ္မုကို ကျွန်တော်တို့တပ် စတင်မထွက်ခွာမီ ခြေရာ လက်ရာဟုသရွေ့ ချက်ခြင်းဖျောက်ဖျက်ပစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့၏နောက်သို့ ခြေရာခံ၍ မလိုက်နိုင်အောင် သတင်းအစုအဝေးတို့ပါ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် အားလုံး စီစဉ်ခိုင်းလိုက်သည်။ လမ်းပြလုပ်သူ သုံးဦးကိုလည်း ခရီးမထွက်မီ ကကြိုတင်၍ ချီတက်မည့် ဧတာတိုင်းခရီးကြမ်းနှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို နားလည်အောင် ပြောဆိုထားကာ ခရီးလမ်းပန်း မမှားစေရန် ကြိုတင်စီစဉ်မှု တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းမှုများပြုလုပ်စေ၏။

ညှိနှိုင်းခန့်မှန်းချက်တို့တွင်ကျွန်တော်တို့သည်သွေခိုင်းနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်ရွာကြီး အစုအစုံ တောကြား တောင်ကြားမှ ဖြတ်၍ စတင်ကာ ချီတက်ကြသည်။ ကျွမ်းကျင်သော လမ်းပြကောင်းများ၏ နောက်မှ တတန်းစီ တန်းကာ တစ်စုလိုက်ခွဲ၍ တာထုတ်ပြီးထုထု ငွေ

ကင်းတပ်စီပီ နောက်ကင်း တပ်စီပီ ထားကာ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းပြလုပ်သူများ၏ အစီရင်ခံချက်အရ ဖတ်ခေါင် ကျေးရွာနှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ချီတက်ရာ ဒေသသည် ဆေး ရှစ်မိုင်ခန့် ကွာဝေးကြောင်းကို သိရခြင်းအားဖြင့် အတော်ကလေး ခရီးပြင်းအောင် ချီတက်နိုင်မှ နံနက်မိဗူးမလင်းမီ ပတ်ခေါင် ကျေးရွာ ဒေသသို့ ချဉ်းကပ်နိုင်သည့် အရေးကို ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။ တခါတခါ စမ်းချောင်းများကို ဖြတ်၍ လည်းကောင်း တချီတချီတွင် လျှိုစွပ်ထဲမှ ဝင်၍တဖန် တချက်တချက်တွင် မြင့်မားသော စောက်ထိုးတက် တောင်နံရံ များကို တယောက်စီ တလှည့်စီ တစ်ကျော်ခါ ရသည့် ပင်ပန်းလှသည့် ခရီးစဉ်များကို ဖြတ်ကျော်ကာ ညှိနှိုင်းသယ်နှစ်နာရီ အချိန်တွင် ငွေ ဆုံးလမ်းပြန် ခေတ္တရပ်နားရန် ခွင့်ပန်၍ တပ်များကိုရပ်နားစေတော့သည်။

“အဲဒီဟာ... ပတ်ခေါင် ကျေးရွာ နယ်နိမိတ် အစဉ်။ ခုကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတာ အမြင့်ဆုံးတောင်တန်းဘဲ မိုလ်မူး ဒီကနေပြီး သွားရင် ပတ်ခေါင်ရွာဟာ ရှစ်မိုင်ခန့် အများဆုံး တောင်တက်ထိပ်မရှိဘဲတော့ပါဘူး... လမ်းအတိုင်း တက်ရရင် ခုလောက်ဆို ရင် ရောက်နေပြီ ခုလောက်ရတဲ လမ်းက တောကြမ်း ခရီးကြမ်းချီဘဲမို့...”

“ဦးဘိုးစ ဒီလိုလုပ်ပါ ကျုပ်တပ်တွေက ထုတ်နိုင်သမျှ ပတ်ခေါင်ရွာကို ကွင်းကြီးရွာခွဲ အရှေ့ပိုင်းကို ရောက်နှင့်ချင်ထယ် မနက်မှ အရှေ့ကပြိုပြီး တိုက်မယ်...”

အမိန့်ပေးလိုက်သည့် ရဲဘော်များအား ဆယ်မိနစ်အချိန် အနားပေးလိုက်ပြီး အချိန်စေ့ညှိအခါ၌ အက်လက်၍ ပတ်ခေါင်ကျေးရွာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ ငွေ ပြေးတစ်စု ၎င်းနောက်မှ ကျွန်တော်နှင့် ရုံးအဖွဲ့သည် ဒုတိယ တပ်နှင့် တွဲဘက်၍

ချီထက်ခွဲကြသည်။ တပြည့်နပြည့်နှင့် စောင့်အဆင်းသို့ စတင်ကာ ဆင်းခဲ့ရသည့် အခြေအနေကို နားလည်လိုက်သည် အကြောင်းမှာ ခတ်ဖြေးဖြေး ဆင်းခဲ့သည့် အခြေအနေမှ ကျွန်တော်တို့ အောက်၌ တပြည့်ထဲသော စောင့်တန်းကြီးကို တွေ့ရသောကြောင့်တည်း။

ထောင်အဆင်းတင် ချောင်းကလေးတချောင်းကို ဖြတ်ကျော် ခဲ့ရာ ချောင်းအောက်ပိုင်းဆီမှ ဝန်းကနဲ အသံကြီး တချက် ပေါ် ထွက်လာပြီး ဝါးပင်များ တိုးသံ သစ်ပင်လဲသံများ တခဲနက်ပေါ် ထွက်လာတော့သည်။

“ပြောင်အုပ်ကြီးမျိုး...လူနဲ့ ကြိုတင်ရလို့ ညိမ်နေတာ ခုတော့ ကြောက်အား လန့်အားနဲ့ နောက်လန်ပြေးကုန်ပြီ အားကြီးအမဲ ပေါက် ဒေသဘဲ တပ်ခေါက်ရင် ကျုပ်တို့ သပ်သပ် အမဲပစ်လာ ကြရအောင်...”

ဦးဘိုးဟန်သည် ပြောင်အုပ်ကြီး၏ တဝန်းဝန်း ပြေးလွှားသံကို နားစွင့်ကာ ထောင်ရင်း ခေါင်းတင်မြဲမြဲနှင့် ကျွေးပစ်နေတော့ သည်။

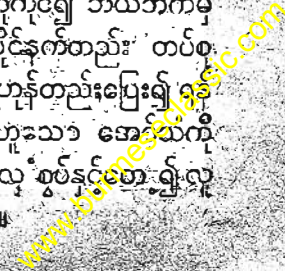
မှန်ပေသည် ၎င်းအရှေ့ ရိုးမဘက်၌ သပ်သပ်အမဲပစ်သူ မုဆိုးမရှိ ခဲ့ခြင်း လူနေမှု နည်းပေါင်းခြင်း သစ်တောဘက်မှလည်း တနစ်တ ခေါက် ရောက်ခဲ့သည်ကြောင့် သားကောင်ကြီးတွေ ရဲတင်းချင်တိုင်း ရဲထင်းကာ ပေါ့များချင်တိုင်း ပေါ့များနေတော့သည်။

နတ်သုံးနာရီခွဲအချိန်တွင်ရှေ့ဖျားချီထက်ကင်းတပ် စုက ရှေ့၌ မီးဖိုနှင့် လူတစ်စုကို တွေ့ရကြောင်း သတင်းပို့ ပါသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်နှစ် ဦးဘိုးဟန် ဦးဘိုးရဲတို့ လူသိုက်သည့် တပ်စုမျိုး တပ်ခွဲနှင့်အတူ ကင်းတပ်စိပ်ကို ခေါင်းဆောင်၍ မီးဆောင်ပြင်ရ သော နေရာဘက်သို့ အလှမ်းခြင်း ကင်းထောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်

တော်သည် ချက်ခြင်းပင် မှန်ပြောင်းကို ထုတ်၍ ဂိုက်သုံးရာ အကွာ ရှိ မီးရောင်နှင့် လူတစ်စုကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

အလယ်တွင် မီးဖိုကြီးဖို၍ ဘေးမှပေါက်ကာ မီးလှိုင်းစကား ပြောနေသော သေနတ်ကိုင် လူတစ်စုကို အရှင်းသားတွေရသည်။ ၎င်း အနက် လူနှစ်ယောက်မှာ မီးဖိုဘေး၌ အိပ်ကာ ပြောင်းတန်အခစီ နှင့် ဘိန်းဂျူးနေတော့သည်။ လူပေါင်းစုံ ဖြစ်တတ်သန်းစုဆောင်း ထားသော သောင်းကျန်းသူများ၏ တဝင်အမှန်ကို တွန်တော်သည် စဉ်းစားရင်း စိတ်မကောင်းမိချေ။ မည်သည့်ယုံကြည်ချက် ခံယူ၍ နိုင်ငံရေး အယူ အဆ သဘောတရားမရှိ၊ ဗိုလ်ကျခြင်း၊ လူယက် ၍ ရရှိသည့် ငွေကြေးအတွက် ခေါင်းဆောင်၏အပေါ် ကြည်ညို မှု အပျော်သက်သက်လုပ်ခြင်း စသည့် အကြောင်း အရာ တခုကို ကျွန်တော်သည် မှန်ပြောင်းတွင်းမှကြည့်ရင်း ဂရုဏာသက်မိသည်။ သို့ရာတွင် တာဝန်သည် တာဝန်သာဖြစ်ချေ၏။ ရန်သူကို ရန်သူဟု ၍ မြင်ရမည်။ သဘောထားရမည် လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း တပ်စုကို ဘယ်ညာဖြန့်ကာပန်း၍ တက်စေပြီး တတ်နိုင်သမျှ သေနတ်သံမထွက် ဘဲ တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ စစ်မေး၍ ရနိုင်ရန် ရန်သူကို အရှင်ဘမ်းစေခြင်း စသည့် စစ်ပရိယာယ်များအသုံးပြုရန် အမိန့်ပေးကာ ကျွန်တော် တို့သည် ခြေသံလုံလုံနှင့် ရန်သူလူစုရှိရာသို့ တလှမ်းခြင်း တက်ခဲ့ လေသည်။

ကျွန်တော်သည်ညာဘက်ကလျပ်နီခါးရှည်ကိုကိုင်၍ ဘယ်ဘက်မှ ရှေ့သို့ တအားလှုပ်၍လှုပ်၍ ပြလိုက်သည့် တပြိုင်နက်တည်း တပ်စု ခုတော်များသည် လှ စုပ် တဖွေးဖွေးနှင့် အဟန်တည်းပြေး၍ ရန် သူကင်းအဖွဲ့ကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ကျား ဟူးသော အော်သံကို လှံစ မအော်စေရဘဲ၊ ဖိတ်တသိတ်တပ်၍ လှံ စုပ်နှင့်ပစ္စား ၍ လှံ ခြင်းပူးကာ သတ်သောတိုက်နည်းမျိုးဖြစ်သည်။

သေနတ်ကို လှမ်း၍ ဆွဲယူလိုက်သည့် သောင်းကျန်းသူ တဦးကို ရဲဘော်တဦး၏ လှံ စွပ်ကန် ရင်ထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားပြီး ငြိမ်ကျစေ၏။ နောက်သို့ ထ၍ ပြေးထွက်လိုက်သော သောင်းကျန်းသူ သုံးဦးကို ထဖက်မှု ဖမ်း၍ တက်လာသော ရဲဘော်များ၏ လှံ စွပ်များက နေရာတွင် တန့်ကန့် ရပ်သွားစေ၏။ တိုက်ပွဲသည် တခဏကြာအတွင်း၌ ရှင်းလင်းပြီးစီးခဲ့တော့သည်။ သောင်းကျန်းသူ ရှစ်ဦးအနက် နှစ်ဦးသည် လှံ စွပ်ဖက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးသွားပြီး ကျန်ခြေသဦးကို လက်ရ အရှင်ဘမ်းမိခင်သည်။ ၎င်းတို့ကို ခေါ်ဆောင်သည့် အင်္ဂလိပ် သေနတ်ငါးလက်၊ နှစ်လုံးပြူး၊ နှစ်လက်နှင့် ဓါးတစ်စင်းကို သိမ်းဆည်းရမိတော့သည်။

“မင်းတို့ဘယ်သူ တပ်ဖွဲ့လဲပြောစမ်း...”

ဦးနုသည် ရှမ်းဘာသာဖြင့် မေးလိုက်သည်တွင် တော်တော်နှင့် အဖြေထွက် မလာချေ။ ထို့ကြောင့် ဦးနုသည် တချက် ရယ် လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့မပြောရင်လဲ ဒီသီပြီးသားကျ၊ မင်းတို့အထဲကလူတွေကို မိထားကြပြီ ခေါ်ခဲဒဲဟ၊ စိန္တကို သူတို့ကိုပြရအောင်...”

မကြာခီ စိန္တကို ကြိုးတုပ်များနှင့် ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ညှပ်၍ ခေါ်လာပြီး ဘမ်းမိထားသော သူများက ကောင်းစွာ မြင်စေရန် စိန္တ၏ မျက်နှာကို လက်နှိပ်ခတ်မီးထိုး၍ ပြလိုက်၏။ ဦးနုက ချက်ခြင်းပင်...

“တော်ပြီ ပြန်ခေါ်သွားတော့...”

တဖန် ဘမ်းမိထားသူများဘက်သို့ လှည့်၍...

“ပြောတော့မင်းတို့အားလုံးအကြောင်း စိန္တက အကုန်ဖွင့်ပြောသွားပြီ။ သာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒုက္ခခံနေကြနဲ့ ငါ့လူများ၊ မင်းတို့အပြစ်ဒဏ်ဆီရဲမဟုတ်လား၊ သေဒဏ်ပေးနိုင်တယ်၊ နောက်ဆုံး အခွင့်အခရားပေးမယ်၊ ဥာဏ် ညွှန်းဘယ်မှာလဲ ပါတ်ခေါ်မြှာလား တော့

ဆိုင်းမှာလား တိတိကျကျပြောကွာ...”

“ကျွန်တော်တို့ အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကျွန်တော်တို့ကို မသတ်ဘူးလား... ဆရာ...”

မရဲတရဲလေသံဖြင့် သောင်းကျန်းသူ တဦးက စတင်၍ ဦးနုသို့ ပြန်၍ မေးပြန်ပါသည်။

“အေး... မင်းတို့ မှန်တာပြော... မပြော စစ်ဆေးကြည့်မယ်၊ မှန်တာပြောရင် မင်းတို့ကို မသတ်ဘူး... မင်းတို့သားမယားတွေဆီ အရောက်မြန်ပို့ ပေးမယ်၊ ဘာမှမလဲ ဒီ့ မလုပ်ဘူး...”

“ကောင်းပြီ ဆရာကြီး၊ ဥာဏ်ထွန်းဟာ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာစဉ်က ရွာမှာ မနေတော့ဘူး... ဆရာကြီးတို့ စစ်တပ်တွေ လာမှာ သိလို့ ရွာကခွာပြီး ဖတ်ခေါင်ရွာရဲ့ အရှေ့ဘက် ဒရောက်ကူးစခန်းမှာ တပ်ပုန်းနေတယ် ဆရာကြီး...”

“ဘယ်ဒရောက်ကူး စခန်းလဲကွ... နမ်းအော့ ရေတခွန်နားက ဒရောက်ကူး စခန်းလား...”

“ဦးနုသည် နယ်ကျွမ်းကျင်သူ ပြီပြီ မေးလိုက်ရာတွင်...”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ လူစုကို ဆရာကြီးတို့ လာမဲ့လမ်းက ကြိုတိုက်ရအောင် လွှတ်တာဘဲ မိုးချုပ်လို့ နက်ဖန်မနက် အစောထပြီ၊ ရှေ့တက်မလို့ ဟာ...”

“ဒီပြင်ကင်းတွေ ချပေးသလား... ဒီအနားမှာ မင်းတို့တပ် လူတွေ ရှမ်းပြည်ဘက်က ခေါ်ဖားထယ်ဆို ဘယ်လိုလဲ...”

ဦးနုသည် ဆက်လက်၍ ရနိုင်သမျှ မေးခွန်းကို အစ်ထုတ်ယူသည်။

“ချောင်းထယ် ဆရာကြီး... သူတို့ရှေ့မှာ ကင်းဖွဲ့ရှိတယ် သူတို့တပ်တွေတော့ ဆရာကြီးတို့ ပတ်ခေါင်နဲ့ တောဆိုင်ရွာနားမှ အသင့်စောင့်နေကြတယ် ဆရာကြီးတို့လာရင် ထမ်းကပြတ်တိုက်

မယ်လို့ဘဲ ပြီးတော့ ရှမ်းပြည်ဘက်က သူတို့လူတွေ အကူမလာနိုင်ဘူး...

ဟိုမှာလဲ ဂျပန်စစ်တပ်တွေက သူတို့ကို လိုက်ရှာသတ်နေတယ်...
“ကောင်းပြီ... မင်းနဲ့မည် ဘယ်သူလဲ ဘာလူမျိုးလဲ ငါ့မှန်မှန် ပြော မင်းငါ့အရာ ဆီရဲ့လား...”

“မှန်မှန်ပြောနေပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် နံမယ်က နန္ဒလီလို့ခေါ်ပါတယ် ရှမ်းစစ်စစ်ပါ မိုင်းဖြိုက ဇာတိပါ ဟိန်ခွန်ဘူးဟာ ကျွန်တော့် ဦးရီးအရင်းပါ ကျွန်တော်သာ မကောင်းတဲ့ လူတွေနဲ့ ပေါင်းမိပြီး နောက်ပိုင်း မပြန်ရဲဘဲ ဒီတောင်ကြားမှာ သောင်တင်နေတယ် ခင်ဗျ...”

“ဪ... မင်းက ဟိန်ခွန်ဘူးရဲ့ တူကိုး ဟိန်ခွန်ဘူးမှာ သားသွီးဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲကွာ... သူ့ဇာတိဘယ်ကလဲကွာ... သူ့ မိန်းမဘယ်ကလဲကွာ မှန်မှန်ပြောပေါ့ ငါ့ကို လိမ်မယ် မကြာနဲ့...”

“ဟိန်ခွန်ဘူးမှား သားနှစ်ယောက် ခွန်ဘာနဲ့ ခွန်ပန်း၊ သမီးကနန်းလှ၊ သူ့ မိန်းမကပင်လောင်းနယ်က ဒေါ်အညွန့် ကျွန်တော်ဟာ ဒေါ်အညွန့်ဘက်က တော်တဲ့တူပါ...”

“ကျွန်တော် အဖေဟာ ဒေါ်အညွန့်မောင် အရင်းခင်ဗျ အဖေနဲ့ အမေငယ်ငယ်က ပင်လောင်းမှာ နေတယ် ကြီးမှ မိုင်းဖြိုနယ်ကို ရွှေ့နေခဲ့တယ်”

“ကဲ... ဆရာကြီး ကျေနပ်ပြီလား... ခင်ဗျား ယုံကြည်ပြီလား”

ဦးနုသည် စစ်ဆေးခံသူ၏ နားရင်းကို တချက်နာနာကလေးပုတ်ခတ်၍ ရိုက်လိုက်ပြီး...

“ဟင်... ချေးကောင် လူမိုက် ဆွေမျိုးတွေနဲ့မယ် အားကြီးဖျက်တယ် နင်-ငါ့ကိုကြည့်စမ်း သေသေချာချာ ဘယ်သူလဲလို့...”

“ဦးနုသည် သူ၏မျက်နှာကို လက်နှိပ်ခေါ်တမ်းဖြင့် တချက်ထိုးကာ ပြုလိုက်၏။

“ဟိုက်...”

ဟူသော အလွန်တကြား အော်သံနှင့်အတူ ငိုသံထွေပါပေါ်ထွက်လာပြီး အစစ်ဆေးခံရသူ နန္ဒလီသည် ဦးနု၏ ခြေသလုံး နှစ်ဘက်ကို သိမ်းကြုံး၍ ဖက်ကာ ငိုထိပါသည်။ ဦးနုသည် စမ်းနည်းလာသည့်အသံဖြင့် ကျွန်တော် အား လှည့်၍...

“ကျုပ်တူအရင်းဗျ သူ့အဖေဟာ ကျုပ်ညီအရင်း ထမုန်ဝ...”
ငိုယိုရင်း နန္ဒလီသည်ဦးကြီး သေပြီကြား၍ လွမ်းဆွတ်ခဲ့ကြောင်းကို ပြန်ပြောကြပါသည်

“ဗိုလ်မှူး ဒီအကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းအသုံးပြုရမယ်”

“ကဲ... ဒို့ အလုပ်ကို မင်းလိုက်ကူညီရမယ် ဖောဒါက ဒို့ ဗိုလ်မှူးကြီးကူ...”

ကျွန်တော် အား မိတ်ဖွဲ့ပေးပါသည် နန္ဒလီသည် သူ၏ငယ်သားများကို ရှမ်းဘာသာဖြင့် တခွန်းပြောလိုက်ရာ အော်... ကနဲ တခွန်းသာ ထူးပြီး ကျွန်တော် အား တညီတညွတ်တည်းထိုင်၍ အချိအသေပေးကြပါသည်။

ကျွန်တော် အသို့ မမျှော်လင့်သော ကာလတွင် ရန်သူ မှ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ စိတ်ချစရာလူထောက်ဘဦး လက်ခံရရှိသည်ကြောင့် အတော်ကလေး ဝမ်းသာသွားမိ၏။

မကြာမီနန္ဒလီသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ လမ်းပြများနှင့် အတူ ဉာဏ်ထွန်း စေလွှတ်ထားသည့် ကင်းအဖွဲ့များကို ရှောင်ကင်း၍ ဉာဏ်ထွန်းရှိ ပုန်းနေရာ ဒေသကို ကူးစမ်းသွားခဲ့ပြီး ခေါ်တော်သွားပါသည်။ နန္ဒလီပြောသည့်အတိုင်း မှန်ပါသည်။ ဝမ်းကွဲကင်းအဖွဲ့

သုံးဖွဲ့မှ လှည့်ပတ်ကာ လှည့်သည်။ ဘောင်ရှောက်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့များက ရန်သူအင်အားစုသည် တစ်ထရာ အသံမပေးတမ်း ဖောက်ထွင်းကာ ရန်သူနောက်ပိုင်းသို့ဝင်ရောက်ခဲ့နိုင်သည်။ မိုသ်းကား အလင်းပိုင်းသို့ လှခဲ့လေပြီ တောင်ကုန်းတလှည့် ချိုင်းဝမ်း တလှည့်နှင့် ထူထပ်စွာ သစ်ပင်စုံ ပေါက်ရောက်သော မြေမျက်နှာပြင် ဒေသသို့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့များသည် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့တော့သည်။

“မရောက်သေးဘူးလား... ဦးနု မိုသ်းလင်းတော့မယ်...”

ကျွန်တော်က ဦးနုသို့ လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်သည်။ ဦးနုသည် ကောင်းကင် တဝိုက် အခြေအနေကို တချက် အကဲခတ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး နန္ဒလီကို ခေးမြန်းပါသည်။ နန္ဒလီကလည်း အရေးတကြီးနှင့် သွက်သွက်ခြေလှမ်းကာ ကျွန်တော်တို့သွားနေရာ ညာဘက်သို့ ညွှန်ပြပါသည်။

“အဲဒီနေရာ တဝိုက်ဟာ ပတ်ခေါင်ရွာဘဲ ခုဟာ ရွာနှစ်ရွာကို ကျော်ပြီး ဒီရောက်ကူးစခမ်းကို ဝိုင်းမိအောင် နန္ဒလီ ခေါ် ခဲ့တာပါ ဗိုလ်မှူး...”

ဦးနုသည် တောတောင် အခြေအနေကို တချက် အကဲခတ်ရင်း....

“ကျုပ်ငယ်ငယ်က ဒီတော့တွေမှာ အတော်နဲ့ တယ် ခဲ့တော့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး.....”

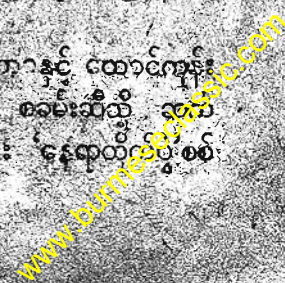
တော်၏ ညာဘက်သို့ ဖြတ်၍နန္ဒလီသည် ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ခဲ့ပြီး တဖါလှခန့် တက်ခဲ့သည်နောက်ထက်ခါစ နေရောင်အောက်၌ မီးခိုး တအူအူနှင့် တီတနေရာကိုပြုလိုက်၏။

“အဲဒီနေရာတာ... ညာဘက်ထွန်းနေတဲ့ နေရာဘဲ။ သူ့မှာ လူအင်အား နှစ်ရာလောက်ရှိမယ် တပ်တွေကိုလဲ တော်တော်များများ အဲဒီနားကစပြီး ပတ်ခေါင်ရွာအထိ ပြန်ထားမယ်...”

ကျွန်တော်သည် တပ်ဖွဲ့မှူးများ တပ်ဖွဲ့မှူးများကို အမြန်ခေါ်ထူ၍ စစ်ဆင်ရေး အမိန့်သစ် တရစ်တို စီစဉ်လိုက်သည်။ ‘ရဲခေါင်’ ပစ်ကြောင်းသည် ညာဘက်ထွန်း ခေါ် ရှမ်းငွေထွန်းတစ်ခင်းကို တိုက်ခိုက်ဝင်တိုက်ရန် အာရင်နောင် စစ်ကြောင်းသည် ပတ်ခေါင်ရွာနှင့် ဆွေဆိုင် ရွာများကြား၌ တပ်ဖြန့်ထားသော ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်၍ ပေါ်ပြုပါ ရွာနှစ်ရွာကို ဝင်စီးထားရန်ဖြစ်သည်။ အာရင်နောင် စစ်ကြောင်းကို ဦးနုနှင့် ခရီးလမ်းပန်းသိသော လှမ်းပြန်စစ်ဖောက်ရှင်အတူ ကြိုတင်၍ ရွာနှစ်ရွာကြားရှိ ရန်သူတပ်များဆီသို့ ရောက်ရန် တပ်ဖြန့်၍ လွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲခေါင်စစ်ကြောင်းနှင့် အတူ နန္ဒလီနှင့် လှမ်းပြန်စစ်ဦးစီးကို လှမ်းငွေထွန်း ဌာနချုပ် ပြုလုပ်ထားရာ ဒီရောက်ကူးစခမ်းသို့ တပ်ဖြန့်၍ ဝန်စံတကျ ကမ်းဆောက်လျက် ချီတက်သွားသည်။

တပ်စုလေးစက် ဒီရောက်ကူး စခမ်း ထဲဝိုက်ကို ဝိုင်းမိအောင် နယ်နိမိတ်ကျယ်ပြန့်ကာ စတင်၍ တိုက်ပွဲအခြေခံ စစ်ဆင်မှုအတိုင်း ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ဆယ်မိနစ်အကြာတွင် အာရင်နောင်စစ်ကြောင်း ဆီမှ စတင်၍ ပစ်ခတ်သံများ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာချေသည်။ ကျွန်တော် ဦးစီးသော ရဲခေါင်စစ်ကြောင်းသည် တဖါလှခန့်သာ ငေးသော့သည်။ ညာဘက်ထွန်းစခမ်းသို့ အပြင်းအထန် ချီတက်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ မကြာမီ ခတ်မြင့်မြင့် တောင်ကုန်းကလေးကို တွေ့ပြီးနောက် တောင်ထိပ်မှ လက်နက်ကိုင် လူစုစုက ကျွန်တော်တို့ကို စတင်၍ ပစ်ခတ်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် သံလက်မမော်တာနှင့် ထောင်ကုန်းထိပ်၌ လှမ်း၍မြင်နေရသော မီးခိုးတလှလှနှင့် စခမ်းဆီသို့ ဆယ်စိုက်ပစ်သွင်းစေပြီး တပ်စုများကို ပစ်ခတ်ရင်း ‘နေရာထိပ်ပွဲစစ်’

ပရိတ်တယ်အသွင်ဖြင့် မှ တိုင်းအရွှ်ဆင်ရပါသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှ အထက်စေ့ အောင်နေရာယူထားသောရန်သူများကလည်း ငှက်သေ နှုတ် သုံးလေးလက်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို သီးရွှံ့ တင်းမာစွာခပ်ပစ် ခတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှလည်း စက်သေနတ်ကြီးနှင့် နှစ် လက်မ မော်တားများဖြင့် ရန်သူ၏ အချက်အချာ စက်သေနတ် တွင်းများနှင့် လူစုထဲသို့ ထိမှန်အောင် မရပုံမနား ပစ်ခတ်ရင်း ခြေလျင်တစ်ဖွဲ့များသည် တခဲနက် တောင်ကုန်းအခြေသို့ လှည့်တက် ထောက် တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ပေါက်ကွဲ သံများနှင့်အတူ သုံးလက်မ မော်တားငါးချက်သည် ရှမ်းထွန်း၏ တံစခမ်းကို တောင်းကန် ဝန်းကန် ထိမှန်ကာ စတင်၍ မီးလောင်စေတော့၏။ တပေါ်မှခွန် ဆင်းသူများ ပြေးလွှားသူများနှင့်အတူ ပြန်လှန်၍ အမိန့်ပေးသံ များသည် ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ တုလှုပ်စွာ ပေါ်ထွက်၍ လာချေ ၏။ ခြေလျင်တစ်ဖွဲ့များမှ စက်သေနတ်ဆွဲသံ၊ လက်ပစ်ဗုံးသံ များကလည်း ညီညီညာညာသံပြိုင်တီး၍နေတော့သည်။

မှန်ပြောင်းနှင့်လှမ်း၍ ရန်သူအခြေအနေကိုလေ့လာကြည့်သိုက် သည့်အခါ ၂၅ ရန်သူများသည် ပစ်ရင်း ခတ်ရင်း ဆုတ်ခွာနေတော့ သည့် အခြေအနေနှင့်တကွ ရဲခေါင်စစ်ကြောင်းမှ တောင်ကုန်း ပေါ်သို့ စတင်တက်ရောက်ကာ အကြိတ်အနယ်တိုက်ခိုက်နေသည် ကို ထင်ရှားစွာတွေ့ရသည်။ ရဲခေါင်စစ်ကြောင်းနှင့် စတုတ္ထတစ်ဖွဲ့ ထည် တောင်ကုန်းနေဘက်မှ ထွက်ပြန်၍ ချဉ်းထုပ်ခဲရာ ယခုအချိန် မှပင် တောင်ကုန်းကျောအက်သို့ ရောက်ခဲ့သည့်ကြောင့် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် စတင်ကာ တိုက်ခိုက်လက်ကြောင်းလှိုင်းစတင်ပေါ်ပစ်ခတ် လိုက်သည်။ စစ်မျက်နှာသစ် တခုအနေဖြင့် ကျွန်တော်တောင်းစွာ သဘောပေါက်မိသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ရုံးအဖွဲ့ဝင်များသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အ ပြေးတက်လာခဲ့တော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အတူ တက်ခဲ့သောအ မှတ်နှစ် ဓာတ်စသည်တောင်ကုန်းအခြေမှစ၍ လှ စွပ်တိုက်ပွဲအဖြစ် စ ခမ်းသိမ်းတိုက်ပွဲလုပ်လျက်ရှိကြောင်းကိုရုံးတပ်ဖွဲ့သားများမှာလည်း လှ စွပ်တစ်စားသော ရှင်ဖယ်များ စက်သေနတ်များဖြင့် ညာသံ ကြွေးကြော်သံများပေးကာ ရှေ့သို့ ရောက်အောင် ထပြေးတက် နေလေသည်။ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲဖြင့် မော်တာဆဲတိုက်ခိုက်မိနေ၍ တ ပုကြီး တထပ်တည်း ကိစ္စချောနေဆေး တောင်ခြေရှိ ရန်သူစက် သေနတ်အဖွဲ့ဝင်များ၏သဏ္ဍာန်ပျက်စီးမှုကိုကျော်ကာ ပစ်ရင်းခတ် ရင်း ဆုတ်ခွာပြေးနေသော ရန်သူများ၏ နောက်သို့ အပါတည်း လိုက်ပါပစ်ခတ်ကာ လှ စွပ်နှင့်ထိုးသူကထိုး ရှင်ဖယ်နှင့် ပစ်ခတ်သူ က ပစ်ခတ်နေသည့် တစ်ဖက်ရဲဘော်များ၏ တိုက်ခိုက်မှု စွမ်းရည်ကို ကျွန်တော်တွေ့မြင်ကာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်မိ၏။

ရုံးအဖွဲ့ဝင်တက်ခဲရာ ရှေ့မှ ပစ်ခတ်ရင်း ဆုတ်ခွာ ပြေးသော ရန်သူအုပ်စုသို့ တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းသည် တော်မိုက်နှင့် လှမ်း ၍ ဆူလိတ်ရာတွင် တပြုကြီးကျ၍ ကျန်ရစ်တော့သည်။ လူးလှိုဝ် ပြေးရန် ကျိုးစားနေဆော့ရန်သူများကို ရဲဘော် မောင်ထွန်းနှင့် ရဲဘော် ကျော်လှိုင်လူစက လှ စွပ်နှင့် အပြုံးသပ် သုတ်သင်လိုက်၏။ အရှင်နောင်စစ်ကြောင်းဆီမှလည်း အခြင်းအထန် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား ပုံဖြင့် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်သံများသည် ဓာတော်လုံး အနယ်လုံး တ လာအောင် ကြွားနေရသည်။ နောက်ဝိုင်းမှ ပစ်ခတ် ပေးနေ သော စိန်ပြောင်းကြီးတပ်စုနှင့် စစ်သေနတ်ကြီးတပ်စုသည် ဟဒ္ဒ အခါ၌ပင် ပစ်ခတ်အသစ်ပြောင်းကာ ရန်သူများဆုတ်ခွာပြေးကြ သည့် တောင်ကုန်းဘနေဘက်ဘက် တောင်ပိုင်းများကလေး ဝက်သို့ ဒလ စပ် နေရာ အနု အပြား လိုက်လှန်ပစ်ခတ်ပေးခြင်းဖြင့် ရန်သူများ

၏ ဆုတ်လမ်းသည် ပိတ်ဆို့ ကုန်တော့၏။

တနေရာတွင်ကျန်တော့တို့ ရှေ့ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ရိုင်ဖယ်သုံး လက်ဖြင့် ခုခံပစ်ခတ်နေသည့် ရန်သူဘက်ကို ရဲဘော် မောင်ပုသည် စက်သေနတ်နှင့်ဖိ၍ ပစ်ခတ်လိုက်သည်ကြောင့် တချိတည်းနှစ်ဦး ကျပြီး ကျန်တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ရောင်လည်လည် ပြစ်နေသည်တွင် အနီးကပ်ဆုံးရောက်နေသဖြင့် ရဲဘော်မောင်စမ်း ကလေးစပ်နှင့် ပြေးရှုထိုးလိုက်၏။ ဤတွင်တယောက်သီးသီးကျန် ရစ်သည့် ရန်သူပစ္စည်းလက်ပြောက် အညံ့ ခံလိုက်သော်လည်းရဲဘော် မောင်စမ်း၏ လှံ စွပ်သည် ရန်သူ၏လည်ချောင်းကိုဖောက်ထွက်သွား နှင့်ပေးပြီ။ ကျန်တော် အဘို့၌ တိုက်ပွဲကြီးအတွင်း၌ ယခုကဲ့သို့ ခြေ လှန် လက်လှန်ဖြစ်ရသည့်အရေးကို ရုတ်တရက် တားဆီးရန် ခက်ခဲ နေသည်ကြောင့် ရှမ်းငထွန်းစခမ်းရှိ တဲများဆီသို့ အခြွန်ဆုံးရောက် ရှိရန် အပြေးတက်ခဲ့မိသည်။

ထိုကဲ့ရဲဘော်များသည် လေးဘက် လေးတန်စိုင်မိထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တံပေါ်မှ ပစ်ခတ်မှုကပ် ခုန်ချသူက ခုန်ချနှင့် နားသောင်း တနှင့် ဖြစ်နေခဲ့တာ သည်။ ခေါင်မိုးကလည်း မီးခတ်ထ၍တောက် နေသည့် ရန်သူများ၏ အခြေအနေမှာ သိသိသာသာကြီးရှုံးနိမ့် ပြီးဖြစ်ကြောင်း ကျန်တော်သဘောပေါက်တော့သည်။ ဘောင် ကုန်းကို အပြေးအပိုင် သိမ်းထားရန်နှင့် ဆက်ခွာပြေးသော ရန်သူ များနှောက်သို့ မနားမနေ လိုက်တိုက်ရန်ကို ကျန်တော်သည် ဆက် လက် အဖိန်ပေးကာ ခုခံမှုစသွားသော တောင်ကုန်း အခြေကနေ ကို အမြန်ဆုံး ထိမ်းသိမ်းလိုက်သည်။ စခမ်းတိုက်ပွဲကား ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ ဟု ဆိုရပေမည်။ အကြောင်းမှာ တကြီးများပေါ်မှ ပြန်လှန်ပစ် ခတ်မှုသည် တချက်မှ ပေါ်ထွက်မလာပေ။ သို့ရာတွင် ပိစိစိတ်ချ ရအောင် ရဲဘော်များသည် လက်ပစ်ပုံးများ၊ စက်သေနတ်များ

နှင့် တကြီးခြောက်ဆုံကို အားရပါးရ ပေးရမ်းကာ ပစ်ခတ်ရှင်း လင်းပြီးမှ တံပေါ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့ကြသည်။

လောင်နေသော မီးကို အမြန်ငြိမ်းသတ်ရန် ကျန်တော်သည် တံအောက်မှနေ၍ အခိန်အလှိုက်သတ်ကြောင့် တစ်စခတ်စနှင့် ရိုး အနွှဲသားများ၊ ဆေးအနွှဲသားများနှင့်နန္ဒလီဘို လူစသည် ဝိုင်းခန်း ရှု တကြီးများအနီး၌ အရံသင့်လပ်ထားသော ရေကန်မရေများ ဖြင့် ပက်ဖျန်းကာငြိမ်းသတ်ကြသည်။ တံခိုင်းအတွင်း၌ တူးလုံးပက် လက်ဘချိုး၊ မောက်ခုန်တမျိုး ကိစ္စချောနေသော သောင်းကျန်းသူ များ၏ အလောင်းနှင့် ရဲတက်နေသော စသွားကွက်များသည်လည်း ရေများနှင့်ရောကာချော်၍ နေသော အလင်း သက်သက်ကြီး ဖန်တီး နေပါသည်။

မကြာမီတဲပေါ်မှ ခောင်းချလာသည့် ဒဏ်ရာများဖြင့်ကျန် ရစ်သည့် သောင်းကျန်းသူများကို ကျန်တော်သည် ဒဏ်လိုက်ရပြီး နောက် တူထုပ်စွဲဖြင့် ငိုကျွေးနေသော အမျိုးသမီး တစု ကိုပါ တွေ့ရပါသည်။ ကံကောင်းသောကံမရှိ လက်ပစ်ပန်းဒဏ်၊ စက်သေနတ်ဒဏ်များကို ရှောင်ကွင်းနိုင်ခဲ့သော ဤသို့ပန်းများကို နောက်ဆံ့မသတ်ကြရန် ကျန်တော်သည် သတိပေးကာ တကြီး အောက်တွင် စပုံ၍ အစောင်များနှင့် ချထားလိုက်သည်။

နန္ဒလီသည် ကျီးကန်းတောင်းမောက် တစ်စတယောက်ကို ရှာ ပွေနေသည်။ သေသူများ၏ အလောင်းများကိုလည်း ဂရုတစိုက် ရှာခဲ့ခဲ့သည်။ ထိုနောက် နန္ဒလီသည် ဘမ်းမိုသားသူ ထမု လူတ ယောက်ကိုလမ်း၍ ရှမ်းသာဘာဖြင့် သီးလေးခန်း မေးလိုက်သည့် တွင် ထိုသူက ခတ်ဆိုးထိုးပြန်၍ ပြောကြားလိုက်၏။ နန္ဒလီသည် တေ ဝဲတံသံဖြင့် ဗဒေလို ကျန်တော်သို့

“ဥာဏ်ဆွန်း လက်ပြန်မှာ ဒဏ်ရာနဲ့ လွတ်ခဲ့ပြီ ပြီ ဝိုလ်မူး”

ကျွန်တော်အဘို့ ခေါင်းငြိမ့်မြဲလိုက်ပြီး စိတ်ထဲ၌ အတော်ဟာ ထွက်သွား၏ ၎င်းဉာဏ်ထွန်းခေါ် ရှမ်းငထွန်း ကျဆုံးမှ အားလုံးကို စွဲ အေးမည်ကြောင့် ကြိုညီ တပင်တပန်း ဒုက္ခခံကာ ရန်သူနောက် ကြောင်းသို့ အရောက် ညဉ့်စောင်းခြင်း ခရီးပြင်း ချီတက်ကာ တိုက် ခိုက်ခဲရခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တချက်အနေဖြင့် ကျွန်တော် စိတ် ချမ်းသာဆွမ်းမိ၏။ ထိုအချက်မှာ ရှမ်းပြည်ဘက်မှ နောက်ထပ် သောင်းကျန်းသူ တပ်ကူများ ချီတက်လာမည့် ခရီးလမ်းကို ကျွန် တော်တို့အရင် ပိတ်ဆို့ သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မကြာမှီ ဇာတ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးငြိမ်းမောင်သည် ကျွန်တော်ဆီသို့ လာရောက်၍ ဆတင်းပို့ အစီရင်ခံပါသည်။

ထိုက်ပွဲပြီးဆုံး၊ ရန်သူ လေးဆယ်သုံးယောက် ကျဆုံး၊ နှစ်ဆယ် ခြောက်ယောက် ဒဏ်ရာနှင့်မိ၊ အမျိုးသမီး ဆယ်နှစ်ယောက် ဘမ်း မိထား၊ ငါတို့အင်္ကျီမှ ရဲဘော်သုံးယောက်ကျဆုံး၊ ငါးယောက် ဒဏ် ရာရာ ရန်သူမှာ တောထဲသို့ ဆုတ်ခွါပြေးကြောင်း....။

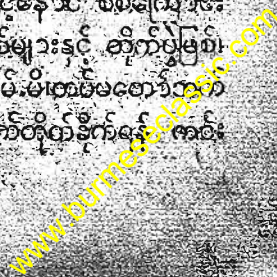
ချက်ခြင်းပင် ဒဏ်ရာရရှိလာသော ရဲဘော်များကို ဆေးမှူး ဗိုလ်ကြီးပေးသန်း ကိုယ်တိုင် ပြုစု၍ ယခုစခမ်းကို ဝေထွာ ဆေးရုံအဖြစ် သတ်မှတ်စောင့်ရှောက် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကျဆုံးသည့် ရဲဘော်သုံး ယောက်ကိုလည်း မီးသင်္ဂြိုဟ်၍ ဖော်အောင် အနား ထုံးစံအရ အလေး ပြုကာ ၎င်းထို၏ ပြာများကို ဝါးကျည်ဆောက်များ ရွာထည့်သိမ်း ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဒဏ်ရာရရှိသော ရဲဘော်များကို ကျွန် တော်ကိုယ်တိုင် သွားရောက်၍ အားပေးစကား ပြောကြား နှစ် သိပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် နန္ဒလီကိုခေါ်ကာ အမ်းမိထားသော ဒဏ်ရာရရှိသူများကို တဦးစီ ထိုက်လန် ဖော်ဆေးကြသည်။ အမြင်း အထန် ဒဏ်ရာရရှိသူများ အနက် ခုနစ်ဦးမှာ မျှော်လင့်စရာမရှိချေ အကြောင်းမှာ စက်သေနတ်ကြီးနှင့် မော်တာဆန်များ တိုက်ခိုက်

ထိမှန်သားသူများဖြစ်လျက် လက်မြတ် ပေါင်ဖြိုက်နှင့် သွေးလွန်နေ သောကြောင့်တည်း အပေါ်မြင့်မြင့် တုတ်တုတ်နှင့် ခေါ်ခေါ်ထွင် ပစ် ကုရပုံပြီး မေ့နေသော လူဆိုးစိုက်စင် တဦးကို နန္ဒလီသည် ချက် ခြင်းလက်ညှိုးနှင့်ထိုးကာပြုသရင်း...

“အဲဒါ ... ဉာဏ်သွန်းရဲ့ လက်ထောက် ပဏ္ဍဝ ငှပေါ့” ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်ခံတော်သိသော ဉာဏ်သွန်း၏ ဇာတိလက် ထောက် ငပေါ့မှာ လက်တို့ ငပေါ့ဖြစ်ကြောင်း ထပ်မန်စမ်းမြန်း သည့်ပွင့် နန္ဒလီသည် ဆဟိမေ ဓနသော လူဆိုး၏ ညွှန်အက်လက် ကိုအသာမရှု ပြုလိုက်၏။ မှန်ပေသည် ညာဘက်လက်မှ လက်ချောင်း လေးချောင်းမှာ ဟိုတိုကလေးတော့စွဲရမှ လက်တို့ငပေါ့ သို့မဟုတ် ပဏ္ဍဝငပေါ့ဖြစ်နှေးသိမည်။ ကျွန်တော်သည် ထပ်မန်၍ နားမရှင်း သည်ကြောင့်...

နမည်ရှေ့က အဘယ်ကြောင့် ပါဠိ စကားလုံးတွေ ထည့်သိမ်းရ သည်ကို စုံစမ်းကြည့်ရာ၌ ရမ်းလူမျိုးများသည် အများအားဖြင့် ဘုရား တရား အလွန်ကြည်ညို၍ အာသာအေးအက်၍ ကိုဦးနှိုင်းသူ များဖြစ်ကြောင်း ထိုကြောင့် ဟိုရင်ဝတ်သည့်အခါ ချီမြစ်စေ ရဟန်း ခံသည့်အခါ ချီမြစ်စေ၊ ရှင်ဘို-ငယုန်းထို့ များကို ပွင့်လိမ်ပြန် ပေး အထွတ်သောအခါ အမြတ်ထွန်း မိမိ၏ နမည်ရင်းရှေ့ မှတင်ခေါ် ကုန် ခြိမ်အနေဖြင့် ခေါ်ကြောင်းကို ရှင်းရှင်း ပြောပြပါသည်။

ဘုရင့်နောင်စစ်ကြောင်းဆီမှချက်ခြင်းပင်ဆတင်းပို့ ချက်အောက် ရှိပါသည်။ နားထောင် လိုက်သည်နှင့် ဘုရင့်နောင် စစ်ကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရွက် သိမ်းပြီး လမ်းတွင် ရန်သူတပ်များနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ် ရန်သူဆယ်နှစ်ဦးကျဆုံးဆယ်လေးယောက်တပ် မိတပ်မတော်တို့ကို မှုငါးဦး ဒဏ်ရာ ရဘူးဆင်းရွာသို့ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရန် ကမ်း စောင့်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရဲခေါင်စစ်ကြောင်းမှ ဘမ်းမိသည့် ရန်သူစာ
ရင်း အမျိုးအစား လက်နက်သင်္ချာများကို စနစ်ကျ မှတ်သား
ခိုင်းပြီးသည့် အတွင်း ခံစစ်ကြောင်းများ ကတစ်ကျဉ်းများကို အ
ချက်ကျကျ စူးစိုင်းလိုက်သည် ဤတွင် ဆေးဝူးသည် သတင်းလာ
ပို့ပြန်သည် ဒုတိယရရှိထားသော လက်ဘို ဇော့ဒါနှင့် နှစ်ယောက်
သေဆုံးသွားပါကြောင်း၊ အခြားလူနာများ အခြေအနေ ကောင်း
မွန်လာကြောင်း။

သူ၏အမှိုက်ဇာတ်နှင့် သူသိမ်းသွားသည့် အတွက် ကျွန်တော်
အဘို့ တာဝန်ပေးသွားတော့သည်။ ဘမ်းမိထားသော အမျိုးသမီး
များအနက် ရှစ်ယောက်သာ အမျိုးသမီးများမှာ ဉာဏ်ထွန်း
အတွက် ခြေထောက်အင်ရန် ပတ်ခေါင်နှင့် ဘော့ဆိုင်း ရွှာကြီးများ
မှ အခမဲ့ခေါ်ဆောင်ရာမှ အကွာသည့်များ ဖြစ်ကြောင်းကို
သိရှိရပြီး ရှမ်းထွန်းသည် ရှမ်းပြည်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးဘွယ်ရာ ကြို
တင် စီစဉ်ထားပုံကိုပါ သတင်းရရှိလေသည်။

“ရန်စူးရန်ညောင်”

ဒုရောက်စူးတိုက်ပွဲကြီး ပြီးသည့်နောက် သုံးရက်ပြောက်သော
နေ့

ကျွန်တော်တို့ ရုံးအဖွဲ့ဝင်များသည် စာမိတ်စာကို ခေါ်ကာ
ရှမ်းပြည်စက်မှ တက်လာနိုင်သည့် လမ်းများဆီသို့ ကင်းထောက်
ထက်ခဲ့သည်။ အခြားတပ်စုများသည် စခန်းတစ်ခုစီ ဆက်လက်၍
ရန်သူများကို ရှာဖွေခြင်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း အလုပ်များလုပ်
ဆောင်ရင်း ကျွန်တော်တို့သည်။

အင်တိုင်း စောစပ်နှင့် ကိုင်းတောများ ရောနှော ခေါက်ရာ
လမ်းကို ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်၊ ဦးဘိုးရန်နှင့်တကွ ရဲဘော်ကျော်
လှိုင်တို့ပါ ဖြတ်၍ တက်ခဲ့သည်။ ဦးဘိုးဟန်သည် လမ်းကိုပြောင့်
ပြောင့် မသွားဘဲ လမ်းဘေးနှင့် လမ်းအလယ် ဗဟိုသို့ ကြည့်ကာ
ကြည့်ကာ သွားနေသည်။

“ဘာလဲဗျ...အဘိုးကြီး အရေးထဲမှာ အမဲခြေထုခံလို့...”
ကျွန်တော်သည်။ ခရီးသွားဖျက်မည် အရေးကြောင့် ဟန့်တား
ပုံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

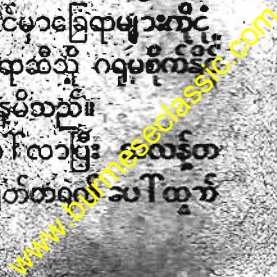
“အေးလေ...ကျုပ်နဲ့ မသက်သာလို့...”
ခတ်တိုတို ဦးဘိုးဟန် ဆည်ပြေဆိုရင်း ရှေ့မှ လမ်းပြလုပ်သူ
နှစ်ဦးကို ခတ်ပြေးဖြောင့်သွားရန် သတိပေးလိုက်သည်။

“လမ်းအတိုင်းသွားနော်...ဖြတ်လမ်းစေ့ ဘာထွေက လှမ်းမနေ
နဲ့ ကြားရဲလား...”
ထပ်မန်၍ သတိပေးသည်။

ကိုက်တရာခန့်သွားမိသောအခါ လမ်းဖြတ်ဦးသည် လမ်းအတိုင်း
တက်သွားလျှင် တွေ့နေရမည်စိုး၍ တထောင်ဆန်ချိုး တောက်
ဖြတ်၍ ကျွန်တော်တို့အား ခေါ်ယူလိုက်သည်။ တောထဲသို့ ဗေအ
စိပ်ခန့် ဝင်မိသောအခါ ဦးဘိုးဟန်သည် အရေးတကြီးနှင့် နောက်မှ
နေ၍...

“ဟေ့ လူ... ဘယ်လဲ...ပြေးပြေးသွား ခက်တဲ့ဟာတွေဘဲ...”
အပြစ်တင်လိုက်သည့် ပြီးနောက်... မြေပြင်မှာခြေထုများကို
၍ကြည့်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဘို့ အခဲခြေထုဆီသို့ ဂရုမစိုက်နိုင်
ဘဲ တိုက်ရေး ခိုက်ရေး အတွက်သာစဉ်းစားနေမိသည်။

တစ်ခဏအတွင်း ဝှန်းကန်အသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး အလန်တ
ကြား လူတယောက် အော်ဟစ်သံကြီးသည် မှုတ်တရစ် သါထုတ်

လာအောင်၏။ ကျွန်တော်သည် ပြုတ်ကန်လှမ်း၍ ရှေ့သို့ကြည့်လိုက်
ရာတွင် 'ဟယ်...' လှည့်မခေါ်မိခရန်မနည်း သတိပြုလိုက်ရ၏။
နေ့ခင်းကြောင်တေခင်ပင် ရက်ကော်ရောရော ကျွန်တော်တို့လမ်းပြ
ချုပ်သူကို တချက်ထဲ ကျားဝင်၍ ဆွဲလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။
လည်ရစ်ကို စာအားခဲကစမြင် ကျားကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်
သို့ လှည့်လည်ကာ မဝန်ဆွင်းရင်း မိုန်းနေပြန်သည်။ ဦးဘိုးဟန်
သည် သူ၏လက်ထဲမှ ဝက်မက်နိမ်ရိုင်အော်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် လှမ်း၍
ချိန်လိုက်ရာတွင် ကျားကြီးသည် လမ်းပြချုပ်သူကို ချာကုန်ဆွဲကာ
လှည့်ဖိုက်ပြီး တပတ်လျှန်းပစ်ကာ တောထဲသို့ ဖြပ်ကန် ဝင်ပြေး
တော၏။

“အင်္ဂါကြောင့် ကျုပ်ပြောနေတာ စောစောကခြေရာအသစ်
ကြီးတွေတွေ့နေလို့ ခုဒတာ ကောင်းရော့ကွာ...”
ဦးဘိုးဟန်သည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် အပြစ်တင်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ
ကျားကြီးဝေသွားရာနောက်သို့ လက်ချုပ်မကွာ အပြေးလိုက်သည်။
ကျွန်တော်သည် ချက်ခြင်း သတိရကာ ရဲဘော်ကျော်သို့ လှယ်
စားသော ၄၇၀ နှစ်လုံးပျား ရိုင်ဖယ်ကို လှမ်း၍ဆွဲကာ အရေး
တကြီးနှင့် ကျည်ဆံကြီး နှစ်စောင်ကိုထိုးကာ ကျည်ဆံ ခါးပတ်ကို
စလွယ်သိုင်းပြီး ကျားကြီးဝင်ဖြေးရာ အထက်စီး ကျကျ တေခင်နံရံ
သက်မှပန်း၍ ဆီးရန် အပြေးတစ်ခုသည် ကျွန်တော် နောက်မှ ရဲ
ဘော် ကျော်လှိုင်သည် လည်းတောင်း ဦးဘိုးဟန် နောက်မှ ကိုဘိုး
ရန်နှင့် ဗိုလ်မောင်ဘုန်းတို့ နှစ်ယောက်သည် ခုန်းဖြေးကာတတ်
လိုက်သည် ကျန်သည်တစ်စုသည် ဖြပ်မြန်ကာ ကျားနောက်သို့ပြန်
ထွက်ရင်းအတွက် အသင့်ပစ်ခတ်ရန် နေရာယူထားလိုက်သည်။
ကျွန်တော်သည် ဘောင်နံရံ ဘေးမှ သိသာပတ်ကာ အပြေး
တတ်ခဲ့သည်ဖက်ပြီး တက်သာမည်ဖက်ရာသား လျှိုစွယ်ကလေးထိသို့

အရောက်အက်ခွဲပြီးနောက် လျှိုစွယ်ကလေးထိမှ ဝါးရုံပင်တပင်
ကိုအကာအကွယ်ယူရင်း တက်လာမည့် ကျားကို စောင့်လိုက်သည်။
လျှိုစွယ်ကလေးမှာ လူတစ်ရပ်အန့်သာ နက်ပြီး ကျွန်တော် ဖောင့်နေ
ရာဘက်သို့ တန်းလျက် ဆင်းနေသည့် ဘေးတဖက် တချက်၌
ခါးသာသာခန့် မြင်သည့် ဝါးရုံပင်ပေါက် ကလေးတွေ အစီအရီ
ဖြင့် ရုတ်တရက် ကျားတကောင်ကို ဖုံးကွယ်နေအောင် ထူထပ်
နေတော့သည်။ နားစင်ကာထောင်နေသော ကျွန်တော်၏ ညာဘက်
နားထဲသို့ ချွတ်ကန် ခြုံတိုးဆံ သဲ သဲ ကြားရသည့်ကြောင့် လစ်
ကန် ကျွန်တော်သည် အသံထွက် ပေါ်လာရာ ဆီသို့ နောက်ပြန်
လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လျှိုစွယ်က
လေးထဲမှ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဝတ်ခိန်က နောက်
တည့်တည့် ဝါးရုံတောကလေးအစမှ ဖြစ်နေသည်။ ထိုကြောင့် ဂရု
တစိုက် အကာအကွယ်ယူရင်း လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်နောက် ဝါး
ရုံကိုင်ကလေးတွေ ခါးသွားသည်ကို ပစ္စမှ တွေ့ရပြီး တခဏအတွင်း
၌ နားရွက်ဘိုတို့နှင့် ကြီးမားသော ကျားကြီး၏ နဖူးပိုင်းကို ရေး
ရေးခတ္တလိုက်ရသည် အသင့်မောင်းတင် စားသော ရိုင်ဖယ်ကြီး
ပြေခင်းတစ် ခတ်သွက်သွက် ကျားကြီးထိပ်ဖိုင်းသို့ လှည့်ကာချိန်
လိုက်ပြီး ရိုင်ဖယ်ခလုန်ကို ညာလက်ညှိုးက မှေးတင်စားလိုက်သည်
ကျားကြီးသည် ဝါးရွက်များ အစော့သို့ တဖြည်းဖြည်း ခေါင်း
ထောင်၍ အစာစာလိုက်တွင် ကျွန်တော်၏ ရိုင်ဖယ်သည် မီးပွင့်၍
ထက်သွားတော့၏ အထက်သို့ ခြောက်ထက်သွားသော ကျားကြီး
၏ ကိုယ်ဆုံးကြီးကို တွေ့ရပြီးနောက် ဝါးရုံတောထဲတွင် လှမ်းသံလိုက်
သံ မာန်ဆွင်း၍ ကိုက်ဆဲများသည် တခဲနက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့
သည်။

မရေးမနောင်း အချိန်တွင်ပင် ဦးဘိုးဟန်တို့သို့ ရိုင်ဖယ်သံသည်

ခိုင်းကန် ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ထပ်ဆင့်၍ခိုင်ဖယ်သံ နှစ်ချက် တိတိပေါ်လာထော့သည်။ တာဝန်အတွင်း၌ ဆိပ်ငြိမ်ခြင်းက ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်ကို လှမ်းမိုးသွားပြန်ပါသည်။

“ဗိုလ်မှူး... ဗိုလ်မှူး... အဖော်လိုလဲ...”

ဦးဘိုးဟန်၏ အသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် ချက်ခြင်းပင်...

“ကျုပ်တို့ဒီဒုးဗျို... ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီကရော ဘာကောင်ပစ်တာလဲ...”

ပြန်လန်၍ မေးလိုက်သည်ကွင်...

“လူကို ခံသွားတဲ့ တောကောင်ကြီးဗျို... ကိစ္စခေါ်ချာပြီ”

ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော် ပစ်ခတ်သော တောကောင် (ဝါ) ကျားကြီးသည် နောက်တစ်ကောင် ပြစ်ခနကြောင်း ရိပ်မိပါသည်။

“ဒီမှာလဲဘဲကောင်... ကိစ္စခေါ်ချာပြီဗျို...၊ အချိန်အကဲကြည့်နေတယ်...”

ကျွန်တော်သည် ပြန်လန်၍ ပစ်ခတ်ပြောလိုက်သည်။ မကြာမီ တပ်စိမ့်နှစ်စိပ်သည် လှုပ်ရှားသွားသည့် ခိုင်ဖယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တန်းကွဲ ထက်ခင်း ကျွန်တော် ဆီသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်ကျော်လွှီအား ၃၀၀ ခိုင်ဖယ်ဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်၍ ခုတင်က ကျွန်တော်ပစ်ခတ်လိုက်သည့်နေရာသို့ မှန်းကာ ပစ်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည့်ကြောင့် ရဲဘော်ကျော်လွှီသည် ခိုင်ဖယ်ဖြင့်နှစ်ချက်တိတိဆင်ကွဲ ပစ်သွင်းလိုက်၏။ သို့ရာတွင် လုပ်ငန်းကား တစ်ဘဝထက်ပေါ်၍လော့သော ကျွန်တော်သည် ထိုကြောင့် နှစ်လုံးပြူးခိုင်ဖယ် နယ်ဘက်ပြောင်းထဲသို့ ကျန်ဆံတော့ခိုက် အပစ်ခတ်၍ ဖြည့် ဗိုလ်မှူး၊ ရဲဘော်များနှင့် ရင်ဆိုင်ဘက်နီးကာ ပထမဆုံးလိုက်သောနေရာသို့ ဘာလှမ်းချင်း မျက်စေ့ရှင်ရှင် နှုတ်ပါးပါးနှင့် တက်ခဲ့တော့သည်။ ရှေ့ဆယ်ပေအကွာတွင် ဖျာနှစ်

ချုပ်ရာနှင့်ပါတ်လယ် ဝါးရုံပင်ကလေးတွေ စုတ်မြက်နေအောင်လေး လှိုမ့် ကိုက်ဖဲအားသည်။ အတွင်းမှ လည်ပင်း အစေ့အင်းကြီးဖြင့် ဆွေနေထည့် ကျားကြီးကို တွေ့ရတော့သည်။ ရဲဘော်ကျော်လွှီသည် ဝိုမိစိတ်ချစေရန် ခိုင်ဖယ်နှင့် လက်ပြင်သို့ တချက်ဖန်သွင်းလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် ကျားကြီးကား ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့ နေလေပြီ တကား။ ထိုကြောင့် ရဲဘော်လွှီထံသို့ ဦးဘိုးဟန်တို့ရှိရာ ပေဘရာ နှစ်ဆယ်အကွာသို့ ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။

ကျားကြီးအဘို့ လက်ပြင်တွင်တချက် နားအုံ တွင်တချက်ဖြင့် ကိစ္စချေအနေတော့သည်။ သူ့အနီး၌ အသက်ပျောက် နေသော နှမ္မောစရာ လမ်းပြု၏ သွေးရဲရဲအလောင်းကိုသာ တွေ့ရတော့၏။

“စစ်တိုက်လို့ မဆွေ ကျားကိုက်လို့ ဝေးကောင်းစေ ထုလေ့ ဆိုးရအောင်ဗျာ...”

ဦးဘိုးဟန် အပြစ်တင် ဒေါသဆံဖြင့် ကျားကြီးကိုကြည့်ရင်း “ကျုပ်ခြေထုတွေ မြင်ကတည်းက ကျုပ်တို့အနီး ရှိလို့ ကျုပ်တို့ ရှေ့ကပြတ်ထက်ပြီး တနေရာရာက စောင့်မယ်ဆိုတာ သိခဲ့တယ်။ ဗိုလ်မှူးကလဲ စစ်ရေးသိပ်အေးချမ်းကြီးတာနဲ့ ကျုပ်ဆက်မပြောဘဲ နေခဲ့တာ အားကြီးမှားတာဆိုဗျာ...”

ကျွန်တော်သည် သတိရကာ...

“ကိုင်း-ဒီကရှေ့ တွေ့သမျှ ရန်သူအရာခွဲလေးစေချောင်းအကောင် တွေ့ရပေစံကြာ မှီမပြင် ပစ်ထည့် ခါစိတ်အချရအုံး အတာအ ကွယ်ဘဲ...”

အမိန့်ထုတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤဘိုးရဲသည် ခိုင်ဖယ်တလက်ကိုင်တာ လေထဲ၌ အနံ့ ခံစား...

“နေစမ်းအုံးဗျို... ဖတ်ခတ်မန့်ဘူးလား၊ ကျုပ်နားခါင်းထဲမှာ လူသေပုတ်နံ့တယ်ဗျာ...”

သက်သေကင်းသည့်မျက်နှာပြင် ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ကြည့်ကာပြော လိုက်သည်။

ရဲဘော်အားလုံးက စူးစမ်းဆင်ခြင်သည့်အနေဖြင့် အနံ့စိုင်း၍ ခံကြရာ အဆုံး၌....

“ဟုတ်တယ် ပုတ်စော်နံ့တယ်...”

ပြိုင်တူ တောက်ခံကြတော့သည်။ ထိုကြောင့် လူခြင်းရင်စဘောင် တန်းကာ ထုတ်ပေးပေးနှင့်ပုတ်စော်နံ့ရာဘက်သို့ ရွာပေးရန်တက် ခဲ့ကြသည်။ စိုက်နှစ်ရာမထောက်မိပင် စုန်းကန် ရင်မဘဲရိုင်းတအုပ် ကြီး ထပ်ပျံ့သည်ကို တွေ့ရသည်တွင်...

“အခါအာဖြစ်မယ်...”

ဦးဘိုးဟန်သည်ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်အပြေးတက်ကြည့်လိုက်သည် တင် ရှုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော လူသေအမဲလောင်းတလေခင်း ကို တွေ့ရသည်။ ကျားစားထား၍ နံရိုးကြဲကြဲသာတွေ့ရပြီး ဂရုတ စိုက် အနီးကပ်၍ လေ့လာရာ၌ ပေါင်တဖက်၌ သေနတ် ကျည်ဆံ ဖြတ်မှန်ရာ ဒဏ်ရာကို တွေ့ရတော့သည်။

“ဒဏ်ရန် ပြေးမိပြေးရာပြေးတဲ့အကောင် ပျံ့ညင်ကြတော့ဒဏ် ရာနဲ့ ဓမ္မနေထုံးကျားဝင်းဆဲတစ်ဆဲ။ ဒါကြောင့်ကျားတွေအတင်ရဲလှ ချိုထို အောင်မေးနေခဲ့တာ လက်စပ်တော့ဒီလိုကိုး...”

ကိုဆီးရန်သည် သောင်းကျန်းသူ၏ အလောင်းကို ကြည့်ကာ အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်သည်။ ကျန်တော်သည် လမ်းပြလုပ်သူ၏ အလောင်းကို စခမ်းဝဲပြန်ထမ်းခါကောင်းစွာ သြဇာပေးရန် အထွက် ထပ်စုပေးအား အပြန်စီစဉ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကျားနှစ်ကောင်ကိုမူကား စခမ်းရောက်မှ သင်သလိုကြည့်ပြီး ထမ်းပိုးဖွဲ့ခိုင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ဆီးမိုင်ခန့်သာ တွာစေးသည့် စခမ်း၌ ကျန်တော်တို့ ကင်းတပ်သည် ပြန်လှည့်ချီအကဲခံလေသည်။

စခမ်းတွင် ကျန်တော်မရှိခိုက် ချိတ်ပျံ့စွဲပွားပြီးနှောက် ထုပ်စု ကဲ့သွားခဲ့သော သောင်းကျန်းသူရှစ်ယောက်တို့သည် ၎င်းတို့ လက် နက်များဖြင့် လက်နက် လာရောက် ချီအပ် ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ သတင်းပေးချက်အရ ဒဏ်ရာရရှိသွားသော ဥာဏ်ထွန်းသည်/ကျွန် တော်တို့ စခမ်းအနီး ထပ်ကပ်၌ ခိုကပ်ကာ ရှောင်တိမ်း နေလိမ့် မည်ဟု ထင်ကြောင်း အစစ်ခံချက်ပေးသည်။ မကြာမီ ဘုရင့်နောင် စစ်ကြောင်းမှ ထပ်စုတစုသည် ဓရာကရိလာပြီး ဘမ်းမိထားသော သို့ ပန်းမျှားနှင့် ဒဏ်ရာရရှိသွားသော ရဲဘော်များကို ၎င်းတို့စခမ်း ချရာ ပတ်ခေါင်ရွာသို့ ရွှေ့ပြောင်း ဖူးဆောင် သွားကြ ပါသည်။ ကျန်တော်၏ ရှေ့တပ် စခမ်းချရာ ဒဏ်ရာကူးစခမ်း၌ စစ်ရေး အတွက်သာ ကောင်းသော နေရာဖြစ်၍ ရေရှားပျိုးမှု ပြဿနာနှင့် နေရာထိုင်ခင်းမပြည့်စုံသည့် အခက်အခဲကြောင့် အခြေခံ နောက် ကြောင်းစခမ်းသို့ ပတ်ခေါင် ကျေးရွာသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားရန်စီ စဉ်လိုက်ပါသည်။

ရန်သူ၏အင်အားစုမှ နှလုံးထောင့်အောင် ခံထောက်ကူးတိုက်ပွဲမှ တဆီးအပြတ် မေးလိုက်ကြောင်းကို ကျန်တော် သဘောပေါက် မိမိပါသည်။ သို့ရာတွင် လူစုကဲ့၍ ကျန်နေသေးသော သောင်းကျန်း သူများနှင့် တကွ ကျန်တော် အဓိက လိုချင်သူ ဥာဏ်ထွန်းကို အသေရရ- အရှင်ရရ ဘမ်းမိရန် အရေးကြီးနေတော့သည်။ စစ် ကြောင်းမှ စုံစမ်းရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းအမျိုးမျိုး ပို့ကြရာ၌ ဥာဏ်ထွန်းခေါ် ရှမ်းငထွန်းသည် ရွာနှင့် ကျန်တော်တို့ ရှေ့တမ်း စစ်မျက်နှာအနီး ရောက်တင်၍ ပုန်းနေမည်ထင်ရကြောင်း အသိ သိး သတင်းပို့ ပါသည်။

ညဉ့်ကပိန်းပိတ်အောင် စုခင်နေတော့၏။ ကြယ်လဲလေးတင့် နှစ်ပွင့် သာလျှင်ပေ၍ အလင်းထောင်အပြစ် အလင်းကင်လယ်၌

ပပွင့်တပွင့် ခတ်ရေးရေး ရွှေနိုင်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်
 တော်၏နားနှစ်ဘက်အနီး၌ တပ်စီအော်မြည်နေသော ချင်ကောင်
 များ ဖြတ်ကောင်များ၏ နေ့ကရက်မှု ဒဏ်ကို ဂရုစိုက်နိုင်ဘဲ
 ရှောင်ကြဉ်ပယ် ပစ်ခေါင်ရွာ သွားလမ်း လမ်းဆုံးတစ်ဖက်ကို မျက်ခြေ
 ဖြတ် ဖောင်ကြပ်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စုနှင့် တဖွဲ့လုံးခန့်
 ဝေးသော နေရာ၌ ကမ်းတပ်စု တစုသည်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စု
 ကဲ့သို့မြို့ခိုကာ ကင်ပုန်းချောင်း ဥာဏ်ထွန်းနှင့် အဖွဲ့ လမ်းကူး လမ်း
 ထာကို စောင်နေကြခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် အစု ရဲ
 ဘော်ကျော်လိုင် ဦးနှုန်းနှင့် တပ်စုမှူး ဗိုလ်စိန်ထွေးတဖွဲ့ ဦးဘိုးဟန်
 နှင့်တပ်စုမှူး ဗိုလ်ဝေစိုးက တဖွဲ့ ကိုဘိုးချန်နှင့် အတူ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်
 ကြီးဝင်းနိုင် တပ်စုချား ဗိုလ်ဘုန်းအောင်က တဖွဲ့ ကင်းသုံးဖွဲ့ချကာ
 ကိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်လျှောက် အပေါ်ပြုကာ ကင်းစောင့် နေကြ
 ခြင်းသာဖြစ်သော့သည်။ တောင်ပေါ်အေဆဖြစ်၍ သီတင်းကျွတ်သ
 ကေန်ခင်ပင် အထောက်အေးလာပြီး လေကလည်း တဲတူးတူး တိုက်
 ခတ်နေတော့၏။ ရဲဘော်များ၌ တပ်ရင်းရွာမှ ချီထွက်စဉ်ကပင်
 အရေးတည့် ကိုယ်တို့ ယူလာခဲ့သည်ကြောင့် အအေးဒဏ်ကို ရဲရင့်စွာ
 ရင်ဆိုင်နိုင်သည်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာဖြစ်ပေသည်။

အစ်ကန် အရှေ့ဘက် အမှတ်နှစ် ကင်းတပ်စုမှ ကျယ်လောင်
 သော အသံကြီးတသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြောင့် ထူးခြားလှသည့်
 အသံကို ကျွန်တော်နားမလည်သည့်ကြောင့် ဆက်လက်၍ နားစွင့်
 ကာ ထောင်နေမိသည်။ ချက်ခြင်းပင် 'ကျစ်-ကျစ်-ကျစ်' နှင့် မာ
 ကျောသော အရာဝတ္ထုခြစ် ဖိသံကြီးတသံ ထွက်ပေါ်
 လာခဲ့ပြီးနောက် မိုလ်ပယ်သံဆိုးချက် ဆင့်ကာ ဝင်းကန်လက်ကန်ပေါ်
 ထွက်လာတော့၏။ စတုရန်းအတိုင်း၌ စာတော်လုံး ဆီမိုသိမ့်တံ
 သွားချောင်း ဆူသံစွာဖြင့် မြေကြီးပြိုခဲပန်း ပဲ့တင်ထပ်ကာ ဂယက်

ချိက်ခတ်သွားတော့သည်။ ရှေ့ဆင် နောက်ဆင် ကလေးအတွင်း၌
 ကျွန်တော်တို့ ကင်းတပ်စု ခြုံခို စောင့်နေရာဆီသို့ ဓမ္မသဏ္ဍာန်ကြီး
 များသည် လေမုတိုင်း တိုက်ခတ်လာသလို တဟုန်တည်း အလုံး
 အရင်းနှင့် ပြေးဝင်တော့သည်။

ဤတွင်မှ ကျွန်တော်သည် ချက်ခြင်း သတိရကာ ရဲဘော်ကျော်
 လှိုင်လက်ထဲမှ '၄၅၇ မက်နစ်မရစ် ရိုင်ဖယ်ကြီးကို ဂျမ်းဆွဲကာ ကျွန်
 တော်ရှိရာသို့ ဦးတည်တက်လာသော တောဆင်ကြီးများကို ဆီး
 မြို့တို့ပစ်ခတ်လိုက်ရ၏။ ပစ်ခတ်ရင်း ကျန်ရဲဘော်များကို...

ဝိုင်းပစ်... မြန်မြန်ပစ်...
 ဟု အရေးတကြီး အမိန့် ပေးလိုက်ရ၏။ ဘရင်းသံ ရိုင်ဖယ်
 သံများသည် ညဉ့်ဦးယံ၌ ဟီး၍ တခဲနက် ပေါ်ထွက် လာတော့
 သည်။ ကျွန်တော် ဆီသို့ ဦးတိုက်ပြေးလာသော အစွယ် ဖွေးဖွေး
 နှင့် တောဆင်ကြီးသည်။ ငယ်ထိပ်တည့်တည့် ကျည်ဆံဝင်သွားရာ
 သွေးရူး... သွေးတန်းနှင့် ဆက်ပြေးလာပြီး ကျွန်တော်တို့ ပုန်းနေ
 ရာနှင့် ပေနှစ်ဆယ် အကွာရောက်မှ အရပ်ကြိုးပြတ် ပု လျက်သား
 ကျသွားတော့၏ ထိုနေ့ကဘေးဘက်ဖြတ်ပြေးသော ဆင်တကောင်
 ၏ နားတွင်းသို့ ကျွန်တော်သည် မှန်းကာ ပစ်ထည့်လိုက်ရပြန်၏။
 ပစ်ခတ်ရင်း ကျွန်တော်သည် သတိရကာ မီးကျည်ဆံနတ်ကို ထုတ်
 ကာ ကောင်းကင်သို့ မြွေကရံ၍ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်တွင် မီးကျည်
 ဆံတောင့်သည် ဝင်းကန် ပေါ်ထွက်လာသည်တွင် ရဲဘော်များသည်
 အရှင်းသားတွေမြင်နေရသော တောဆင်အုပ်ကို ရှေ့ ကာချိန်ကာ
 ပစ်ခတ်လိုက်ကြသည် တပြိုင်နက်တည်း ပစ်ခတ်ခြင်းခံရ၍ ထည်း
 ကောင်းမီးကျည်၏ အလင်းဆောင်ကြောင့် တောဆင်အုပ်ကြီးသည်
 ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ တိုး၍မလာတော့ဘဲ နောက်ပိုင်းသို့ တကြိုး

တည်း လှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားပါသည်။ ဘူးလုံးပက်လက်နှင့် ကျသုံးကျန်ရင်ခဲ့သော တောဆင်ကောင်ကြီးများ၏ သဏ္ဍာန်များနှင့် မီးကျည်၏ အလင်းရောင်အောက်ဝယ်မြင်ကွင်းဆန်းတရပ်အဖြစ် ပန်တီးစေပါသည်။ ထိုနောက်ကောင်းကင်သို့ ထောင်၍ မီးကျည် အနိတ်တောင်ပစ်၍ အချက်ပေးလိုက်ရ၏။ ထိုအချက်ကား တပ်စုများ ပြန်စု၍ စခမ်းသို့ ဆုတ်ခွာရန် အထိမ်း အမှတ်သာ ဖြစ်ပေသည်။

“ကျုပ်တို့ ကင်းကို ပန်းဆင်ကြီးက တဲ့တဲ့ကြီးလာတိုးပြီး ရဲဘော်တွေ နင်းသတ်မယ်လုပ်တော့ ပစ်သတ်လိုက်ရတာဘဲဗျာ...”

ဦးဘိုးဟန်သည် ချွေးတွေသီးနေသော မျက်နှာကြီးဖြင့် ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြန်ပြောပြ၍ ပြောပါသည်။

“အမှန်ကတော့ တောဆင်တွေ ရောက်နေတာ ကျုပ်တို့မသိဘူး... သူတို့က လူနဲ့တွေ့ရလို့ အသာငြိမ်နေတာဖြစ်မယ် ဆင်က ကျုပ်တို့ကိုစပြီး ရန်ရှာတဲ့ ပုံ ဘဲ...”

ကျွန်တော်သည် ဦးဘိုးဟန်၏ ထင်မြင်ချက်ကို အောက်ခံလိုက်ရ၏။ ထိုညဉ့်အဘို့ လူချင်းတိုက်ပွဲ ပြုလုပ်ရန် သွားခဲ့ရာ တောဆင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့ရပြီး တစ်စခမ်းသို့ ခတ်စောစောပြန်ခဲ့ရတော့၏။ ကင်းပုန်းချကာ စောင့်နေစဉ် တောဆင်အုပ်နှင့် မရှောင်သာတမ်း ပက်ပင်းပါ တိုးသည်ကြောင့်ပစ်ခတ်လိုက်ရသည်။ နောက်ပိုင်း၌ သေနတ်သံများ ဘရင်းသံများတိုက်ပွဲကြီးတပွဲအတိုင်း ညဉ့်ယံ ကို လျှံ ထွက် ခဲ့ရသည်။ ထိုအသံများ ကြားရလျှင် မည်သည့် သောင်းကျန်းသူမျှ ကျွန်တော်တို့ ကင်းပုန်းချကာ စောင့်နေသော နေရာသို့ အမိုက်ခံ၍ လာတော့မည် မဟုတ်ချေ။

“တောဆင်တွေကတော့ မနည်း ရှစ်ကောင် ကိုးကောင်တော့ ကျမှဘဲ၊ ဆင်သားတွေတော့ ရဲဘော်တွေ အတွက် လုံလောက်ကောင်းပါပြီဗျာ...”

ဦးဘိုးဟန်သည် ရိက္ခာပြဿနာကို စဉ်းစားမိပုံဖြင့် ပြောလိုက်ရာတွင်...

“ဘုရင့်နောင်စစ်ကြောင်းက အိမ်ဆင်တွေပါခေါ်ပြီး ဆင်သမားတွေအတွက်ရော ရဲဘော်တွေအတွက်ပါ တောဆင်တွေ အဖျက်ခိုင်းကြဗျာ၊ ရိက္ခာကို တတ်နိုင်သမျှ သိုလှောင်နိုင်မှ ဒီမှာဘယ်လောက်ကြာမယ် မပြောနိုင်ဘူး...”

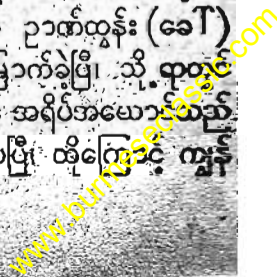
ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်စာသင့်သူ၏ ဇာတ်သိမ်း”

ကိုးရပ်ကိုမျှော်လိုက်တိုင်း မျှဝေနေတော့သည်။ ရဆောင်းဘက် လူလာသော နာသီဥတု၏ သတ္တိကြောင့် နှင်းမျှများသည် လည်းကောင်း၊ တောင်ပေါ်ဒေသ၏ မူရင်းတောင်ခိုးတို့သည် ရောနှောကာ ကိုးရပ်ကိုပြင်လုံးကို ငွေဆေးရောင် ပန်းချီချယ်သနေတော့သည်။

သစ်တောက်ငှက်ကောင်၏ တဒေါက်ဒေါက် မြည်ထွက်လာအောင် သစ်ခေါင်းကို နှုတ်သီးမာမာနှင့် ခေါက်သံသည် တပ်စခမ်း၏ အနောက်ဘက် ကျွန်းတောဆီမှ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

ကျွန်တော့အဘို့ အဓိကအရေးကြီးသော ဉာဏ်ထွန်း (ခေ T) ရှမ်းငထွန်းကို ရှာဖွေခဲ့သည်မှာ ဆယ်ရက်မြောက်ခဲ့ပြီ။ သို့ရာတွင် ဉာဏ်ထွန်း (ခေ T) ရှမ်းငထွန်း၏ ဘတင်းနှင့် အရိပ်အယောင်သည် ဝေလနှင့်အတူ တဖြည်းဖြည်းကွယ်ပျောက်ခဲ့ပေပြီ။ ထိုကြောင့် ကျွန်

တော်သည် အတော်အကြံအိုက်သလောက် ဤသို့ ကျယ်ပြန့်သော တောတောင်ကြီးထဲ၌ ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရွာဖွဲ့ရန်မှာ အတော် အစဉ်းစားရကြပုံသော မြသနာတရပ်သာဖြစ်စေတော့၏။

ထိုအခိုက်တွင် တပ်စခန်းကင်းမှူးသည် ကျွန်တော် ဆီသို့ အရေးတကြီးလာရောက်၍ သတင်းပို့ လိုက်သည်။

“သောင်းကျန်းသူနှစ်ယောက် လက်နက်လာချပါတယ်...”

မင်္ဂလာသတင်းကောင်းကြောင်း၊ ကျွန်တော်သည် ၎င်းတို့လက်နက်များကို သိမ်းခိုင်းလိုက်ပြီး ၎င်းတို့ကိုယ်၌ အနု အပြားရှာဖွေပြီး ကျွန်တော် ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲရန် တပ်ခွဲမှူးကို တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

မကြာမီတယောက်ကိုဖေးကာ ကျွန်တော် ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာသော သောင်းကျန်းသူနှစ်ဦးနှင့်တကွ တပ်ခွဲမှူး၊ ကင်းမှူးတို့ကို လှမ်း၍ တွေ့မြင်ရပါသည်။ ဒဏ်ရာရရှိထားခဲ့သော အဖေ၊ တယောက်ကို ကျန်သောင်းကျန်းသူ တဦးက ကုမ ကာ ခေါ်လာသည့် လက္ခဏာတွေ့ရတော့သည်။ မကြာမီ ကျွန်တော် အနီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်တွင် ကျွန်တော် ဦးနုအား စကားပြန်အဖြစ် ခေါ်၍ အသုံးပြုရန် ခေါ်ယူလိုက်သည်။

သောင်းကျန်းသူ တဦးသည် ဦးနုကို မြင်လျှင် မြင်ခြင်း ရှမ်းဘာသာဖြင့် အရေးတကြီး လှမ်း၍ ပြောရင်း စတင်ကာ မျက်ရည်များ ကျလာသည် ဦးနုသည် အံ့အားသွားရာမှ ကျွန်တော်သို့...

“ဒီလူနှစ်ယောက် ကျွန်တော်သို့ ဆီ ရောက်အားသတိပို့လိမ့်မူး...။

အထိုကလဲ ကျွန်တော်တို့ချီလာမှန်းမသိလို့ ငထွန်းနဲ့ အတူ ပေါင်းတိုက်ခဲ့တာ တယောက်ဒဏ်ရာရပြီး တောထဲမှာပုန်းနေခဲ့တာ ခုတော့ ဒဏ်ရာသက်သာမှ ကျွန်တော်တို့ သတင်းအတိအကျသိရ ရောက်လာခဲ့တာဘဲ...”

“နေပါအုံးဦးနု... ဒီလူတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တုန်းက သိသလဲ၊ ကျုပ်တို့လှည့်စားတဲ့ အဘေမျိုးလုပ်နေပါအုံးမယ်”

ဤတွင် ဘိုက်တွင် ဒဏ်ရာရရှိထားသူ တဦးသည် တုခါနေသော အသံဖြင့်...

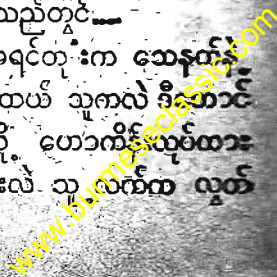
“ကုဝိန်-ကုဝိန်”ဟု အားတင်းကာ မြောလိုက်သည်။ ဤတွင် များမနားတပ်ရင်းရုံးသို့ တခါက ကျော်ဖြူရုပ် လိုက်ရှာသောကုဝိန်နှင့် တမော့ ဆိုသူ နှစ်ဦးကို ပြေး၍ သတိရ တော့သည်။ ကျန်တယောက်ကလည်း ကျွန်တော်ရှေ့၌ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ကာ...

“ကျွန်တော်က တမော့ပါစေဗိုလ်ကြီး မှားတာတွေတော့ပြီး သာပြီး ပါစေ ဗိုလ်ကြီးတို့လာမှန်း ကျွန်တော်တို့မသိဘူး၊ သိရရင် ခုလောက် အားလုံးဒုက္ခမရောက်ဘူး၊ ဥာဏ်ထွန်းလဲ ဒဏ်ရာရသွားတယ်၊ မနေ့က ကျွန်တော်တို့လူစုလူခြင်းခွဲခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သတင်းကြားရတာ ဗမာလူဆိုးတွေက ဒီနယ်ကို တက်ပြီးလယ်က် အိုလာမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ ဥာဏ်ထွန်းပြောသမျှယုံပြီး သူ့ခိုင်းတာလုပ်ခဲ့တယ်၊ မနေ့မနက်က ရွာကလူတွေ တွေ့မှ အပြစ်မှန်သိရမှ ဗိုလ်ကြီးနှင့် အရာကြီးတို့ပါ လာမှန်းသိရမှ ကျွန်တော်တို့ အားကိုးပြီး ထွက်လာခဲ့တာဘဲ...”

“နေပါအုံး ဥာဏ်ထွန်းမှာ အားကိုးစရာရှိလို့ သူ နောက်မှာ ဒီလောက် လူတွေရှိသလို စည်းရုံးရေး ကောင်းလို့လား... အတိုက်အခိုက်ကောင်းလို့လား... ပြောဝမ်းဗျာ...”

ကျွန်တော်သည် ဆက်လက် မေးမြန်း သည်တွင်...

“ခက်တာဘဲ ဗိုလ်ကြီး ဥာဏ်ထွန်း အရင်တုန်းက သေနတ်နဲ့ ပစ်လို့ မထွက်ဘူးဗျာ... သေနတ်အားကြီးပြီးတယ် သူကလဲ ဒီတောင်ရိုးမှာ တုန်းနန်းစိုက်ပြီး ဘုရင်ဖြစ်ရမယ်လို့ တောကိန်းထုပ်ထားတယ်... သူ့မှာ ဟိုအဘိုးကြီး အရုပ်ကလေးလဲ သူ့လက်က လွတ်

ထွက်ရော... ဒီလို ဒုက္ခတွေ စတွေတာဘဲ...”

ဤတွင်မှ ကျွန်တော်သည်ရက်ပေါင်းအတော်ကြာမေ့ပျောက်ခဲ့သော အဘိုးကြီး အရုပ်ကလေးကို ပြန်လှန်၍ သတိရလာတော့သည်။ တဆက်တည်းထူးဆန်းစွာ မျှတော်မူသော ဘုန်းတော်ကြီး အကြောင်းပါ သတိရတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဒဏ်ရာမရသောတမော့အား...

“ဥာဏ်ထွန်းကို ခင်ဗျား ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါ ကျုပ်တို့သူ့ ကို မသတ်ဘူး... ကောင်းကောင်းနေရင်...”

“မရဘူး... ဗိုလ်ကြီး သူကခုအထိ အားကိုးတုဲဘဲ တနေ့မှာ သူ့ဆီ ဒီအဘိုးကြီးကျောက်ရုပ် ပြန်ထောက်ရမယ် အဲဒီအခါမှာ သူဟာ ကိစ္စအကုန် ပြီးတယ်လို့ ယုံတုဲဘဲ မာနလဲအားကြီးကြီးတယ် သူက ခွဲခါးနီးမှာ ပြောလိုက်တယ် သူသေချင်သေပေစေတဲ့ လက်နက်မချဘူးတဲ့ ပြေးစရာမြေတွေ အများကြီး ကျယ်သတဲ့...”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် အရေးတကြီး သိလိုသော မေးခွန်း သုံးလေးခွန်းကို ဦးနှစ်အပါအဝင် တမော့သို့ သုံးယောက်ကြား လျှို့ဝှက် မေးမြန်း လိုက်သည်။ တမော့ကလည်း မဆင်းမတူ ကျွန်တော် အဘို့ သိချင်သောမေးခွန်းကို တိတိကျကျ ဖြေကြားလိုက်သည်။

မကြာမှီ ကျွန်တော်သည် အရေးပေါ် စစ်ဆင်မှုတစ်ခုကို စတင်ကာ ချက်ခြင်းစီစဉ်လိုက်ရသည်။ တပ်ခွဲတစ်ခုကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ကာ သုံးရက်စာရိက္ခာ အပြည့်အစုံနှင့် တနေရာရာသို့ အချိန်မှီတက်ရန် နာရီပိုင်းအတွင်း အပြီးအမိန့်ပေးလိုက်သည်။ နန္ဒလီ၊ တမော့နှင့် ကျွမ်းကျင်သော လမ်းပြ သုံးဦးတို့ကိုလည်း အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်သည်။

တနင်္ဂနွေအကြာတွင် ဒရောက်ကူးစခမ်း၌ တပ်စုတစ်စုကို အစောင့်အေးခန်းချပြီး ကျွန်တော်တို့သည်၊ မြေခက်အက်စူးစူးသို့ တော်လမ်းမှ ဖြတ်၍ ခရီးပြင်းချီတက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ လတ်ပိတ်၊ ရိပ်မှ အချိန်ကား ညနေနစ်နာရီသို့ ညှန်ပြနေထော့၏။ ကျွန်တော်က နန္ဒလီနှင့် တမော့တို့ကို လှမ်း၍ အကွာအဝေး မေးလိုက်ရာတွင် နှစ်ဦးစလုံးက...

“သိပ်မဝေးဘူး... ဗိုလ်ကြီး အများဆုံးခြောက်မိုင်ဘဲ။ တောင်ဆင်းတောင်တက်တွေ ကျော်နေရလို့ အလွန်ခဲချောင်ကျတဲ့ နေရာဖြစ်တယ်အဲဒီရွာကို တော်တော်လူတွေမသိကြဘူး အဲဒီရွာကလူတွေကလဲ ဒီပြင်လူတွေနဲ့ ဘယ်သူမှ မဆက်ဆံ ကြဘူး... အတော် ထူးဆန်းတဲ့ လူတွေဗျ...”

မှန်ပေသည် ခရီးလမ်းမှာ အတော်ကြမ်းလှ၏။ လမ်းအဘိုင်း မသွားရ-သွားလမ်း လာလမ်း လမ်းကလေးပင်မရှိသော ဒေသဖြစ်၍ ဒုက္ခရောက်ပုံ မှာ အထူးပြောစရာမလိုပြီ။ တချို့တောင်အတက်များတွင် နွယ်ကြီးများ ဝါးလုံးများဖြင့် ထောက်၍ တက်ရ၏။ စစ်လက်နက်များဖြစ်သည့်စက်ခဲသနတ်ကြီးများစိန်ပြောင်းကြီးများကို တပင်တပင်နန်း ကြိုးနှင့်ဆိုင်းကာ တဆင့်စီတင်ခဲ့ရ၏။ တခါတခါ မတ်စောက်သော ချောက်ကြီးထဲသို့ ကြိုးတန်းကာ ဆင်းရပြန်၏။ ဒွေးဆစ်သာသာ တဝေါဝေါစီးဆင်းနေသော ချောင်းရိုး များထဲသို့ လည်းအတန်တန် ဖြတ်ကူးရသေး၏။

နေဝင်ခါနီးအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ထားသည့် ရွာအခြေသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ လေသည် စဟူးဟူး တိုက်ခတ်စပြုလာပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ခတ်လှမ်းလှမ်း၌ မြေဖြင့်လွင်ပြင်အလယ်မှ ခတ်ဖြေးဖြေး တက်သွားသည့် တလံပိတ်သာ ရှိသည့် တောင်ကလေးကို ကြည့်မိသည်။ တောင်ခြေရင်း၌ ရေစိပ်စိပ်တောင်

တောင်သာဆန်ဆန် ပြုလုပ်ထားသည့် လယ်ကွင်းတွေထဲ၌ အဖူးအနှံ့ ထွက်ခါစ စပါးခင်းနှင့် ပဲခင်းပြောင်းဖူးခင်းကလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တောင်အမြင့်မှာ ပေသုံးရာအတွင်းသာ မြင့်မားပေလိမ့်မည်။

မြေမျက်နှာမြင် အခြေအနေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစိုက်စိုက် မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်ကာ ကျွန်တော်သည် အရေးပေါ် စစ်ဆင်ရေးအတွက် ရွေးချယ် လေ့လာနေသည့် အနည်းငယ် မှောင်စပြုလာသည့် နောက်တွင် ကျွန်တော်သည် တပ်ခွဲများနှင့် တပ်စုများ လေးယောက်တို့ကို လည်းကောင်း၊ စိန်ပြောင်းကြီးနှင့် စက်သေနတ်ကြီး တပ်စုများကို ခေါ်ယူကာ တဖလုံခန့် ကျယ်ဝန်းမည့် တောင်ခြေတလျှောက်၌ မည်သည့် နေရာမှ မည်သည့် တပ်စုက တာဝန်ယူ တပ်စုထားရန်အသေးစိပ်ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ထိုအခိုက်တွင် တောင်ထိပ်ဆီက တန်ခွန်တိုင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးဆီမှု ကြေးစီသံ တချွန်ချွန် ထူးခြားစွာ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ ကျွန်တော်တို့သည် အံ့အားသင့်ကာ ထဲထဲယောက်ဖျက်နှာ တယောက်ကြည့်ကာနေမိသည်။ ခရုသင်းမှတ်သံများ ကြေးစီသံများသည် မကြာခဏပေါ်ထွက်လာတော့၏။

ကျွန်တော်သည် တပ်စုများကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နေရာလိုက် လန်ချပေးပြီး စက်သေနတ်ကြီးများ စက်သေနတ် ကလေးများကို ညဉ့်ပစ်ကွင်းရွှေ့ရန် စနစ်တကျသတ်မှတ်၍ အသံဘမ်း စက်တလုံးစီ ပေးအပ်လိုက်သည်။ တပ်စုလေးစုသည် တောင်ကို ပါတ်ပါတ်လည်း ဝိုင်းမိသောအခါ၌ ကျွန်တော် ဦးဘိုးဖန်၊ ကိုဘိုးရန်၊ ဦးနု၊ နန္ဒလီ၊ တဆာနှင့် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်နှင့် ရုံးအဖွဲ့ဝင် ရဲဘော်များ စုစုပေါင်း တပ်စုတစု အင်အားသည် လှေခါးထစ်များဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားသည့် ကျောက်ခါးပန်းကြိုးကို တထစ်စီနှင့်ကာ တောင်ထိပ်

ဆီသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် တက်ခဲ့သည် အတက်မှာ ခတ်ပြေပြေ တက်ခဲ့ရပြီး လူသုံးယောက် ခတ်ချောင်ချောင် ဆင်းနိုင်တက်နိုင်အောင် ကျယ်ဝန်းသော ကျောက်လှေခါးအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တပ်စုသည် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ဆယ်မိနစ်အတွင်း၌ အရောက်တက်ခဲ့သည်။ တောင်ထိပ်အရောက် ကျွန်တော်တို့အား အသင့် စောင့်ကြိုနေသည့် လူတစုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရဲဘော်အားလုံးသည် စက်သေနတ်များ ရိုင်ဖယ်များဖြင့် အသင့်ချိန်ကာ ပစ်ခတ်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်လိုက်သည်တွင် လှေခါးထိပ်မှ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားသော အရပ်ပုဂ္ဂလူတယောက် ခတ်ဝဲဝဲ ဗမာစကားသံဖြင့်....

“ကျုပ်တို့ရန်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး... လူကြီးမင်းတို့ကို ခရီးဦး ကြိုပြုနေတာပါ၊ တောင်ပေါ်ကို တက်ကြပါ...”

ရှေ့မှထွက်၍ တောင်းပန်ရင်း ခေါ်ဝေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကြိုတင်၍ မှားကြားချက်အရ ရဲဘော်အားလုံးသည် မည်သူ့ကိုမျှ အယုံမပေးဘဲ ခတ်တင်းတင်း ခြေလှမ်းများဖြင့် လက်နက်များကို အသင့်ကိုင်ကာ တောင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး နေရာယူလိုက်ကြသည်....

သို့ရာတွင် ကျန်သော ရောင်ကြီးဘေတစောင်း ထူးသားသော ရွာသားများသည် တစ်စုတရာ ရန်ပြုရန်လက္ခဏာ မပေါ်ဘဲ ခတ်အေးအေးအမူအရာဖြင့် အချင်းချင်း စကားပြောနေကြသည်။ သူ့ဘွဲ့ပြောဆိုသည့် အသံကို ကျွန်တော်သည် နားစွင့်၍ ထောင်လိုက်ရာတွင် ရှေ့ပေါ်ရာက စကားလုံးများဖြစ်လျက် အတော်လျှင်မြန် သွက်လက်စွာ ပြောဆိုနေကြသည်။ စရုတစိုက် နားထောင်နိုင်မှ ကျွန်တော်အနည်းငယ်အဓိပ္ပာယ်ပေါက်တော့သည်။

“သူတို့တတွေ ရောက်လာရင် ပြဿနာ ပြီးတာပဲလေ ဘွဲ့တော် အမိန့်အတိုင်း အားလုံး လိုက်လျော ကိုက်ညီပြီတဲ့...”

ဤသို့ အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူနိုင်သော အဖြေ အဆိုမျိုးသာဖြစ် ပေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းရွာသားများ ပြောဆိုသည့်အတိုင်း စကား လုံးစေ့ သာ ကျန်တော် မပြောတတ်ပါ...

ကျန်တော်နှင့် ရဲသော်များသည် တပ်မတော်၏ ထူးစံအရ အိမ်ခြေ သုံးဆယ်ခန့်ရှိ မျက်နှာခြင်းဆိုင်ကာ ဆောက်လုပ် ထား သည့် ရွာထဲသို့ လူစုခွဲကာ အခြေအနေ လိုက်ကြည့်ကြသည်။ အမျိုး သမီးများမှာ လက်ပူ အင်္ကျီ၊ ထမီ ရိုးရိုး အဆင် အပြာအညိုများ ဝတ်ကာ ဆံဖုတ်မောင်းသောင်း အလုပ်ကို အိမ်ခြေရရ လုပ်နေကြ သည်။ ခလေးအချို့ကား လမ်းပေါ်၌ အကြောက်အရွံ ကင်းမဲ့ စွာ ကစားနေသည်။ ယောက်ျားများရောအမျိုးသမီးများပါရောင် ကြီးစေ့များဖြင့် အတော်ကြည့်၍ကောင်းလှစေတော့၏။ အင်္ကျီလက် ကျပ်အဖြူနှင့် လှူချီကွင်းများကို ခတ်ဘိုတို့ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပါး စပ်တင် ဝါးဆေးတန်တော့ခဲနေကြသည်။

ကြည့်ပါ-ကြည့် ဝတ္ထုဗားနဲ့ သတိဆိုတာ မမေ့တာကောင်းပါ တယ်။ ဒီတောင်ပေါ်မှာ အမောင်ရွှေကို ရန်မူမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ တယောက်ဘလေမှ မရှိဘူး... အကျွန်ုပ် ဂတိခံယူ ဝန်ပါတယ် မိတ် ဖြူဝတ်ထားသည့် အသက်ငါးဆယ်ခန့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေ့ဆောင် ခေါင်းရွက်လုပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ကျယ်ပြန့် ညီညာသော ဝေ ခြောက်ရာခန့် ရွာနိမိတ်ကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ရွာခြေမျက်နှာ ထက် အနီးငယ် မြင်သော တောင်ကုန်း မော့မော့ဆိုသို့ ရှေ့က ပိတ်ဖြူဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကပင် ဦးဆောင်၍ ကျန်တော်တို့ တက်ခဲ့ကြ သည်။

တောင်စွန်းတနေရာ၌ကား မြေပေါက် စေတီ တဆူနှင့် ခတ် သားသေန ကျောင်းသစ်မီး တဆောင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ရှေ့ ဆုံးမှ ဖြူဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖိသား ဖသား ပြီသသူ မှန်သရွေ့ ရှောင်ကျော် အပ်သော စေတီပရဝဏ်း မြေထောင်ကြမှာမို့ ဘိနပ်ချွတ်ကြသို့ တောင်းပန်ပါတယ်...”

ဘာသာရေး ဖြစ်သည်ကြောင့် ကျန်တော်တို့ အားလုံးသည် စစ်ဘိနပ်များကိုချွတ်ကာ စေတီ ရှိရာသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ထူးမြို့ ဖွေးဖွေး သူ န်ထားသော ဥာဏ်တော်ကိုးကွေ့ခင်ခန့်ရှိမည့် စေတီ ထိပ်မှ ဆည်းလည်းသံများသည် ကြည့်ရှုစရာအသံများ ပေါ်ထွက် လာချေ၏။ တပ်စုမှူး ဗိုလ်ကြီး ငြိမ်းမောင်သည် စေတီကို ရှိခိုး ဦးချပြီး လက်ျာရစ်တပတ်ပတ်ပြီးလျှင် ကျန်တော် အနီးသို့ ချဉ်း ကပ်လာပြီး.....

“ဗိုလ်မှူး...ဘယ်နဲ့ လဲ စေတီက တမျိုးဘဲ တဝဂ္ဂက မြောက် တက်လှည့်ထားတယ် ပြီးတော့ ပု သဏ္ဍာန်က အားကြီးဆန်းတယ် ခင်ဗျ...”

ကျန်တော်သည် တဝဂ္ဂကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် အထဲတွင် လူ တယောက် ကောင်းကောင်း ဆိုင်နိုင် အိပ်နိုင်အောင် ကျယ်ဝန်း သောနေရာကိုတွေ့ရပြီးနောက်ကျောင်းရှိရာသို့ အရိပ်အခြေကြည့်ရန် ထွက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းမှာ သုံးပင်-လေးပင်ကျယ်ဝန်းသောကျောင်း ဖြစ်ပြီး သစ်သားဖြင့် ကာလကြာမြင့်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော အလွန်အမင်း ရင့်ရော်နေသော ကျောင်းဖြစ်၍ အမိုးမှာ တောင် ထန်းရွက်များဖြင့် မိုးထားသည်ကို တွေ့ရပြီး အကာမှာ ဝါးထင် များဖြင့် ကာရ ထားသည်။ ကျောင်း၏ထိပ်ပိုင်း၌ လူတယောက် ရှောင်ချောင်လည်လည် ထိုင်နိုင်သော ပလ္လင်တမျိုးတွေ့ရပြီး ၎င်း ရှေ့၌ ဆီမီးတော့ ထိန်နေအောင် ထွန်းထွားလေသည်။ သစ်သား အကြမ်းဖြင့် ဖြူလှစ်ထားသော ပလ္လင်ပေါ်၌ သူတန်းစပြင်ရစ်ထုတ် ထားသော ပစ္စည်းတခုကိုတွေ့ရပါသည်။ ပလ္လင်ရှေ့ တလံ ကွာတွင်

ကြေးစိန်စုံကို ကြိုးများဖြင့် ဆိုင်းထားတော့သည်။

“ကျောင်းကဆရာတော်ဘုရား တယ်ကြသလဲ...”

ကျွန်တော်သည် မသင်္ကာသည်ကြောင့် စုံစမ်းလိုက်သည်နှင့် ပိတ်ဖြူနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့်....

“ဒီကျောင်းမှာ ရဟန်း သင်္ဘာသီတင်းသုံးရာမဟုတ်ဘူး စစ်သူကြီး... ထူပုဂ္ဂိုလ်...ကသောင်း ဆရာတော် သီတင်းသုံးတဲ့ကျောင်း ဖြစ်တယ်...”

“အဲဒီကသောင်းဆရာတော်ဘယ်မှာခင်ဗျာ...”

ပိတ်ဖြူဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် သက်ပြင်းတချက်ချကာ....

“အကျွန်ုပ်တို့ကသောင်းလူမျိုးတွေဟာသူတော်ကောင်းစစ်စစ်ပါ။ မယုံသင်္ကာဖြစ်မနေကြပါနဲ့ စစ်သူကြီးရယ်၊ ကသောင်းဆရာတော်ဘုရားက ခုကျောင်းတော်မှာ ဝိညာဉ်တံ့ရှိတယ်၊ သူ့ရှင်စား ရုပ်ပွားဟာ ရုပ်တပါးကို မသမာသူတွေ ခိုးသွားလို့ ကြာသွားတယ်၊ မကြာမီပြန်ကြလာမှာဘဲ...”

ကျွန်တော်သည် နားမလည်နိုင်သောစကားကြောင့် အစဉ်းစားရကြပ်သွားပါသည်။

“နေပါအုံးဦးကြီး ကသောင်းဆရာတော်ဆိုတာဘယ်အဆက်အနွယ်လဲ ရာဇဝင်မသိရဘူးလား တဆိတ်ရှင်းပြပါ...”

“ကောင်းပါပြီလေ အကျွန်ုပ်ရှင်းပြပါမယ်၊ အကျွန်ုပ်တို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ကသောင်းဆရာတော်ရဲ့ ရုပ်ပွားကို လူသွမ်းများက နိုင်ထက်စီးနင်း ခိုးယူသွားခဲ့တယ်၊ အကျွန်ုပ်တို့ကိုကသောင်းဆရာတော်က မနေ့ညက အိမ်မက်အရ အမိန့်ပေးတယ်၊ ဒီနေ့မှာ အကျွန်ုပ်တို့ဆရာတော် ရုပ်ပွားကို ယူဆောင်သွားတဲ့ မသမာသူကို သုတ်သင်

ရပဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရောက်လာ ပါလိမ့်မယ်လို့ အမိန့်တော်ရှိခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် တနေ့ကုန်အကျွန်ုပ်တို့ ပရိသတ် တောင်ထိပ်မှ စောင့်ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်တယ်”

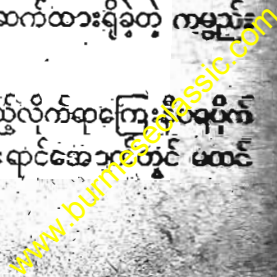
ဤတွင် ကျွန်တော်တို့အဘို့ အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွား၏၊ အမှန်မှာလည်း ဒဏ်ရာရရှိသွားသော ဥာဏ်ထွန်းသည် ရိက္ခာပြတ်နေ၍ ယနေ့ညကသောင်းရှင်ကို လာရောက်ရိက္ခာစောင်းရင်းဆေးဝါးကုသလိမ့်မည်ဟု တမောနှင့် ကုဝိန်တို့၏ သတင်းပို့ချက်အရ ကျွန်တော်တို့ ချီတက်လာရောက်ခဲ့ခြင်းကို ကျွန်တော်တို့အရင်က သောင်းမျိုးတွေသိနေသည်မှာ အထူးအံ့ဩစရာပင် ဖြစ်တော့၏။

“ဆက်လက်၍ ဆရာတော်ကိုယ်စား အကျွန်ုပ်ကတဲဘာဝန်ယူချကသောင်းရွာသူရွာသားတွေကို ဆုပ်ချုပ်နေရပါတယ်၊ အကျွန်ုပ်တို့ဟာ သူများအသက်ကို လုံးဝမစားရပါဘူး၊ သမာဏာဇီဝဖြစ်တဲ့ လယ်ယာ အလုပ် သစ်ဥ သစ်ဖွဲ့နဲ့သာ မိမိအသက်ကို ရှင်ရပါတယ်၊ ငါးပါးသီလကိုလဲမပျက်မကွက်အောင်ထိမ်းသိမ်းပြီးအကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ကသောင်း အဆက်အနွယ်ချင်းသာ အိမ်ထောင်များ ပြုရပါတယ်...”

ပိတ်ဖြူငတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အနည်းငယ် ရှင်းလင်း ပြောပြရင်း သင်္ကန်းစဖြင့်ရစ်ပါတ်ထားသောပစ္စည်းတခုကိုဦးသုံးကြိမ်ကန်ဆော့ပြီးမှ လှမ်းယူကာ ကျွန်တော်သို့ ပေးအပ်ရင်း....

“ကသောင်းဆရာတော်ဘုရား အဆက်ဆက်ထားရှိခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ့စာလွှာဖတ်ရှုတော်မူပါ စစ်သူကြီး...”

ကျွန်တော်သည် သင်္ကန်းစကို ခွဲ၍ကြည့်လိုက်ရာကြေးနီပရိတ်တွင် ထွင်းထားသော ရှေးစာလုံးကို ဆီမီးရောင်အောက်တွင် မထင်မရှားတွေ့ရ၍ ဖတ်ရှုလိုက်ရာတွင်...

“ဟိန္ဒူ”

အကျွန်ုပ် ဘိုး ဟိန္ဒူသည် ကသောင်းအနွယ်များ၏ အားထားရာဖြစ်သည်။ ဆရာတော်အစဉ်ဆက် တာဝန်ကို ပြီးမြောက်အောင် ကျိုးပန်းခဲ့သည်။ ရှေးသူဟောင်း မြန်မာတို့၏ အတတ်ပညာဖြစ်သည့် ဆေးပညာရပ်၊ အင်းပညာရပ်၊ သမထပညာမြတ်ရပ်ပြောင်း နှာမ်ခါ၊ ပညာရပ်များကို သမာဓိတရားအခြေခံ၍ အားထုတ်ကျိုးပန်းခဲ့သည်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၄၄-ခုနှစ် နန်းတက်သော ဦးရီးတော်ဘုရား လက်ထက်၌ အကျွန်ုပ်၏ ဆရာတော် ဘိုးဟိန္ဒူသည် အကျွန်ုပ်အား ၎င်း၏ ပညာ အရိပ်အရာကို ဆက်ခံစေ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဦးရေနည်းပါးသော ရှေးမြန်မာစစ်စစ် ကသောင်း လူမျိုးစုများကို ထိမ်းသိမ်းသွင်သင်ကာ အုပ်ချုပ်ရင်း ဆရာသခင်၏ ပညာရပ်ကို ဆက်ခံကျင့်သုံးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အကျွန်ုပ်တွင် ပညာနုနယ်သည်ကြောင့် အားလုံးကို သုံးဆမက တိုးတက်နိုင်သည့် ပညာရပ်ကို ရယူရန် အကျွန်ုပ်၏ စိညာဉ်ကို ပညာနည်းဖြင့် နှုတ်ယူကာ နာမ်သက်သက်ဖြင့်သာ သမထ ပညာ အခြေခံသည့် အာယုပညာရပ်ကို လေ့ကျင့်ရန် တာဝန်ရှိသည်ကြောင့် အကျွန်ုပ်၏ တပည့်ရင်း ဘိုးဂူကို အကျွန်ုပ် ရုပ်နှင့် နာမ် ပြန်လည် မပေါင်းဆုံမီခင် အကျွန်ုပ်၏ တာဝန်ရပ်များနှင့် ကသောင်းအနွယ်များကို အုပ်ချုပ်ရန် တာဝန်ပေးအပ်ကာ အကျွန်ုပ်၏ ရုပ်ပွားကို စောင့်ရှောက်စေသည်။

လူအပေါင်းတို့အား အကျွန်ုပ်တို့၏ ကသောင်း အနွယ်ဝင်များ ထားရှိသည့် ဗြဟ္မာစိုရ် တရားလေးပါးကို မဏ္ဍိုင်ပြုကာ ချမ်းသာသွေခံကြစေကြောင်း မေတ္တာပို့ပါ၏။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် အာယု ပညာ ရှာခိုက်တွင် အကျွန်ုပ်၏ လုပ်ငန်းစဉ် ပညာစခမ်းကို နှေးကုန်ဖျက်ဆီးသူ မှန်သရွေ့ သည် အကျွန်ုပ်၏ ဆရာများ၏

တန်ခိုး သတ္တိအရ လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်စွမ်းရှည် ကာမစိတ္တိ တန်ခိုးကြောင့် ၎င်း နောက်ရှက် သူများကို ဘေးအန္တရာယ် အမျိုးမျိုး သင့်စေသတည်း၊ အသက်ရှုံးပျက်စေသတည်း၊ ဖိတ်အကျင့်သူ တဦးတယောက်မှ အကျွန်ုပ်၏ ရုပ်ပွားနှင့် ကသောင်း အနွယ်ဝင်များကို မသိမ်းမပျက်ဆီးနိုင်စေသတည်း။

ရတနာသုံးပါးနှင့် အကျွန်ုပ်၏ ဆရာတော်များ၏ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုသည် ဤစံပြုပြီးမြောက်စေသတည်း။

ကျွန်တော်နှင့် ဤမြစ်မောင်၊ ကိုဘိုးရန်တို့ လူစုသည် ဟောင်းနှမ်း လှသော ကြေးပရိုက်ကို ဖတ်ပြီး အကြီး အကျယ် အံ့အားသင့်နေတော့၏။ ပြီးမှ ပိတ်ဖြူဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်သို့ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က...
“အကျွန်ုပ်ဟာ... ဦးဂူပလို ခေါ် တယ် အမောပြေ သုံးဆောင်ကြပါ...”

ဦးဂူပသည် သူ၏ဆွေမျိုး ကသောင်း လူမျိုးတို့ ယူစသင့်လာသော ပိန်းဥပတ် လဘက်ရည်ကြမ်း ဖွဲကျော်များ ထန်းလျက်များနှင့် ကျွန်တော်တို့အား ညှော်ခွေးပေးသည်။

ကျွန်တော်သည် စားရင်း... သောက်ရင်းပင်...
“ဦးဂူပ... ဆရာတော်နဲ့ ဦးဂူပ ခုဘယ်လိုတွေ့လဲ... လူကိုယ်တိုင်လား...”

ဦးဂူပသည် ပြုံးလိုက်ပြီး...
“မနော့တွေ့ရော... ဓါတ်တွေ့ ရုပ်တွေ့ရော... အခါအခါကြိုတိုင်း ဖူးမြင်ရပါတယ်... စစ်သူကြီး ရှေ့အရေး ပြောရရင် မြန်မာ့ တပြည်လုံး စစ်ရေး မအေးပါဘူး... ဘုံတော် ကောင်းတွေ့လို့ မပျော်စရာဘဲ... တွေ့ရောင်ကား သုံးကြပါ စစ်သူကြီး...”

မယုံကြည်နိုင်သော ဗိုလ်ကြီး ငြိမ်းမောင်သည် လဲဘက်ရည်ပွဲ တွင်းမှလှမ်း၍....

ကဲ...ဦးရှုပ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော် ရှေ့ ရေး ဘယ်လိုလဲ ပြောစမ်းဗျာ... မှန်မမှန် ဦးရှုပသည် တင်ပလွှတ်ခွေထိုင်ရာမှ တချက် အသက် ပြင်းပြင်း ရှူကာ အာရုံယူလိုက်ပြီး မျက်စေ့ စုံမှိတ်ထား လိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ မော့ပန်းသည့် လေသံဖြင့်....

“စစ်သူကြီးတို့နဲ့ မိတ်ဆွေ ဆရာသမား ဖြစ်နေတဲ့ လူမျိုးခြား စစ်တပ်ဟာ... ခုတလော ကိုယ်ပေါင်းစိတ်ခွါ လုပ်နေကြတယ်... မကြာမီ သုံးနှစ်အတွင်းမှ မိတ်ဆွေအဖြစ်မှ မဟာရန်သူကြီးအဖြစ် ရောက်ကြမယ်... စစ်ခင်းကြရမယ်...”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးငြိမ်းမောင်ကို ချက်ခြင်း လက်ကုပ်၍ တားမြစ်လိုက်ရ၏။ ဦးရှုပကို မေးတိုင်း မှန်တာချီ တောနေလျှင် အားလုံးဒုက္ခဖြစ်သွားနိုင်သည်။ မှန်ပါသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဂျပန် စစ်တပ်များသည်။ ယခုအခါ၌ စတင်ကာ စိတ်သဘောထားကွဲကွာ ပရိရာယ်သုံးနေကြသောကြောင့်တည်း။ ရွာသူ ရွာသား တွေသည် ဘုရား ပရဝဏ်း အတွင်း၌ ဆီမီးများ ထွန်းညှိကာ ဆုတောင်းသူက ဆုတောင်းလျက် ငှက်ပြောပွဲ အုန်းပွဲတွေဖြင့် တစ်တရာ ပြင်ဆင် နေကြသည်။

“လူတွေဘာလုပ်ကြမလဲ...ဦးရှုပ... ကန်တော့ပွဲတွေနဲ့...”

ဦးဘိုးဟန်သည်။ အမှတ်တမဲ့ မေးလိုက်တွင် ဦးရှုပက။

“အကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ မသမာလူတွေ ယူဆောင်သွား တဲ့ ရုပ်ပွားရုပ်ဟာ ဒီနေ့ညဘဲ ပြန်ကြလားမယ်... ဒါကြောင့် ကသောင်း အနွယ်တွေ အားလုံးတစုတဝေးထဲ ဆီးကြို ကတော့ကြ ရမယ်...”

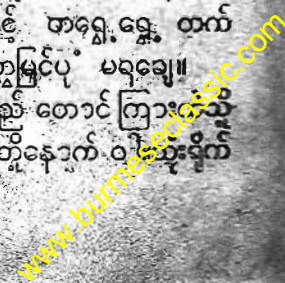
မကြာမီ ရဲဘော်မောင်တင်သည် အသံဘမ်းစက်ကိကိုင်းရင်း ကျွန် တော် ဆီသို့ အရေးတကြီး လာပေးအပ်ရင်း တစ် တစ်စုက အရေး တကြီး သတင်းပို့ ပါတယ် မိလိမ္မား...

ကျွန်တော်သည် အသံဘမ်းကို နားထောင် ကြည့်လိုက်ရာ— “တစ်-တပ်စုသတင်းပို့ တယ် တပ်တစ်ခုနဲ့ နှစ်ဖါလို အကွာမှာ လူချိပ်တွေများများ မြင်ရတယ်...ရန်သူတွေလို့ ထင်ရတယ်...”

ဦးနှုနုလီတမော့ကြိုတွင် ကျွန်တော်သည်ဗိုလ်ကြီး ငြိမ်းမောင် နှင့်ရဲဘော် ဆယ်မောက်တို့ခေါ်ယူ၍ ကျွန်ရုံးအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်သည့် ဦးဘိုးဟန်၊ ဦးနှု၊ ကိုဘိုးရန်နှင့် ရဲဘော် ကျော်လှိုင်နှင့် တကွ တပ်စီပီ နှစ်စီပီကို တောင်ပေါ်တွင် ထားခဲ့ပြီး အမှတ် တစ် တပ်စု နေရာယူ ထားရာ တောင်တက် တောင်ဘက်မျက်နှာဆီသို့ အမြန်ဆုံးဆင်းခဲ့ လေသည်။

ထွက်ခါ ၁၀:၀၁:ရက်လတခြမ်းပဲ အရောင်အောက်တွင် ကျွန်တော် သည်မှန်ပြောင်းကို အသုံးပြု၍ စစ်မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ ကြည့် လိုက်သည်။ မှန်ပေသည် တော်တော် များများ လူတအုပ်သည် စာ လှမ်းခြင်း တောင်ခြေရင်းသို့ ချဉ်းကပ် လာနေတာ၏။ နန္ဒလီနှင့် တမော့ဆိုသည်လည်း ကျွန်တော်တို့အနီးမှကပ်၍ တရွေ့ရွေ့ တက် လာသော လူအုပ်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ အမှတ် တစ် တပ်စုသည် နှစ်ခြမ်းခွဲကာ ဝေခြေခက်ဆယ်ခန့် နိမ့်ဆင်းသွားသည့် တောင်တက် လမ်းကို အတင်စောင်နေရာ ရုတ်တရက် ရန်သူများ မမြင်စေဘဲရန် သစ်ခက်သစ်ပိုင်များဖြင့် စက်သေနတ်ကြီးများ စက်သေနတ်က လေးများ ကိုဖူးကြွယ်၍ ထားခဲ့သည်ကြောင့် ဘရွေ့ရွေ့ တက် လာသူများသည် ကျွန်တော်တို့ကို လှံဝဲတွေမြင်ပုံ မရချေ။

ရှေ့ ဆုံးမှ သေနတ်တိုင် ဆယ်ယောက်သည် တောင် ကြားတံသို့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ၎င်းတို့နောက် ဝါးတုံးခိုက်

ခန့်၌ ရှမ်းဘောင်းတီ အနက်နှင့် ဖတ်ဆင်ထားသော ဘယ်ဘက် လက်မောင်းကို သိုင်းထားသည့် အရပ်ခြင်မြင် လူတယောက်နှင့် လက်ဝဲ-လက်ျာမှ စတင်မိသောနတ် နှစ်လက် ကိုင်လာသူ နှစ်ဦးက ညှပ်၍ အကြီးအကဲနှင့် တူသူတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်းသို့ဦး နောက်မှ ဖက်သေနတ်ကိုင် တဦးနှင့် ခိုင်ဇယ် သေနတ်ကိုင် လူနှစ် ခယ့်ခန့်ကို ဧထူရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဖျား ဝါကျောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီး ရှမ်းဘောင်းတီဝတ် လူတစ်ယောက်သည် တစ်ဖုံရှေ့ သို့အပြတ်တွင် အဆင်သင့် ပြုလုပ်ထားသော မီးကျို အဖြူ ကျည်ဆံ ထည့်စားသော ပစ်စုတ်နှင့် ကျွန်တော်က ကေဘင်းကင်သို့ ထောင်ကာ မစ်ပေါက် လိုက်တော့၏။ လင်းကနဲ ထိန်ကနဲ နေရာအားလုံး အစ်ကျခမန်း ဖြစ်သွားစဉ် ကျွန်တော်တို့ စေောင်ချောက်ထဲ ဝင်နေမိသည့် သောင်ကျန်းသူတဦးမှာ အံ့အား ဆင့်သွားလိုက်စဉ်တွင် ခေါင်းဆောင်နှင့် တူသူက သူ၏ ညာဘက် လက်မှ အသင့်ကိုင်လာသော ခတ်ရှည်ရှည် အထုပ်တခုကို လက်နှင့် ဖြူအားမြှောက်၍ သူ့ လူများအား ပြုသလိုက်သည်တွင် ထိုအထုပ် တဖြူသည် အရှိန်လွန်ကာ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် လူ၏လက်ထဲမှ လွင့် သွက်သွားပြီး မာကျောသော မြေကြီးပေါ်သို့ ဘုတ်ကနဲ ပစ်ကျ တားသည်။

တချိန်တည်းပင် စက်သေနတ်သံများ ခိုင်ဇယ်သံများသည်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရိုက်ခတ် ဖုံးလွှမ်း သွားတော့၏။

“ပစ်...ပစ်... အဲဒါ ညက်ထွန်းဆရာ...အောင်းတီနဲ့ လူ ညက် ထွန်း” နန္ဒီလိက ချက်ခြင်းအော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အနီးမှ စက်သေနတ်ကြီးသံများသည် ဖြူဖြူ အထုပ်ဆီသို့ တအား ပြေးကောက်လိုက်သူ ညက်ထွန်းဆီသို့ ကျကျနန ချိန်ကာ ပစ်ခတ် လိုက်သည်တွင် နှုတ်ခမ်းပေး ကားကားနှင့် သောင်းကျန်းသူခေါင်း

ဆောင် ညက်ထွန်းသည် နောက်သို့ ဆွေ၍ ကျသွားတော့၏။ ကရင် သောင်းကျန်းသူများသည် ခေါင်းပေါ်၌ လက်မြောက်၍ လက် နှက်ရကြောင်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အော်ဟစ်၍ ပြောကြား သံကြောင့် ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ် မီးကျို တလုံးကို ပစ်ပေါက် ခါ အပစ်အခတ်ခေတ္တရပ်နားသည့် အထိမ်းအမှတ် ပြုလိုက်သည်။

သက်မြှောက်ထားသူများကို လှံ စွပ်နှင့် ရဲဘော်များက ချိန်ကာ ဘမ်းဆီးနေသည်တွင် တောင်ပေါ် ကျောင်းဆီမှ ကြေးစီသံများ သည်၊ အပြိုင်နက်တည်း ပဲ့တင်ထပ်၍ ပေါ်လာပြီး ကသောင်းစု ဝါးတို၏ ဆုတောင်းသံများကလည်း အလျှိုအလျှို ပေါ်ထွက်လာ ကာ တောင်အောက်ရှိ ကျွန်တော်တို့နားထဲသို့ ကြားရတော့သည်။

ညက်ထွန်းမှာ ရင်ပေါ်တွင်စက်သေနတ်ကျည်ဆံအဆုံး ပေါက် ဝင်သွားပြီ ကျဆုံးနေတော့၏။ သူ့ ဘေးမှ ဒဏ်ရာနှင့် အသက်ရှင်နေ သော သက်တော်စောင့်တဦးက ခံအော်တစ်ရင်း...! အရုပ်အားကြီး ကျိုမေ့တာ ဘယ်မှာလဲသေနတ်ပြီးတာ ဟု ပြောလိုက်ပြီးလေးဘက် ကုန်း၍ အဝတ်ဖြူဖြူ အထုပ်ဆီသို့ လှမ်း၍ ယူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အဝတ်ဖြူဖြူ အထုပ်သည် ဗလာချိအဖြစ်သာ တွေ့ရတော့၏။

ဦးဘိုးဟန်နှင့် ရဲဘော်နှစ်ယောက်သည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ အ ပြေးဆင်းလာပြီး ကျွန်တော် ကို အရေးတကြီးလက်ထွဲ၍ တောင် ပေါ်အို ခေါ်ဆောင်ပါသည်။ အခြေအနေကို ထိမ်းသိမ်းရန် ဗိုလ် ကြီးညိုမီးမောင်ကို တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော်သည် တောင်ပေါ် သို့ ခတ်မြန်မြန်တက်ထောက်ခဲ့၏။ ဦးဘိုးဟန်သည် ကျွန်တော် အား အရေးတကြီး ကျောင်းကလေးဆီသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ကျောင်းကလေး အတွင်း၌ အပြိုင်ဝယ် ကသောင်း လူမျိုး ယောက်ျား မိန်းမများသည် ဝမ်းသာအသရေသည့် မျက်နှာဖြင့်လက်

အုပ်ချီကာ ပလ္လင်ချီသို့ ရှိခိုးဆုတောင်းနေကြသည်။ ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်များသည် ပလ္လင်နှင့်အနီးကပ်ဆီး အပြင်ဘက်နေရာမှကပ်၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် လှမ်း၍ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော် လည်းဝင်းထိုနေောက်မှ အသာကပ်၍ ဖဲလ္လင်ပေါ်သို့ ဓနုတစိုက်ကြည့် မိရာတွင် အနီရောင်ကတ္တီပါစအပေါ်၌ ထူးဆန်းလှသော ဖြူဖြူ ပစ္စည်းစာခုသည် ထောင်လျက်တွေ့နေရတော့၏။

‘ဟယ်’ ဟူ၍ အလန်တကြားမအော်မိစေရန် မနည်းသတိပြုလိုက် ရ၏။ အကြောင်းမှာ ကတ္တီပါစအပေါ်၌ ဖြူဖြူ အရှည် ရှစ်လက် မခန့် ပစ္စည်းမှာ ပြိုပြိုသသ ရှုပ်လုံးပေါ်နေသော ရောင်ကြီးဘွေ နှင့် နှုတ်ခမ်းမေး-မှတ်ဆိတ်မေးဖွားဖွား ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရ သည့် အတိုးကြီးရုပ် သို့မဟုတ် တခါက ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း ထဲသို့ သူလျှိုမသင်္ကာမှုဖြင့်ရောက်ရှိလာခဲ့သည့် စိတ်မန့် သူ ဘုန်း တော်ကြီးလက်ထဲမှ သက်နိုးစနှင့်ပတ်ထားသည့် ‘သေနတ်ပြီး’သော ကျောက်ဖြူအဘိုးကြီးရုပ်သာ ဖြစ်ချေ၏။ ဦးရူပသည် ရွှေဆုံးမှ ထိုင်ကာ မမှတ်မည့် ကြည့်ညှိစိတ်ဖြင့် ကျောက်ဖြူရုပ်ကို ကန့် တော့နေရှာသည်။ ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်များကို လက်တို့အသာ ခေါ်ခဲ့သည်။ ဘာသာရေးကိစ္စ၌ ကျွန်တော်က အနှောင့်အရှက် မပြုရန် အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“စကယ်အံ့ဩစရာဘဲဗျာဗိုလ်မှူး ဘုန်းကြီးလက်ထဲကပျောက် သွားတဲ့ကျောက်ရုပ်...”

ဦးဘိုးဟန်က ပြောလိုက်ရာတွင် ရဲဘော်ကျော်ရောင်သည် နောက် သို့ ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်တော်တို့ ဒီအရုပ်ကို ရအောင်ယူရအောင် သေနတ်ပြီးတဲ့ အရုပ်မို့...”

အကြံပေးပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် အနေနှင့် ရဲဘော် ကျော်လှိုင်၏အကြံကို တားဆီးလိုက်ရပါသည်။ တဖန် အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာပြီး တပ်စုနှစ်စုသို့ အခြေအနေကို အသံဖမ်းစက် နှင့် လှမ်းမေးပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျောက်ရုပ်နှင့် ပါတ် သက်၍ မကျေမနပ်သော အချက်အလက်ရှိနေသည်ကြောင့် ဖမ်း မိထားသော အသက်ရှင်နေသည့် ဥာဏ်ထွန်း၏ သက်တော်စောင့် ကိုခေါ်ကာဦးနှုမ္မာတဆင့် စကားပြန်အဖြစ်နှင့် မေးလိုက်သည်တိုင်- ဝင်းကျောက်ရုပ်ကို မနေ့က အောက်ကျဦးက ဥာဏ်ထွန်း၏ လူယုံတဦးက ပြန်ရလာကြောင်း၊ မည်သို့မည်ပုံ ပြန်ရလာသည်ကို မသိရဘဲ လာပို့သူကို ရွှေလက်စုပ်နှစ်ကွင်း ဆူအဖြစ်နှင့်ပေးလိုက် ကြောင်း၊ ဝင်းကျောက်ရုပ်ပြန်ရ၍ ဥာဏ်ထွန်းသည် ရဝင်စွာဖြင့် မိမိတို့အတွက် အပြီးအစီး ဖြစ်ပြီပြောကာ ကသောင်းရွာသို့ထက် ရောက်၍ရိက္ခာတောင်းရန် လာခဲ့စဉ်ယခုကဲ့သို့ အတိုက်ခံရကြောင်း ပြောသည်။ တပ်မတော်က ပစ်ခတ်စဉ် ဥာဏ်ထွန်းက ကျော်ဖြူ ရုပ်ကို မြှောက်၍ အကာအကွယ် ပြုလိုက်သည်။ ကျောက်ဖြူရုပ် သည် ဥာဏ်ထွန်းလက်က ခုန်ထွက်သွားသည်ကို မိမိနောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရကြောင်းပါ အစစ်ခံလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုညဉ့်အဘို့ တပ်စုတစ်နေရာ၌ တပ်ဖြန့်ကာ စခမ်းချအိပ်ရင်း အနားယူခဲ့သည်။

နံနက်လင်းလင်းခြင်း ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ထူးဆန်းသော ကျောက်ဖြူရုပ်ကို ထပ်မန်၍ ကြည့်ရန် တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြ သည်။ သို့ရာတွင် ကသောင်းတံရွာလုံး တိတ်ဆိပ်နေသည်ကြောင့် အံ့အားသင့်သွား၏။ တဖန် ကျောင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အားလုံး စိတ်ဆိတ်လျက်ဦးရူပရော ပရိသတ်များ တယောက်မှ မထွေရတော့ချေ။

www.burmeseclassic.com

အံ့ဩဘွယ် ကောင်းသော ကျောက်ဖြူ ရုပ်ကား ဦးရူပတို့ လူသိုက်နှင့် အတူ ကသောင်း ရွာသားထွေအားလုံး ပျောက်ကွယ် ကုန်တော့သည် ဦးဘိုးဟန်သည် မကျေမနပ်ဖြင့် တောင်နံရံများတ လျှောက်သို့ လျှိုဝှက်သည့် တက်လမ်း ဆင်းလမ်းများကို ရွာဖွေရာ တွင် တောင်၏ အရှေ့ဘက်စောင်း၌ ခြုံတွေ့ အုပ်ဆင်း နေသော လျှိုဝှက်စွာ ခေါက်လုပ်ထားသည့် လှေခါးထစ်များဖြင့် တောင် ဆင်းလမ်းဘက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရတော့၏။

“ထွက်ဖွားကုန်ပြီ၊ သူတို့ ‘အဘိုး’ ဖြစ်တဲ့ ကျောက်ဖြူရုပ်ကို ကျုပ်တို့လူယူမှာကြောက်တာနဲ့ ပြေးကုန်ပြီဗျ...”

ဦးနုသည် စိတ်မကောင်းသည့် အသံဖြင့် ပြောလိုက်တော့သည်။

“ကျုပ်တို့စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီး ကြံတာတွေ သိသွားပုံဘဲ...”

ဦးဘိုးဟန်သည် ရဲဘော်ကျော်လှိုင်ကို ရပ်ကြည့်ရင်းကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် အနေဖြင့် ကျွန်တော်၏ အဓိက တာဝန်ဖြစ်သည့် အရှေ့ ရှမ်းရိုးမ၌ လူထုကို နှိပ်စက် နေသော ဥဏ္ဍိကထွန်းနှင့် အဖွဲ့ကို နှိမ်နင်း၍ အောင်မြင်ခဲ့ရသည်ကြောင့် ခေါင်းရှင်းသွားပါတော့ သည်။ ကျွန်တော့်အဘို့ထပ်မန်၍ ဝမ်းသာရမည်အချက်မှာ ကြောက် စရာ ကျန်စာကို ထားသော ဘိုးဟိန္ဒူရုပ်ထုကို ကျွန်တော်တို့လက် ထဲ၌ လက်မခံလိုက်ရခြင်းနှင့် ထကူ ဘိုးဟိန္ဒူ၏ ကျောက်ရုပ် သို့မ ဟုတ် ‘ရုပ်ပွား’ သည် သေနတ်မြီး စက်သေနတ်မြီး (ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်) သော်လည်း၊ ထိုစာသောင်းလူမျိုးများလက်မှ အဓမ္မ ယူငင်လှူဒါန်းမှု၊ သေခြင်းဆိုးနှင့် သေရသည့် ဘေးအန္တရာယ်မျိုး မှ ကျွန်တော်တို့ တပ်မဟော်သားများ မကျရောက် မသက်ဆိုင်ခဲ့ ခြင်းစသည့် အချက်အလက်များကြောင့်တည်း။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးငြိမ်းမောင်၏ တပ်ခွဲ၊ နန္ဒလီ၊ တမော့ အစရှိသူများကို ခေတ္တနယ်အခြေအနေ ထိမ်းသိမ်းရန် တာဝန်ပေး အပ်ခဲ့ပြီးတပ်များကို ရက်ဝိုင်းအတွင်း၌ ပျဉ်းမနားတပ်ရင်း စခမ်း သို့ တာဝန်ကျေပြန်စွာဖြင့် အောင်လံ လွှင့်၍ ပြန်လည်ချီတက်ကြ သည် အကြောင်းကို ကား ကျွန်တော်ရေးသားရန် မလိုတော့ဟု ထင်ရပေတော့မည် တကား....။

ဗိုလ်စာရာ

(ရဲဘော်သုံးကျိပ်)